COLECȚIA

Iubiri de poveste

ELIZABETH HOYT

Ducele păcatului

SERIA „MAIDEN LANE“

Răvășitor de chipeș, orgolios, lipsit de scrupule, Valentin Napier, duce de Montgomery, este bărbatul despre care vorbește toată Londra. Cu faima lui de crai și de șantajist, Montgomery a revenit din exil și este hotărât să se răzbune pe cei care l-au nedreptățit. Însă descoperirea pe care o va face în propriul dormitor îl va determina să-și schimbe cu totul planurile...

Fiica bastardă a unei lady din lumea bună londoneză, menajera Bridget Crumbs este o femeie inteligentă, curajoasă și extrem de loială. Când mama ei ajunge ținta unei escrocherii, Bridget se angajează în casa ducelui de Montgomery în speranța de a găsi probele incriminatoare pe care acesta le deține – și ajunge să descopere ceva mult mai periculos.

Montgomery este peste poate de uimit și intrigat de înnebunitor de pretențioasa și surprinzător de isteața Bridget, pe care o găsește spionând în camerele lui. În ciuda strădaniilor ei, Bridget nu poate rezista farmecului acestui duce păcătos. Cei doi încep un adevărat joc de-a șoarecele și pisica și ajung să descopere în curând că amândoi au secrete bine ascunse și că nici unul din ei nu este așa infam – sau de inocent – cum pare.

Elizabeth Hoyt este autoarea ale cărei romane de dragoste istorice au urcat rapid în topurile de bestselleruri. De asemenea, cărțile ei, traduse până acum în 15 limbi, au fost nominalizate de patru ori la premiul RITA și au câștigat de două ori premiul Romantic Times Reviewers' Choice.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1232-8
9 786063 312328
Alma

ELIZABETH HOYT

Ducele păcatului

Duke of Sin
Elizabeth Hoyt
Copyright © 2016 Nancy M. Finney
Ediție publicată prin înțelegere cu Grand Central Publishing,
New York, New York, USA.
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ducele păcatului
Elizabeth Hoyt

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOYT, ELIZABETH
Ducele păcatului / Elizabeth Hoyt.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-1232-8

I. Graal, Soft (trad.)

821.111(73)-31=135.1

ELIZABETH HOYT

Ducele păcatului

Traducere din limba engleză
Liana Mihăilescu/Graal Soft

Alma

Această carte este dedicată tuturor celor care se îndrăgostesc iremediabil de... personajul negativ.

Capitolul 1

A fost odată ca niciodată un rege care nu avea inimă...

din *Regele fără Inimă*

Octombrie 1741
Londra, Anglia

Există doar câteva ipostaze mai groaznice în care poți surprinde o menajeră cu recomandări excelente decât în genunchi, în patul angajatorului. Doi factori au făcut *această* situație una cu adevărat teribilă, se gândi Bridget Crumb. În primul rând, faptul că angajatorul respectiv era Excelența Sa, ducele de Montgomery, considerat de multă lume ca fiind cel mai hain bărbat din Londra. În al doilea rând, faptul că fu surprinsă strângând în mâna dreaptă un portret miniatural pe care tocmai îl șterpelise.

Fără îndoială, urma să aibă nevoie de o ceașcă de ceai foarte tare după ce toate acestea se vor fi terminat – presupunând, evident, că avea să *supraviețuiască* furiei ducelui.

– Spune-mi, doamnă Crumb, ce cauți? o întrebă Excelența Sa cu voce mieroasă și amenințătoare în același timp.

Ducele nu era nici pe departe un bărbat masiv și nici nu putea fi considerat intimidant, ba dimpotrivă. Chipul lui părea cioplit de un sculptor grec, atât de ireproșabili îi erau pometii, buzele și nasul. Ochii îi erau de un albastru limpede. Părul lui buclat avea culoarea guineelor lustruite și arăta impecabil – lucru de care ducele era perfect conștient, întrucât îl purta lung, nepudrat și strâns în coadă la ceafă, prins cu o imensă fundă neagră. Purta o jachetă elegantă de culoare mov peste o jiletcă brodată cu aur și cu fire negre și purpurii. De la guler și de la manșete îi atârnau valuri de dantelă, în timp ce stătea într-un fotoliu cu brațe laterale, cu un picior întins în față.

Pe cataramele pantofilor avea diamante care străluceau în lumina lumânărilor. Excelența Sa era întruchiparea orășeanului sofisticat – dar oricine îl considera inofensiv se înșela amarnic.

Ducele de Montgomery era la fel de letal ca o viperă veninoasă pe care o descoperi brusc încolăcită la picioare.

Tocmai de aceea Bridget nu făcu nici o mișcare după ce se ridică de pe pat.

– Bine ați venit, Excelență. Dacă aș fi știut că reveniți de pe continent, aș fi aerisit camerele și le-aș fi curățat.

– Nu am fost pe continent, dar sunt sigur că știi asta deja.

Ducele făcu un gest plictisit cu mâna spre un colț întunecat din cameră.

Bridget era o servitoare prea bună ca să se arate surprinsă la vederea ușii întredeschise, montată ingenios în lambriuri. Nu o mai observase niciodată. Avusese bănuielile ei, dar, până în noaptea aceea, nu avusese nici o dovadă în acest sens. Acum știa: el fusese aici tot timpul, ascuns în pereții propriei case de la oraș. Oare de cât timp o urmărea? Zile? Săptămâni? Pe durata celor trei luni când toată lumea îl considera plecat? Și, mai important de atât, de cât timp o urmărea în *seara asta?* O văzuse oare găsind micuța pictură într-un ascunziș din tăblia patului?

Știa că o ascundea în mână în momentul acela?

Ducele zâmbi, dezvăluindu-și dinții albi și gropițele din ambii obraji.

– Mă tem că nu am plecat deloc.

– Într-adevăr, Excelență, murmură Bridget. Cât curaj din partea dumneavoastră, ținând cont că ducele de Wakefield v-a exilat din Anglia.

– O, Wakefield... Ducele pocni din degete, de parcă ar fi gonit o muscă și nicidecum pe cel mai puternic bărbat din Londra. Întotdeauna s-a luat prea în serios. Făcu o pauză și o privi pe Bridget de parcă ar fi fost o agată descoperită întâmplător. Dar ce limbă ascuțită ai pentru o menajeră.

Bridget simți o strângere de inimă – știa că nu era bine să vorbească atât de deschis. Nu era niciodată bine ca un stăpân să bage de seamă un servitor – mai ales *acest* stăpân.

– Hai, vino!

Îi făcu semn cu degetul să se apropie, iar ea observă sclipirea unui inel de aur pe degetul mare de la mâna stângă. Înghiți în sec și își desfăcu mâna dreaptă, lăsând sa-i cadă încet miniatura pe covorul gros. În timp ce se îndrepta spre el, împinse cu piciorul miniatura sub patul enorm.

Se opri la un pas distanță de el. Buzele lui erau curbate, umede și senzuale.

– *Vino mai aproape.*

Se apropie de el până când fustele ei practice, din lână și bumbac, se striviră de genunchii lui îmbrăcați în mătase. Inima îi bătea zgomotos și iute, dar era încrezătoare că expresia feței nu îi trăda teama. Zâmbind în continuare, el își întinse mâinile, cu palmele deschise. Mâinile lui aveau degete lungi și elegante. Degete ca de muzician sau de spadasin. Bridget le privi o clipă, nedumerită.

El ridică dintr-o sprânceană și încuviință din cap.

Bridget își puse mâinile peste ale lui. Palmă peste palmă. Se aștepta să fie ori reci, ori fierbinți, dar fu uimită să simtă căldură umană.

Fusese angajată cu mai puțin de două săptămâni înainte ca ducele să fie, chipurile, exilat. În acest timp, el nu i se păruse nici om și nici uman.

– Ah, murmură Excelența Sa, înclinându-și capul interesat. Ce mâini feminine ai, în ciuda poziției tale sociale.

Ochii lui albaștri sclipiră de sub genele întunecate, pe buze apărându-i un zâmbet misterios. Ea îi întoarse susținu cu fermitate. Buzele lui se arcuiră, și-i privi din nou mâinile.

– Mici, cărnoase, cu unghii curate și rotunde. Îi întoarse mâinile astfel că acum palmele ei erau îndreptate în sus. Am cunoscut la un moment dat o grecoaică. Ea jura că putea citi viața unui om în liniile din palmă.

Îi dădu drumul mâinii stângi, în timp ce își plimbă degetul mare pe liniile din palma ei dreaptă. Atingerea lui îi dădu fiori, iar Bridget nu-și putu stăpâni un tremur. Gropițele din obrajii ducelui se adâncira în timp ce îi examina palma.

– Ce avem noi aici? Bătături. Cu siguranță le-ai făcut muncind pentru mine. Îi pipăi pielea tăbăcită din palmă. O viață de muncă cinstită, pentru o fătucă din Scoția.

Bridget rămase nemișcată. Cum de știa de unde era de fel? Sau, mai bine spus, cum de știa *cu aproximație* de unde se trăgea ea?

Muncise mult ca să-și ascundă accentul de dincolo de graniță de când sosise la Londra și era convinsă că nu pomenise niciodată unde se născuse, nici de față cu el și nici bărbatului care o angajase.

– Iar asta – ducele apăsă ridicătura de la baza degetului mare –, știi cum se numește asta?

Bridget înghiți în sec, dar vocea îi ieși ușor răgușită:

– N-aș ști să vă spun, Excelență.

– Muntele lui Venus.

Își arcui sprâncenele, privind-o. Devastator de frumos. Letal de seducător.

– Grecoaica mea mi-a spus că muntele lui Venus arată cât de pasională este o femeie. La dumneata, doamnă Crumb, există profunzimi senzuale nebănuite.

Ea își miji ochii la el. El se aplecă și îi mușcă baza degetului mare. Ea scoase o exclamație de uimire și-și retrase mâna. Ducele râse și se lăsă pe spate, mângâindu-și buza de jos cu degetul.

– Dar pe atunci eram mai interesat de sânii grecoaicei decât de poveștile ei despre ghicitul în palmă.

Bridget îl privi lung, atingându-și palma mușcată de el de cealaltă palmă. Deși nu o rănise, palma o mânca de parcă i-ar fi simțit încă dinții – limba – pe pielea ei. Trase aer în piept ca să se calmeze.

– Excelență, pot să mă retrag?

– Desigur, doamnă Crumb, spuse el, fără să îi mai acorde atenție, părând să-și studieze inelul. Dă ordin să mi se pregătească o baie. În bibliotecă, cred. Am chef să citesc în timp ce mă îmbăiez.

– La ora asta din noapte?

Bridget se uită la întunericul de dincolo de fereastră și luă sfeșnicul. Era trecut de miezul nopții, și cei mai mulți servitori dormeau probabil deja. Dar, desigur, trezirea servitorilor în miezul nopții nu era o problemă pentru duce – sau pentru cei mai mulți aristocrați, ca să spunem adevărul.

– Da, acum, dacă binevoiești, doamnă Crumb.

– Imediat, Excelență.

Bridget se opri, cu mâna pe mânerul ușii. Nu-și putu reține o privire curioasă, mai ales că ducele fusese ascuns luni întregi – se întorsese, oare, cu adevărat?

Privirea lui azurie o întâlni pe a ei, vicleană și amuzată, și parcă îi citi gândurile.

– Ah, nu, am terminat cu pereții. Ei bine – își linse buzele –, cel puțin pentru moment. Sunt strâmți și murdari, dar ce loc minunat pentru a spiona. Fac deseori asta pentru a-i spiona pe oameni. Îți dă o minunată senzație de putere, nu-i așa?

– N-aș ști să vă spun, Excelență.

– Serios? mormăi el, cu buzele senzuale arcuite. O, doamnă Crumb. Îți pui în pericol sufletul nemuritor cu asemenea minciuni.

Bridget fugi. Din păcate, nu există un alt cuvânt pentru a descrie ieșirea ei. Urcă iute la etajul superior al casei, trecând de statuile de alabastru și de oglinzile cu rame aurite, cu inima bătându-i în piept, apoi coborî scara mare. El nu știa sigur, pentru că altfel ar fi concediat-o, pe loc, fără referințe, cu siguranță. Și ar fi fost foarte rău pentru planurile ei de viitor dacă ar fi concediat-o fără scrisoare de recomandare. Sau, și mai rău, dacă declara că o dăduse afară din motive de furt. Se cutremură la gândul acesta. Așa ceva i-ar distruge reputația. Ar trebui să părăsească Londra, să înceapă o nouă viață în altă parte, într-un oraș mai mic, și poate chiar să își schimbe numele.

Și, mai important, dacă ducele ar concedia-o, i-ar fi foarte greu să o ajute pe femeia care îi dăduse naștere. Acesta era și motivul pentru care acceptase această slujbă: Bridget era fiica ilegitimă a unei aristocrate șantajate de duce. Bridget jurase că avea să găsească scrisorile cu care ducele o șantaja pe mama ei. Șantajul era un delict îngrozitor și meschin, iar ducele era un bărbat îngrozitor și meschin. Ea nu intenționa să plece înainte să își ducă la împlinire misiunea autoimpusă.

Bridget se opri în fața ușii ce dădea spre bucătării, trase adânc aer în piept și se asigură că fustele și boneta îi stăteau cum se cuvenea – o menajeră trebuia să fie tot timpul aranjată, chiar și după ce stăpânul tocmai o mușcase. Mai trase o dată aer în piept. Nu era cazul să atragă probleme. Avea o casă de condus. Una în care stăpânul revenise recent – mai bine zis, ieșise la iveală din ascunzătoarea lui.

Intră în vastele bucătării ale reședinței Hermes, casa ducelui. La ora aceea târzie, focul din vatra imensă se micșorase simțitor. Umbrele se mișcau pe tavan și prin colțurile ascunse ale bucătăriei, dar lui Bridget îi plăcea priveliștea. Totul era așa cum trebuia.

Bridget îl trezi pe bietul lustragiu care dormea pe rogojina din fața vetrei și îl trimise să le trezească pe servitoare și pe valeți. Ațâță focul, apoi aprinse mai multe lumânări, sarcini cotidiene care o ajutară să se calmeze. Câteva minute mai târziu, la sosirea valeților și a servitoarelor, bucătăria era luminată și încălzită, iar Bridget deținea controlul. Ceru oamenilor să aducă și să încălzească o cantitate uriașă de apă pentru baia despotului.

Apoi se duse în partea din față a casei.

Reședința Hermes era recent construită de duce însuși și era la fel de extravagantă ca el. Scările largi și curbate erau construite din marmură albă, palierul din capul scărilor era din marmură roz cu irizații gri și din dale de marmură neagră, întreg ansamblul fiind poleit cu aur. Scările dădeau într-un imens hol la primul etaj, cu pereții de un roz pal, cu inserții din foiță de aur. Bridget se opri în fața dormitorului ducelui și ascultă. Ori se dusese deja în bibliotecă, ori bântuia dincolo de ușă, gata să se dea din nou la ea. Bridget închise ochii și deschise ușa. În cameră era întuneric. Ridică lumânarea – ducele o luase deja prin surprindere în acea seară. Lumânarea scoase la iveală pereții roz, un tavan pe care erau pictate scene cu zei și zeițe în plină depravare, precum și imensul pat cu baldachin de culoarea cerului senin, cu ciucuri aurii. Lângă pat era o noptieră incrustată cu fildeș și aur. Iar, deasupra noptierei, atârna un portret al ducelui în mărime naturală.

Nud.

Bridget se uită încruntată la portret, intră repede în dormitor și închise ușa în urma ei. Se grăbi spre pat și se așeză în genunchi, apoi dădu la o parte păturile pentru a scoate la iveală podeaua. Înlemni văzând podeaua goală. Miniatura nu mai era sub pat.

Val studie miniatura care înfățișa o familie: un aristocrat englez și soția lui – o indiancă de viță nobilă –, împreună cu copilul lor. Erau și mai multe obiecte de valoare în casa lui, în caz că cineva voia să fure. Prin urmare, doamna Crumb nu lucra nici pentru proprietarul miniaturii și nici pentru agentul lor. Își aminti privirea ei încrezătoare în momentul în care împinsese miniatura sub pat. Colțurile gurii lui se curbară când strecură miniatura cu ramă aurie în buzunarul halatului. Oare micuța lui menajeră chiar credea că l-ar putea păcăli? În fine, nu chiar atât de mică, conchise el, amintindu-și cum

stătuse înțepenită în fața lui. Bridget avea puțin peste înălțimea medie a unei femei și avea, bănuia el, sâni generoși. Din păcate, își ascundea bogățiile în spatele unui corset strâns bine din lână neagră, un șorț alb și un șal pus pe umeri. Pe lângă toate astea, părul strâns sub o bonetă enormă legată sub bărbie, sprâncene negre bine conturate, un nas și o gură banale și o bărbie pe care o semețea cu trufie, fapt ce te făcea să rămâi puțin pe gânduri, dar, în mare, era o femeie absolut banală, cu excepția acelor ochi negri întunecați și a privirii intense.

Avea ochi de fanatică religioasă – sfântă sau eretică.

Sau poate de inchizitor. O femeie pe deplin convinsă că știe să facă diferența între bine și rău – atât în privința ei, cât și a altora. O femeie care nu se temea să sufere – și poate nici să moară – pentru a-și apăra convingerile.

Oare văzuse Bridget în persoana lui exact opusul ei: însuși Diavolul? Un bărbat neinteresat de diferența uneori insesizabilă dintre bine și rău? În vreme ce alții erau atenți la echilibrul balanței dintre bine și rău și dezbăteau problema păcatelor și a faptelor bune, el alesese să nu îi pese. De ce să se prindă într-un joc ale cărui reguli nici nu le înțelegea și nici nu le accepta? Mai bine să își construiască viața după propriile reguli. Era oricum mult mai distractiv.

Val își curbă ușor buza de sus și se întrebă dacă doamna Crumb cunoștea sensul cuvântului *distracție*. Cu siguranță considera că era ceva oarecum rușinos care conducea spre *păcat* – ceea ce, de cele mai multe ori, este adevărat.

Totuși, doamna Crumb era interesantă prin faptul că reprezenta o noutate – o *menajeră* care încerca să își măsoare inteligența cu el. Și el, dincolo de planurile și intrigile pe care le țesea, ducea lipsă de distracții. Prin urmare, decisese să o lase și să joace jocul agresorului sexual. În paralel, trebuia să își recâștige poziția și puterea în societate – și, pentru a face asta, trebuia să îl șanteze pe rege. Urma să îi ceară regelui recunoașterea – doar atât –, dar era suficient pentru a pune capăt exilului. Acceptase la început exilul pentru că ticălosul duce de Wakefield – un susținător excentric al monarhiei parlamentare, care își acorda mult prea multă importanță – amenințase că avea să-l acuze pe Val de răpire dacă nu părăsea Anglia. Asta pentru că Val se culcase cu sora lui o dată. Sau de două ori. Sau poate de trei ori. Mai conta? Nu o afectase în nici un fel, în ciuda intențiilor lui Val.

Ba, dimpotrivă, se căsătorise cu un căpitan în retragere. Serios! Val avusese planuri mai bune pentru ea.

Acum însă, *acum* obținuse în sfârșit scrisori cu care să îl amenințe pe rege. Urma să treacă peste capul nemernicului de Wakefield și chiar peste rege, iar Wakefield nu avea cum să împiedice asta. Val se duse repede la un birou aflat în colțul bibliotecii. Era sculptat în marmură galbenă și maro, cu irizații care șerpuiau extravagant pe suprafața lui. Îl câștigase de la un aristocrat prusac în timpul unei partide de cărți în care mersese pe bluf, și plătise o avere ca să-i fie livrat la Londra, unde făcea notă discordantă cu pereții bibliotecii. Mângâie biroul cu tandrețe, apoi se așează pe scaun și cotrobăi prin sertare după hârtie. Înmuie o peniță în cerneală și scrise cu caligrafia lui îngrijită și citeață, salutându-l pe domnul Copernicus Shrugg, secretarul personal al regelui, Alteța Sa, George al II-lea al Angliei. Scrisoarea era scurtă –, dar cu amenințări explicite. Val schiță un zâmbet și-și însemnă inițiala în josul paginii. Ușa de la bibliotecă se deschise, și-și făcu apariția un băiat ponosit.

Ei bine, Alf se dădea drept băiat, și, din câte știa Val, toata lumea era păcălită de șiretlicul ei. Bineînțeles că lui nu îi luase mai mult de un minut să își dea seama că era fată. Nu trebuia decât să observi gâtul ei firav, faptul că nu i se vedea mărul lui Adam, unghiul în care maxilarul era lipit de gâtul ei etc. E incredibil cât de puțini oameni se uită cu atenție în jurul lor.

Val respecta ce era de respectat, iar o deghizare ținută în secret de-a lungul anilor merita o apreciere aparte, motiv pentru care nu o dăduse niciodată de gol pe Alf. Asta și faptul că nu se putea osteni să se intereseze prea mult de copiii nimănui – fie ei fete sau băieți. Dar era destul de interesat de cei inteligenți. Alf își împlinise sarcina în lunile în care Val fusese ascuns în pereții propriei case, și deseori îi livrase scrisori, mâncare și cărți.

– Excelență, mormăi fata cea băiețoasă când se apropie. Ați vrut să mă vedeți în seara asta, dacă nu mă-nșel.

Val o ignoră cât timp topi ceara pentru sigiliu și o turnă peste scrisoare, alegând ca blazon un cocoș. Era un însemn personal: cocoșul era simbolul zeului Hermes, pe care Val și-l alesese drept patron.

Hermes erau zeul comerțului și al călătoriilor. Era, de asemenea, și zeul hoților și al șiretlicurilor. Val își mușcă buza. Trucul cu cocoșul era atât de evident, încât până și cea mai puțin inteligentă persoană nu prea avea cum să-i rateze semnificația.

Se întoarse spre Alf. Stătea sprijinindu-și toată greutatea pe un picior, purtând, atât cât putea vedea Val, aceleași haine pe care le îmbrăca de ani de zile: o jachetă și o vestă foarte mari, de culoare închisă, peticite și rupte, nădragi lălâi, ciorapi murdari de noroi, pantofi cu catarame uriașe având culoarea bălegarului de cal uscat, precum și o pălărie cu borul larg. Sub pălărie, părul închis la culoare îi era ciufulit și prins la spate, iar pe unul din obraji avea fie o urmă de murdărie, fie o vânătaie.

Val se întrebă în treacăt ce făcea Alf cu banii pe care îi primea de la el – căci o plătea foarte bine –, dar apoi alungă gândul.

Îi întinse scrisoarea.

– Du-i asta domnului Copernicus Shrugg – îi spuse adresa – și asigură-te că i-o înmânezi personal, nu o dai nimănui altcuiva, ai grijă.

Alf luă scrisoarea, dar strâmbă din nas.

– E miezul nopții, știți asta?

– Și ce dacă? Găsesc că un om trezit din somn este mult mai expus temerilor și emoțiilor. A, și spune-le lui Attwell și băiatului că pot să părăsească hanul la care stau și să mă servească aici. Privi spre ușa bibliotecii care se deschise din nou ca să intre câțiva flăcăi care cărau cada. Acum poți ieși, strengarule. Trebuie să dau jos de pe mine praful pe care de pe pereții ăștia blestemați.

Alf ezită, privindu-l cercetător.

– Carevasăzică, ieșirăți din ascunzătoare?

Ea își înclină capul într-o parte, făcând semn spre servitorii care turnau apa în cadă în fața șemineului.

– Am ieșit și în curând îmi voi relua locul pe care îl merit în societate, spuse Val. Hai, pleacă!

Se îndreptă spre cadă fără să vadă dacă Alf îi asculta ordinele. Puțini oameni aveau curajul să îl sfideze. Ah, dar uitase de doamna Crumb. Oare care îi era numele de botez? Va trebui să o întrebe cu prima ocazie. Nu numai că servitoarea lui încercase să îl fure, dar mai și refuzase să îi răspundă la întrebări și, în caz că nu se înșela,

făcuse tot posibilul să țină departe de ochii lui cele mai atrăgătoare servitoare și cei mai chipeși valeți. Oare îl credea vreun satir?

Ei bine, poate că nu se înșela întru totul în raționamentul ei... Val zâmbi și își dădu jos halatul de casă – singurul articol vestimentar pe care îl purta –, apoi se vârî gol și relaxat în cadă. Îi făcu semn cu degetul celui mai în vârstă și mai experimentat dintre valeți. Dacă doamna Crumb intenționa să-i cenzureze plăcerile, avea să fie foarte dezamăgită.

Hugh Fitzroy, duce de Kyle, căscă larg și îl urmă pe flăcăul care lumina drumul cu un felinar printr-o curte întunecată din spatele palatului St James. Era în jurul orei patru – prea devreme pentru ca servitorii să se fi sculat și prea târziu ca petrecăreții să mai bântuie pe stradă. Nu erau decât el, proaspăt trezit din somnul lui dulce de o chemare regală urgentă, și bietul mesager, care deschidea drumul cu felinarul până în zori pentru călătorii nocturni.

Fiecare la ordinele stăpânului său.

Hugh zâmbi prefăcut. *Stăpân* nu era un termen tocmai corect în cazul lui, dar era pe-aproape. El și făclierul se apropiară de o intrare întunecată, și un străjer luă poziție de drepți. Hugh îl plăti pe făclier și se întoarse spre străjer pentru a-și spune numele. Străjerul îi aruncă o privire curioasă și îl lăsă să intre. O intrare ciudată pentru un duce. Dar și Hugh era un duce ciudat. Înăuntru întâlni un valet care îl aștepta.

– Pe aici, Excelență.

Hugh îl urmă pe valet printr-un pasaj. Spre deosebire de partea din față a palatului, pe coridoare nu existau covoare, iar pereții erau vopsiți simplu. Valetul deschise ușa de la capătul culoarului și îl dirijă spre un birou spunând:

– Ducele de Kyle.

Un bărbat crăcănat cu pantaloni purpurii, halat de casă albastru-închis și scufie se întoarse spre el dinspre șemineul în fața căruia se plimbase în sus și în jos.

– La naiba, Kyle, ți-a luat mult să ajungi.

Hugh ridică dintr-o sprânceană.

– Am venit de îndată ce am primit mesajul tău, Shrugg. Se uită la valet. Adu, te rog, niște ceai. Și ceva de mâncare.

Valetul ieși în grabă.

– Iertare, Excelență. Copernicus Shrugg clătină din cap. Era un bărbat de vârstă mijlocie, dar tot timpul arătase mai degrabă ca un moșneag. Urechile i se iteau de o parte și de alta a capului ca toartele unui urcior, iar capul îi era rotund, ridat și chel, și îi stătea drept pe umeri de parcă nu ar fi avut gât. Se uită lung la Hugh cu ochii albaștri injectați. E chestia asta afurisită. A trebuit să *îl* trezesc, și știi că nu i-a plăcut asta niciodată.

Priviră amândoi spre etaj, unde se aflau apartamentele regale, undeva deasupra lor. Hugh își întoarse din nou privirea spre Shrugg.

– Cum o mai duce regele?

Practic, regele era tatăl lui Hugh, deși nimeni nu amintea asta vreodată.

– Vorbește în franceză, răspunse Shrugg. Și-a pierdut mințile. Mulțumesc lui Dumnezeu că te-ai întors în Londra – nu știu pe cine altcineva aș fi putut chema.

Hugh ridică din sprâncene. Chipul lui Shrugg se întunecă.

– Chiar dacă circumstanțele întoarcerii tale de pe continent sunt triste. M-a întristat vestea morții ducesei tale.

Hugh își încleștă maxilarul și încuviință din cap.

– E vorba despre prinț?

Prințul de Wales – pe care Hugh îl întâlnise doar o dată. El și regele se detestau reciproc.

– Nu și de data asta, spuse Shrugg cu amărăciune și îi întinse o scrisoare.

Hugh o luă și se duse la birou, unde ardeau mai multe lumânări. Înclină scrisoarea ca să cadă pe foaie lumina lumânării și citi:

Dragă domnule Shrugg,

Sper că ați avut o noapte liniștită, pentru că mă îndoiesc că veți mai avea parte de o alta asemenea. Permiteți-mi să fiu direct: anumite scrisori care îl privesc pe W. au intrat în posesia mea și, dacă le-aș face publice, ar aduce o mare rușine și, în cele din urmă, căderea gentlemanului căruia îi serviți. Desigur, sunt cât se poate de dornic ca acest lucru să nu se întâmple. Și, pentru a evita acest teribil eveniment, nu am decât o cerere: să primesc recunoașterea

publică în Hyde Park, într-un moment asupra căruia vom conveni împreună.

Doar atât vă cer, aveți cuvântul meu.

Rămân umilul dumneavoastră servitor etc.

M.

Hugh citi prima oară scrisoarea rapid, apoi o reciti încet. Ridicând privirea, observă că o ceașcă de ceai fusese pusă pe birou în fața lui.

– Mulțumesc, spuse el luând o gură de ceai. „M"?

– Ducele de Montgomery, spuse Shrugg.

– A avut grijă să nu se semneze cu numele. Un șantajist care știe să fie circumspect în scrisori. W este inițiala prințului William.

Prințul William, duce de Cumberland, era al doilea fiu legitim al regelui. Hugh nu îl întâlnise niciodată pe băiat.

– Fără îndoială.

Shrugg se așeză greoi pe scaunul din spatele biroului, ținându-și ceașca de ceai.

– Nu ne-a mai făcut niciodată probleme. Mă rog – făcu un gest sugestiv –, amante și tot tacâmul, dar nimic ieșit din comun pentru un tânăr de vârsta lui. Și acum asta...

Hugh se încruntă.

– Ce vârstă are acum?

– Douăzeci de ani, și tocmai ce-a primit postul de colonel al Primului Regiment de Infanterie, spuse Shrugg. I-a plăcut dintotdeauna tot ceea ce este legat de război.

Hugh îl privi atent pe Shrugg.

– Deci nu ai idee despre ce poate fi vorba?

Shrugg tăcu preț de câteva clipe, învârtind ceașca între degete.

– Au existat ceva zvonuri, însă doar zvonuri, atenție. Ceva despre o societate secretă.

Hugh pufni și se ridică, dezmorțindu-se.

– Shrugg, zi-mi că nu m-ai scos din pat pentru o afurisită de societate secretă. Orice băiat care a studiat la Cambridge sau la Oxford – până și orice angajat al vreunei cafenele londoneze – este membru a ceva ce el consideră a fi o societate secretă.

Dar expresia lui Shrugg era cât se poate de serioasă.

– Nu, Excelență. Asta este altceva. Membrii acestei societăți sunt în vârstă. Își spun Lorzii Haosului. Se zice că fiecare membru are un delfin tatuat undeva pe corp, iar lucrurile pe care le fac...

Shrugg făcu o grimasă și-și feri privirea.

– Ce?

Shrugg se întoarse spre el.

– Copii. Au fost și copii implicați.

Preț de o clipă, Hugh nu spuse nimic. Kit și Peter erau în siguranță în patul lor, acasă. Kit dormea cu picioarele dezvelite, iar micuțul Peter ținea în brațe o batistă care aparținuse mamei sale. Trase aer în piept, asigurându-se că vocea îi este calmă și neutră.

– Vrei să spui că s-ar putea ca prințul William să fi făcut ceva cu acești Lorzi ai Haosului? Ceva ce implică și copii?

– Nu știu, spuse Shrugg. De-aia ți-am cerut să vii. Avem nevoie să găsești dovezile pe care le deține Montgomery și să te asiguri că sunt distruse. Pentru totdeauna.

Capitolul 2

La nașterea regelui, medicul regal privi în ochii acestuia, în gura și ochii lui și spuse că totul era în regulă. Dar, când își puse urechea pe pieptul micuț al bebelușului... nu auzi nimic...

din *Regele fără Inimă*

Inelul cu chei al lui Bridget îi zdrăngăni la talie când intră în bucătării, în jurul orei zece a dimineții următoare. Servitorii erau în picioare de la cinci dimineața, și parterul fusese curățat și aerisit. De fapt, majoritatea angajaților tocmai ce își terminaseră ceaiul de dimineață.

– Bună dimineața, doamnă Bram, o salută ea pe bucătăreasă, o femeie cu judecată, de vârstă medie, cu păr sur și creț.

– Doamnă Crumb. Bucătăreasa ridică privirea spre ea. Am înțeles că Excelența Sa este aici.

– Așa este, spuse Bridget, încercând să ignore senzația de panică pe care o resimți la auzul numelui. Sper că veți reuși să îi pregătiți

ambele mese astăzi, în ciuda faptului că v-am anunțat atât de din scurt.

– Nici o problemă, răspunse doamna Bram. Am primit un pui azi-dimineață care merge de minune la supă, iar pentru masa de prânz o să am grijă să bag la cuptor o plăcintă cu pește, în caz că dorește.

– Excelent.

Bridget încuviință din cap, deși nu se îndoise niciodată de doamna Bram. Rareori avusese ocazia să lucreze cu o bucătăreasă atât de competentă.

Bridget traversă bucătăria, în timp ce valeții și servitoarele se întorceau la treabă. Lângă ușa din spatele bucătăriei se afla o masă, și pe masă era un vas din alamă, cu o farfurie pusă invers deasupra. Bridget luă vasul și ieși prin spate, închizând ușa. Își simți umerii puțin mai relaxați. Stătea într-un puț îngust de cărămidă, pentru că bucătăria se afla, evident, la subsol. O scară micuță dădea în grădină, și din grădină începea o cărăruie care ducea la grajdurile din spatele reședinței Hermes, dar asta n-o interesa deocamdată pe Bridget. Un terier brun-cenușiu stătea pe cărare și, de îndată ce o văzu pe Bridget, se gudură la picioarele ei și lătră de bucurie.

– Șșștt, îi spuse ea – nu că acestuia i-ar fi păsat.

Așeză farfuria de alamă pe jos, dădu capacul la o parte și scoase la iveală resturile de mâncare pe care i le păstrase doamna Bram. Câinele dădu iama în mâncare de parcă ar fi fost lihnit, ceea ce, din păcate, nu era imposibil.

– O să te îneci, îi spuse Bridget cu asprime.

Cățelul nu o ascultă. Nu o asculta niciodată, oricât de serioasă era vocea pe care-i vorbea. Bărbații adulți – valeții – o ascultaseră întotdeauna, dar nu și acest vagabond jigărit. Bridget își mușcă buza. Cine ar mai hrăni câinele dacă ea ar pleca de la reședința Hermes? Poate că doamna Bram – dacă și-ar aminti –, dar bucătăreasa era o femeie ocupată, cu foarte multe treburi pe cap. Câinele termină de mâncat și linse farfuria atât de entuziasmat, că o răsturnă cu un zăngănit. Bridget îl certă și se aplecă pentru a o ridica. Câinele își băgă nasul bont pe sub mâna ei, și Bridget se trezi că îl mângâie pe cap. Blana îi era mai degrabă sârmoasă decât mătăsoasă, aproape slinoasă, dar avea ochi căprui și aveai senzația că îți zâmbește atunci când

ținea gura deschisă, cu limba atârnându-i. Era foarte, foarte drăguț. Bridget nu avusese dreptul la un cățel în copilărie. Tatăl ei adoptiv fusese păstor și considera câinii ca fiind animale de fermă. Prin urmare, nici nu se pusese vreodată problema unui câine, mai ales pentru ea, pentru *puiul de cuc*. Menajerele și servitoarele nu avea dreptul la animale de companie. Uneori, puteau avea o pisică, dar numai pentru a prinde șoarecii din bucătărie, însă aceasta era considerată animal de muncă. Câinii erau făpturi murdare, necesitau mâncare și spațiu, ceea ce ea practic nu avea. Bridget se aplecă și se încruntă la câine.

– Hai acum, pleacă!

Câinele se așeză și dădu încet din coadă, măturând dalele de piatră. Una din urechiușe îi era ciulită, în timp ce cealaltă îi atârna.

Bridget își dorea...

În spatele ei, cineva deschise ușa de la bucătărie.

– Doamnă Crumb?

Se întoarse brusc.

– Da, sosesc acum.

Bridget se grăbi în bucătărie fără să privească înapoi. Bob, unul dintre valeți, se uită la ea temător.

– Domnu' vrea să vorbească cu dumneavoastră.

Oare o chema pentru a o concedia la lumina zilei?

Bridget își îndreptă spatele și își netezi șorțul.

– Excelența Sa vrea să îmi vorbească, îl corectă ea.

Nu îi lăsa niciodată pe servitori să folosească un limbaj neadecvat în privința angajatorilor lor, nici măcar în bucătărie, între ei.

– Excelența Sa, zise Bob și roși.

Deși era foarte înalt, nu putea să aibă mai mult de douăzeci de ani și era proaspăt venit de la țară.

– Dar, doamnă...

– Da?

– Ducele nu e singur.

– A!

Deci asta era ceea ce îl supăra pe băiat. Săracul. Urma să se obișnuiască în curând cu excesele carnale ale aristocrației.

– Știu, dragule!

Cineva pufni în spatele ei, și Bridget se întoarse brusc.

Cal, cel mai arătos dintre valeți – unul dintre cei pe care ea nu îi trimisese să care apa pentru baia ducelui – avea buza de sus răsucită într-o expresie de dispreț.

– Este un diavol în călduri!

– Gata, de-ajuns!

Bridget nu ridică vocea, dar nici nu trebuia – toți cei din bucătărie tăcură la tonul ei dojenitor.

– Ducele este stăpânul nostru și vom vorbi despre el respectuos. Oricine nu se conformează este bine-venit să caute de lucru în altă parte. E clar?

Îi privi pe toți în ochi. Apoi înclină din cap și ieși din bucătărie. Poate că era ultimul ei ordin, dar nu putea lăsa o casă cu servitori neascultători. Nici măcar casa *lui*.

Bridget își croi drum pe un hol lăturalnic și urcă pe scara servitorilor spre etajul superior, temătoare, dându-și vag seama că-i tremurau mâinile. Nu îi plăceau schimbările. Nu îi plăcea să fie nevoită să găsească mereu un nou loc pe care să-l numească „acasă" – deși, bineînțeles, nici unul nu reprezenta cu adevărat *casa* ei –, dar asta era natura muncii ei. Ea alesese această viață și era mândră de ceea ce reușise. De cât de departe ajunsese și de poziția pe care o obținuse.

Gata. Reuși să se controleze, și mâinile încetară să îi mai tremure.

Și oare Bob chiar credea că nu era la curent cu faptul că George, unul dintre valeți, îi adusese ducelui două curtezane cu o seară înainte? O bună menajeră – și Bridget se considera cea mai bună – era la curent cu *tot* ce se întâmpla pe domeniul ei.

Indiferent de cât de sordid era totul.

Ușa de la dormitorul ducelui era închisă, așa că ciocăni înainte să intre.

– Bună dimineața, Excelență.

Ducele era tolănit, complet gol, din câte putea vedea ea, între două femei la fel de dezgolite. Cel puțin una din ele era dezbrăcată. Una din ele, o blondă, își luă mâna de pe duce și se uită mirată la Bridget. Cealaltă – o brunetă slabă – ieși de sub plapuma somptuoasă din catifea albastră, ștergându-și discret gura.

– Îmi cer scuze, murmură bruneta, de parcă ar fi râgâit la masă.

Bridget nu o luă în seamă. Nu era vina curtezanei că Bridget o vedea dezbrăcată. Excelența Sa își deschise ochii albaștri. Fereastra

dormitorului dădea spre grădinile interioare, și o altă servitoare trăsese deja draperiile. În lumina dimineții, cu o rază de soare strălucindu-i pe bărbie și cu pletele revărsate pe umeri, era cu adevărat frumos. Asemenea unui zeu grec. Aproape că îți venea să crezi că merita tot ce avea, bunăstarea, statutul și toate lucrurile pe care le acumulase, toate acestea parvenindu-i mulțumită unui simplu accident la naștere.

Aproape.

– Doamnă Crumb, murmură el. Ce zi încântătoare, nu-i așa?

– Într-adevăr, Excelență.

– Și cu așa o companie plăcută, continuă el, luându-le în brațe pe partenerele de pat.

Spera că nu avea să fie nevoită să comenteze o asemenea afirmație – deși nu avea de unde știi. Cândva fusese invitată să se alăture în pat unui cuplu format dintr-un baron bătrân și una dintre servitoarele acestuia. Refuzase oferindu-le un încălzitor de pat, și-n dimineața următoare își făcuse bagajele.

Fusese unul dintre locurile de muncă unde stătuse cel mai puțin.

– Mi s-a spus că aveți nevoie de mine, Excelență, îi aminti ea, ținându-se de încheieturile mâinilor pentru a ascunde tremurul care tocmai reîncepuse.

Înainte să lucreze la reședința Hermes, multe ducese și aristocrate o doriseră.

– Sunteți atât de practică, murmură el, punându-și capul pe perna din mătase de pe pat, ca să admire baldachinul de un albastru precum cerul.

Pe care ea îl considerase întotdeauna cam vulgar.

– Cred că pentru o menajeră este un lucru bun să fie practică, spuse el.

– Da, așa este, Excelență.

– Și totuși, găsesc că este... Își ridică brațul gol deasupra capului și-și roti mâna în aer. Este cumva enervant.

– Îmi cer scuze, Excelență, spuse Bridget cu toată politețea de care era capabilă.

– O, nu e nevoie să îți ceri scuze, spuse mieros ducele. Nu putem lupta împotriva propriei firi, oricât de enervant ar fi pentru ceilalți.

Ochii lui albaștri se îndreptară brusc spre ea, duri și neiertători, și Bridget simți că se sufocă sub privirile prădătorului. Era ca și cum

ar fi privit în ochii a ceva inuman, venit parcă din alt univers. Simți o durere în piept în vreme ce-l privea, cu respirația încă blocată în plămâni, dar simți și o durere între picioare. Își dădu seama că sub șorț, sub lâna rochiei, sub corset, sfârcurile i se întăriseră.

Apoi inspiră, umplându-și plămânii de aer, în timp ce el o privea în continuare cu ochii pe jumătate închiși, ceea ce îi provocă o stare de exaltare, de parcă ar fi fost aruncată mănușa. De parcă ar fi fost adversari cu forțe egale pe câmpul de luptă.

Ceea ce era complet ridicol.

Poate că nu ar fi trebuit să bea și a treia ceașcă de ceai de dimineață.

– Mă întreb pentru cine lucrezi, doamnă Crumb, șopti el.

– Pentru Excelența Voastră, desigur, răspunse ea susținându-i privirea.

El pufni.

Simți o picătură de transpirație alunecându-i pe șira spinării.

– Acum gata, puteți pleca, ispitelor! strigă ducele, trezit brusc la viață.

Sări din pat și luă o pungă de pe masă, din care turnă o cantitate considerabilă de monede în palmele celor două femei care chicoteau. Le scoase iute pe ușă dezbrăcate și zâmbitoare, cu hainele și pantofii în mâini.

Bridget se apropie de ușă și-i făcu semn valetului, care avea ochii mari de uimire. Îi dădu instrucțiuni lui Bob să le conducă pe femei spre ieșire pe ușa servitorilor, după ce se îmbrăcau cum se cuvenea. Când se întoarse în dormitorul ducelui, acesta o privi ironic.

– Ești o femeie foarte pedantă, doamnă Crumb.

– Îmi veți mulțumi atunci când veți constata că bunurile nu v-au dispărut, Excelență.

– Oare?

Se îndreptă gol spre birou și se aplecă peste el, ceea ce îi oferi doamnei Crumb o priveliște scandaloasă a posteriorului său musculos. Se vedea un fel de semn închis la culoare pe partea stângă. Dumnezeule, părea a fi un tatuaj. Ce?

– Am gusturi lamentabile uneori. Poate nu ar fi rău ca unele dintre lucrurile mele să dispară, rosti el tărăgănat, și ea își ridică destul

de târziu privirea, constatând că el se întorsese din nou spre ea. La naiba! Te uiți la fundul meu?

Deschise gura, dar își dădu seama că nu știa ce să răspundă. Urma să o concedieze sau nu?

– Eu...

– Da?

Făcu un pas spre ea.

Fu brusc copleșită de ceea ce reușise până atunci să ignore cu succes. El. Era. *Gol.*

Umerii îi erau largi, pieptul luminat de două sfârcuri roz, între care se zăreau câteva fire de păr aurii. Torsul lui se îngusta într-un V și cobora spre talia zveltă, unde se afla un buric nu foarte adânc. O linie subțire formată din fire mai întunecate de păr ducea spre zona genitală. În timpul așa-zisei absențe, Bridget îi studiase cu atenție portretul atârnat lângă pat. Își spusese că dimensiunile bărbăției fuseseră exagerate.

Dar nu era așa.

Mădularul îi atârna, arămiu și sănătos, între coapsele musculoase. Testiculele îi erau acoperite cu un puf ușor și arătoase – dacă așa ceva se poate numi *arătos* –, iar picioarele îi erau drepte și frumoase. Până și labele picioarelor erau superbe, cu degete lungi, arcuite. Întocmai cu acele degete îi atinse fustele, și constată brusc că ducele se postase mult prea aproape de ea, cu un zâmbet răutăcios pe chip.

– O, doamnă Crumb, ce privire, murmură el, cu voce profundă, cuceritoare, pieptul lui dezgolit lipindu-se de șorțul ei alb. Nu știu dacă să îmi păzesc bijuteriile – privirea lui coborî spre buzele ei – sau să te sărut.

– Nu se cuvinte să mă îmbrățișați, spuse ea repede, cu vocea mai gâtuită decât ar fi trebuit să fie.

Ducele își înălță capul, ridică din sprânceană, cu buzele răsucite a zâmbet, și se aplecă și mai aproape de ea, parcă analizând cele auzite.

– Nu se cuvine? șopti el fierbinte aproape de buzele ei, iar ea își dădu seama că își închisese ochii. O, Dumnezeule ea...

Cineva țipă, și Bridget fu convinsă că nu ea. Deschise ochii și se trase brusc înapoi, din păcate cu prea puțină demnitate. Un tânăr subțirel stătea în cadrul ușii. Purta o haină maro, îngrijită, vestă

și pantaloni, dar avea un fel de turban roșu-gălbui înfășurat în jurul capului.

– Ah, Mehmed, iată-te, spuse ducele, de parcă ar fi fost obișnuit să fie deranjat atunci când era dezbrăcat și îmbrățișa o femeie care, Dumnezeule, era excitată toată.

Bridget își luă privirea de la podoabele ducelui, care decisese să se arate în toată splendoarea. Fața îi ardea, și se abținu să nu-și ducă mâinile la obraji. Tânărul de la ușă era la fel de rușinat ca ea. Ținea în mână un urcior cu apă, dar se retrase ușor.

– 'Mneavoastră cu târfa, domnule duce, eu plecat.

În spatele băiatului apăru valetul ducelui, Attwell, la fel de uimit de scenă.

Ducele de Montgomery – singura persoană care nu era rușinată – izbucni în râs.

– Nu, nu, Mehmed. Târfele, cel puțin *ale mele*, poartă haine mult mai frumoase decât astea.

Și arătă insultător spre straiele lui Bridget. Buzele ei se schimonosiră, și se trezi la realitate.

– Cine e?

– Mehmed, după cum am spus.

Atât Mehmed, cât și Attwell intrară în cameră. Băiatul puse cu atenție urciorul pe masă, și Attwell se îndreptă spre garderobă.

Mehmed este un adept al lui Mahomed și, fără-ndoială își va găsi locul în iad, dacă e să le dăm crezare filosofilor creștini. Bineînțeles, poporul *lui* consideră că *noi* vom sfârși în iad, prin urmare bănuiesc că toți vom sfârși într-un fel de Babel. Le-am cerut lui Mehmed și Attwell să mi se alăture la reședința Hermes și să părăsească hanul în care locuiesc.

– Dar...

Bridget se încruntă.

Îl întâlnise deja dimineață pe Attwell, în bucătărie. Ducele se uită la ea, apoi îi zâmbi într-un fel care o deranjă.

– Doamnă Crumb, nu ai sesizat prezența lui Mehmed în casă, nu-i așa?

– Eu...

– Și nu îți place să *nu* fii la curent, nu-i așa?

Rânji la ea și-și ridică mâinile pentru ca Attwell, în sfârșit, slavă Domnului, să-l ajute să îmbrace un halat cu o broderie aurie-verzuie în formă de dragon pe spate.

– Este datoria mea să știu cine intră în reședința Hermes, Excelență, spuse Bridget.

– Dar nu ai știut că este aici, nu? întrebă ducele cu voce vioaie. Dacă stau bine să mă gândesc, nu mi-ai spus niciodată numele dumitale de botez, doamnă Crumb.

– Așa este, răspunse ea, mobilizându-se.

Bărbatul era diavolul în persoană, dar ea nu degeaba era cunoscută drept cea mai bună menajeră din Londra.

– Când l-ați adus pe Mehmed?

– A venit cu mine odată cu întoarcerea mea în Anglia, anul trecut, răspunse ducele. Dar apoi s-a îmbolnăvit în timp ce traversa canalul, așa că l-am lăsat la casa mea din Bath să se refacă. Attwell l-a adus în Londra în luna septembrie.

Bridget strânse din buze. Băiatul părea destul de sănătos acum.

– Excelență, Mehmed va locui la reședința Hermes?

– O, cred că da, spuse ducele, făcând ochii mari cu pretinsă inocență. Cum altfel mi-ar putea servi drept catamit[1]?

Attwell, care aranja hainele ducelui pentru ziua respectivă, se înecă. Bridget se gândi că valetul nu era de condamnat. Ea îl privi pe duce încruntată. El îi zâmbi nevinovat.

– Ce este *catamit*? întrebă Mehmed.

Era un băiat adorabil, cu ten fin, ochi mari căprui și dinți albi. Era ocupat la o măsuță cu asamblarea ustensilelor de bărbierit pentru duce.

– Un catamit este o persoană căreia îi plac pisicile[2], răspunse Montgomery, trăgându-și un scaun și așezându-se în mijlocul încăperii.

– Îmi plac pisicile, răspunse Mehmed prompt.

Turnă apa caldă din urcior într-un lighean, umezi o cârpă, o stoarse și o puse ușor pe jumătate din fața ducelui. Bridget își drese vocea.

---

[1] Catamitul era, în Grecia Antică, un tânăr puber care servea preferințelor homosexuale ale bărbaților adulți. (n.tr.)

[2] Ducele folosește un joc de cuvinte intraductibil în limba română. „Cat" în limba engleză înseamnă „pisică". (n.tr.)

Habar nu avea de ce o invitase ducele în cameră – dacă nu pentru a o concedia –, dar avea multă treabă.

– Mehmed, eu sunt doamna Crumb, menajera. Când ai...

– Bună ziua, o întrerupse Mehmed pășind curajos înainte și făcând o plecăciune, partea de sus a corpului ajungând aproape paralel cu podeaua, brațele-i fiindu-i lipite de corp.

– Hmm... Bridget clipi în timp ce tânărul se îndreptă de spate, zâmbindu-i. Da, bună ziua... Eu...

– Eu sunt bine, spuse Mehmed, foarte tare, și Bridget observă că ducele râdea sub cârpa umedă.

Attwell, în schimb, părea că ignoră evenimentele. Bridget îl considera un bărbat foarte flegmatic.

– Mă bucur că ești bine, spuse Bridget încet, dar prompt. După ce termini cu bărbieritul ducelui, vino, te rog, la bucătărie. Am să îți vorbesc cu această ocazie despre locul tău la reședința Hermes.

Dădu să plece.

– Nu așa repede, interveni afurisitul ei angajator, smulgându-și cârpa de pe față. N-am terminat încă.

Bridget respiră adânc. Apoi iar. Și iar. Apoi se întoarse spre el, cu un zâmbet politicos.

– Cum v-aș putea fi de folos, Excelență?

– Uită-te puțin la astea, spuse bărbatul înnebunitor, arătând cu mâna spre birou.

Bridget se uită și observă, pentru prima dată – înainte fusese distrasă de prea multe nuditate masculină –, o grămăjoară de bijuterii. Sesiză că ducele o privea insistent, în timp e Mehmed îi săpunea fața. Ochii lui albaștri se uitară spre ea, strălucitori.

– Nu mușcă, te asigur.

Bombăni în barbă și se duse la biroul pe care se aflau două coliere, foarte extravagante. Genul pe care le-ar purta o ducesă sau o regină. O servitoare nu ar putea atinge așa ceva decât atunci când le-ar pune la gâtul vreunei lady. Altfel, cineva cu statutul lui Bridget nu ar avea niciodată motiv să atingă asemenea splendori. Primul colier era incrustat cu diamante și safire, amestecate într-o grămăjoară strălucitoare. Celălalt părea incrustat cu rubine și perle uriașe, printre care se găseau și opale și alte pietre prețioase mai micuțe. Se uită la ele întrebându-se de unde sosiseră. Din India, poate? Sau din

minele Persiei? Iar perlele? Ce mări exotice traversaseră? Se luptaseră, oare, piraţii pentru ele?

– Care îţi place mai mult? întrebă ducele în spatele ei, oprind-o din cugetările ei caraghioase. Te întreb pentru că aş vrea să îi ofer unul dintre ele logodnicei mele.

Se uită la el.

– Urmează să vă căsătoriţi?

Ţinuse ochii închişi în timp ce Mehmed îl bărbierea cu grijă, dar în acel moment îi deschise.

– O, da.

– Cu cine? întrebă ea fără să se gândească.

Ce fel de femeie ar alege ducele ca să-i fie consoartă? O aristocrată, fără îndoială. Dar dincolo de asta? Nu-şi putea imagina. Îşi dorea o femeie uşor de condus? Una renumită pentru frumuseţe şi înţelepciune? Sau nici măcar nu îi păsa de asemenea lucruri?

– Mă rog, încă nu am informat mireasa şi chiar cred că ar trebui să afle înaintea menajerei mele, nu?

Oare o tachina? Cu siguranţă. Nimeni – nici măcar aristocraţii nebuni – nu proceda în felul acesta.

– Ei bine?

Se uită el la ea, mieros ca o pisică prea obosită pentru a se mai juca cu un şoarece.

Bridget clipi.

– Mă scuzaţi?

Bridget clipi.

– Care îţi place, doamnă Crumb? întrebă el încet – de parcă *ea* ar fi fost cea care se purta ciudat.

Bridget i-ar fi putut răspunde că nu *prea* se cuvenea ca o menajeră să aleagă bijuteriile unei ducese – dacă el vorbea într-adevăr serios –, dar ce sens ar fi avut?

În schimb, se aplecă peste birou şi examină colierele cu grijă.

– Le poţi atinge, spuse el. Le poţi lua în mână dacă doreşti.

Îl ignoră, dar îndreptă fiecare din coliere. Cel cu rubine era fără îndoială mai ţipător, cu multe şiruri de perle şi nestemate. Îl luă pe cel cu safire.

– Acesta.

– Bun, spuse el. Voi cere ca acela cu safire să fie returnat şi-l voi păstra pe cel cu rubine pentru viitoarea soţie.

Bridget se uită la el. El aștepta zâmbind, dar ea învățase să fie calmă și să-și muște buzele – *cu putere* – încă de la o vârstă fragedă.

Puse încet colierul înapoi pe birou.

– Asta e tot, Excelență?

– Da, da. Poți pleca să lustruiești scările sau ce altceva ai de făcut.

Își reținu o remarcă irațional de iritată – el îi punea la *grea* încercare stăpânirea de sine –, apoi se întoarse să plece. Lanțul de chei din talia ei zornăi ușor.

– L-ai primit de la iubit?

Se opri și se uită la el, cu foarte mare grijă, ca să nu se miște.

Ducele arătă spre lanț.

– Iubitul dumitale este cel care ți-a oferit această bijuterie de excepție? Nu și-a permis și el măcar un inel sau un pandantiv pe care să ți-l atârne între sâni? Pun rămășag că se ascund niște sâni încântători în spatele lânii și corsetului.

Bridget se uită la lanț. Era făcut din oțel, dar piesa centrală era o sferă emailată albastră cu roșu, foarte drăguță. Din el atârnau alte patru lanțuri, fiecare având o piesă smălțuită similară cu cea mare. De unul dintre lanțuri erau prinse un set de chei, o foarfecă, un cuțitaș ascuțit foarte mic, precum și ceasul ei. Nu toate servitoarele dețineau asemenea lanțuri, dar multe aveau. Cu toate că doar puține aveau unul la fel de frumos ca al ei. Iar el avea dreptate: fusese un cadou. Îi întâlni privirea și speră ca a ei să nu exprime nimic.

– Asta este tot, Excelență? Mă tem că trebuie să mă ocup de treburile mele.

Ușa se deschise în spatele ei.

– Excelență, ați primit o scrisoare.

Bob trecu pe lângă ea în mare grabă și îi dădu scrisoarea ducelui, care o și deschise. Apoi spuse ceva într-o altă limbă, iar Mehmed se îndepărtă imediat de el. Ducele privi în cameră, dar păru a nu vedea pe nimeni.

– Sora mea se mărită cu un afurisit de *neica-nimeni*.

Val își puse tricornul pe cap, apoi se urcă în palanchinul care înainta legănându-se pe străzile Londrei. Era un risc să iasă pe stradă în plină zi, înainte ca regele să se conformeze cerințelor din scrisoare,

dar nevoia o cerea. Pur și simplu nu putea să o lase pe draga lui Eve să se mărite cu Asa Makepeace. Bărbatul era un escroc, proprietarul de la Harte Folly, o grădină de plăceri pentru care însuși Val făcuse o poliță de asigurare din motive doar de el știute, și, mai mult decât atât, Makepeace era și fiul unui fabricant de bere. Val o lăsase pe sora lui vitregă să se ocupe de finanțele lui în timpul presupusei sale absențe din oraș. Privind în urmă, fusese evident o greșeală. Eve era o femeie timidă. O femeie care își petrecuse tinerețea ascunsă de lume, traumatizată de trecutul lor comun. E adevărat, putea fi foarte încăpățânată atunci când voia, dar nu ar fi trebuit să o lase niciodată să-l înfrunte pe Makepeace. Mai mult ca sigur o copleșise cu personalitatea lui. Dumnezeu știe ce îi făcuse Makepeace pentru a o convinge să îl ia de soț. Val bombăni pentru sine atunci când palanchinul o coti pe o stradă liniștită și se îndreptă spre casă. Se dădu jos din palanchin și bătu arogant la ușă cu bastonul. Ușa fu deschisă de un bărbat înalt, de origine africană, îmbrăcat în uniformă și purtând o perucă. Numele lui era Jean-Marie Pépin și fusese angajat de Val pentru a o proteja pe Eve.

– Excelență, spuse Jean-Marie cu voce joasă și cu chipul lipsit în mod curios de expresivitate.

Pentru o clipă, Val avu ciudata senzație că Jean-Marie nu avea să-l lase să intre.

Ridică dintr-o sprânceană, cu un aer ducal.

Valetul încuviință din cap în tăcere și se dădu înapoi, deschizându-i ușa lui Val.

– Este în salonașul ei.

Val înclină scurt din cap și urcă scările grăbit, deschise ușa și intră în universul lui Eve.

– Ce diavol te-a posedat, fată dragă, de... La *naiba*, ce e asta?

Odată cu intrarea lui în cameră, un câine uriaș – și îngrozitor de urât – se ridicase, într-o manieră nu foarte prietenoasă.

– Este câinele meu, Henry, rosti Eve din spatele biroului, cu aceeași veselie cu care ar fi anunțat că era vreme bună afară.

Val se uită urât la ea. Din câte știa el, sora lui se temea teribil de câini.

– Tu nu *ai* un câine.

Eve ridică din sprâncene. În ciuda legăturii de sânge și a faptului că tatăl lor era un bărbat blond cu ochi albaștri, Eve era mai degrabă o femeie banală, cu un nas mare, asemenea mamei ei.

– Acum am.

Păși pe lângă bestie, fără să-și ia ochii de la ea.

– Și asta nu e tot ce ai în momentul ăsta, din câte am auzit...

Se uită la el prevăzătoare.

– Când te-ai întors de pe continent, Val? Nu am primit nici o veste cu privire la intenția ta de a reveni. Îmi propusesem chiar să fac o călătorie să te găsesc.

– Înainte sau după ce te-ai fi căsătorit cu Asa Makepeace? răbufni Val.

– De fapt, după.

Se holbă la ea. Nu reacționa ca o domnișoară naivă prostită să se însoare cu un aventurier, dar el cunoștea foarte bine povestea surorii ei. Eve nu ar fi acceptat niciodată de bunăvoie să se mărite cu un bărbat ca Makepeace.

– Te-a forțat?

Păru chiar șocată de întrebare.

– Nu, bineînțeles că nu. De ce ai crede așa ceva?

– Pentru că ești fiica unui duce, chiar dacă bastardă, și pentru că Makepeace e un ticălos fără rang. Dacă măritișul e ceea ce îți dorești, draga mea, pot să îți găsesc pe cineva mai bun. Cineva cu un *titlu* nobiliar măcar.

– Nu vreau pe cineva despre care *tu* crezi că e mai bun, spuse Eve, și chiar ridică vocea.

Obrajii i se înroșiră. Oare Makepeace o drogase în vreun fel? Val auzise povești în călătoriile sale despre prafuri care puteau fi folosite pentru a convinge.

– Val! Mă asculți măcar?

– Da, da, spuse el distras. Unde este marele șef al grădinii plăcerilor?

– Aici.

Val se întoarse când auzi vocea bărbatului. Asa Makepeace stătea în fața ușii, solid și voinic, îmbrăcat cu pantaloni și cămașă, dar fără vestă, haină, pantofi sau ciorapi. Cu siguranță abia se dăduse jos din pat.

Din patul lui *Eve*.

Val văzu roșu în fața ochilor.

Mâna dreaptă îi era în buzunarul hainei, iar cu cealaltă ținea bastonul. Se îndreptă spre Makepeace, dar simți apăsarea unei palme pe piept. Privi în jos. Era Eve, care-l privea fix.

– Orice ai fi pe cale să faci... *nu face!*

Se uită în ochii ei – aceiași ochi albaștri ca ai lui –, privind și căutând...

– A fost în patul tău.

– Da, spuse ea, implacabilă, deși obrajii i se înroșiră iar. A fost în patul meu. Nu m-a rănit niciodată, Val. Dimpotrivă.

Val nu-și luă ochii de la ea preț de câteva clipe, apoi își îndreptă privirea spre bărbatul care devenise iubitul surorii lui. Makepeace era în pragul ușii. O mișcare isteață. Poate că Makepeace cântărea mai mult decât Val, dar, dacă Val și-ar fi continuat înaintarea către el, l-ar fi lăsat lat într-o baltă de sânge.

– De ce? strigă Val la Makepeace.

– O iubesc.

Val privi cu ochii mijiți la Makepeace. Scutură din cap, uimit. Dintre toate răspunsurile posibile, nu se așteptase la așa ceva. Iubirea... nu conta. Iubirea – așa cum înțelegea el noțiunea – nu era motiv de căsătorie. Se uită la Eve și văzu tristețea ascunsă în ochii ei.

– Este adevărat, Val. Mă iubește. Și eu îl iubesc.

– Deci... te vei căsători cu el, spuse Val precaut.

– Da.

– Ah! Încercă să se gândească la un răspuns. Ceva demn de un frate mai mare, dar nu avea nimic în minte. Mai ai porumbelul acela?

– Val, spuse Eve, ignorând complet întrebarea lui. Ar trebui să vii la nuntă.

El tresări.

– Oare?

Se uită la Makepeace, convins că acesta nu îl voia la nuntă. Dar se părea că nimic nu funcționa așa cum se așteptase.

– Da, spuse Makepeace, și nici măcar nu părea să o spună din obligație.

Oare înnebunise lumea?

– Ați luat-o razna? întrebă Val, doar ca să fie sigur.

Makepeace pufni. Dar Eve își păstră aerul serios.

– Ai părăsit, de fapt, Anglia? Pentru că Asa m-a cerut în căsătorie abia aseară, la Harte's Folly. Sunt sigură că zvonul a circulat prin Londra, pentru că cererea a fost publică, dar, chiar și așa, nu aveai cum să te întorci atât de repede de pe continent.

– Bineînțeles că am părăsit Anglia, draga mea Eve, răspunse el privind-o în ochi fără să clipească și afișându-și zâmbetul obișnuit. M-am întors azi-noapte și am aflat vestea de dimineață.

Eve afișă o expresie de dezamăgire, și el simți o senzație ciudată în acel loc gol unde, în cazul altor oameni, s-ar putea ascunde o inimă.

– Necazul este, spuse Eve, că nu am fost niciodată capabilă să îmi dau seama când minți și când nu. Nu că ar conta, dar ce mă deranjează este că nu-mi pasă dacă mă minți sau nu. Iar mie îmi pasă. E adevărat, înainte nu-mi păsa. Sau poate că obișnuiam să îmi spun că nu-mi păsa. Dar, Val, acum chiar îmi pasă, spuse ea privindu-l în ochi.

Se întoarse și, luându-l de braț pe Makepeace, părăsi camera alături de logodnicul ei.

Val se gândi că era chiar bine că nu avea inimă.

Pentru că i-ar fi putut fi frântă atunci pe loc.

Bridget deschise cu grijă ușa secretă din dormitorul ducelui și ridică sfeșnicul. Nu știa cât timp urma să fie plecat ducele – plecase brusc să-și viziteze sora –, dar nici nu putea scăpa ocazia de a-i cerceta ascunzătoarea. Spațiul pe care îl descoperi la lumina lumânării era îngust, dar mult mai încăpător decât se așteptase. O masă micuță, pe care se afla o casetă de bijuterii, era așezată chiar lângă ușă, cu un scăunel sub ea. Deasupra mesei se afla un singur raft, plin cu cărți. Puțin mai încolo de masă era un pat de campanie, acoperit cu așternuturi șifonate. Iar dincolo de pat mai era un coridor, prea lung pentru a fi iluminat de flacăra mică a lumânării ei. Dumnezeule! Oare pe câți metri se întindeau pasajele ascunse din reședința Hermes?

Așeză sfeșnicul pe măsuță și privi cu atenție împrejur. Camera era destul de confortabilă, dar complet nepotrivită pentru un duce – mai ales pentru ducele de Montgomery. Nu și-l imagina petrecând nici măcar o noapte acolo, darămite luni întregi. Desigur, dacă nu cumva era alt gen de bărbat decât crezuse ea. Ideea o tulbură.

Lucra de trei luni în casa ducelui, și, chiar dacă, teoretic, acesta lipsise timp de trei luni fără două săptămâni, ei îi plăcea să creadă că îl cunoștea bine. Ducele de Montgomery era un șantajist ticălos. Malefic și duplicitar. Nicidecum un bărbat care să merite atenția ei mai mult decât la nivelul îndatoririlor casnice.

Și, cu toate astea, încă de dimineață se gândea destul de mult la el. Posteriorul acela musculos, acei ochi de prădător și felul în care își arcuise buzele chiar înainte să se aplece spre ea, de parcă ar fi vrut să o sărute... Bridget își strânse buzele și se concentră asupra misiunii ei, amintindu-și că nu avea prea mult timp la dispoziție. Trase scăunelul de sub masă și se așeză, apoi observă un mic disc din lemn fixat de perete, cu un cui bătut în partea de sus. Îl mișcă, iar discul scoase la iveală un vizor. Bridget se opri pentru o clipă și apoi se aplecă în față pentru a trage cu ochiul prin acea gaură. Putea să vadă foarte clar până în capătul îndepărtat al dormitorului ducelui, incluzând uriașul său pat și biroul.

La naiba! Se trase înapoi, amintindu-și consternată că la un moment dat auzise un zgomot ciudat în dormitorul ducelui. La momentul respectiv i se păruse că aude un chicot, dar apoi își zisese că fusese sunetul scos de un șoarece.

Probabil o credea proastă.

Ei bine, nu îi rămânea altceva de făcut decât să-l păcălească pe Prințul Intrigilor Diabolice. Bridget se uită la bijuteriile de pe masă, fără să le atingă. Pe aceeași masă se afla și macheta unei corăbii, lungă cât antebrațul ei. Era fără îndoială un obiect scump și luxos, cu pânze din sidef, carenă din aur și marinari smălțuiți care frecau puntea strălucitoare. Din unul din capetele corabiei ieșea o cheie. Probabil avea un compartiment secret. Bridget învârti cheia. Auzi imediat un clic și sunet ca un zbârnâit. Bridget își ridică mâna, speriată.

Ce...?

Pe puntea corabiei, un trompetist în miniatură își duse instrumentul la gură, ceea ce făcu să înceapă o muzică zăngănitoare, apoi marinarii începură să se deplaseze pe punte, căpitanul saluta cu sabia și mici tunuri bubuiau de-o parte și de alta a corabiei. Dumnezeule! Corabia începu să înainteze. Tunurile explodară zgomotos și scoaseră fum. Bridget fu suficient de rapidă încât să o prindă înainte să cadă de pe masă. O ținu în mâini, cu respirația

întretăiată, iar căpitanul păru că îi face o mică plecăciune. O maimuță alergă pe o scară din funie și îi arătă fundul. Bridget se încruntă la vederea animalului emailat. Apoi aceasta se retrase în poziția inițială, iar corabia nu mai scoase nici un zgomot. O puse cu grijă pe masă, temându-se să nu pornească din nou mecanismul, dar nu se întâmplă nimic.

Răsuflă ușurată și observă o pensetă de aramă pe masă. Lângă pensetă era o farfurioară pe care se aflau multe roți și șaibe, de mărime redusă. Cu siguranță, nu el meșterise corabia. Nici nu își putea imagina abilitățile și banii de care era nevoie pentru a construi un asemenea obiect. Vaporașul era extravagant, la fel ca ducele, și totuși... Ea atinse ușor figurina căpitanului. Era minunat și uluitor... și *frumos*. Dacă ea ar fi fost la fel de bogată ca ducele, dacă ar fi avut bani cu care să cumpere orice și-ar fi dorit... cu siguranță i-ar fi cheltuit pe o corabie ca asta. Bridget își trase mâna înapoi, de parcă s-ar fi opărit.

Ce gând stupid!

Își îndreptă atenția spre restul mesei. Erau și patru casete incrustate cu nestemate pentru tutun de prizat – două dintre ele cu imagini indecente pe interiorul capacului. Trei erau goale și a patra conținea un fel de unguent parfumat. Bridget se încruntă un pic la cea din urmă și puse casetele la loc. Trei ceasuri de aur erau îngrămădite lângă o lupă incrustată cu pietre prețioase, și, lângă toate astea, un briceag. Unul din ceasuri era complet dezasamblat, iar Bridget și-l imagină pe duce meșterind la ceas, scoțându-i piesele, examinându-le cu ochii lui albaștri și apoi reasamblându-l.

Oare se plictisise în spatele zidurilor? Fusese nerăbdător? Simțise că se sufoca? Scutură din cap și își reluă cercetările. Câteva penițe de scris rupte și o călimară de aur erau dovada că ducele scrisese scrisori în timpul exilului în ascunzătoare, dar, din câte își putea da seama, nu mai era nici una aici. Se uită la raftul de deasupra biroului și nu-și putu reține un zâmbet. Volumele erau așezate după mărime, formă, vechime și grad de uzură. Unele erau micuțe și aurite, absolut minunate. Altele aveau copertele crăpate și paginile desprinse. Își plimbă degetele de-a lungul cotorului și le scutură cu grijă pentru a vedea dacă nu cumva aveau hârtii ascunse printre pagini. Dădu de un volum micuț cu ilustrații ce reprezentau bărbați cu turbane cu cap atacând într-un câmp presărat cu flori. O altă carte – destul de veche – era scrisă

în latină, iar pe pagina de titlu avea ilustrat un craniu cu oase încrucișate. Fu surprinsă să descopere un volum cu poezii de John Donne, dar nu și când dădu cu ochii de *Principele* lui Machiavelli, în original. Unul dintre volumele cele mari avea în deschidere o gravură înfățișând niște bărbați îmbrăcați în straie clasice, de-o parte și de alta a unei hărți cu insulele Greciei.

Bridget se opri, privind cu atenție gravura. O... Trasă degetul pe pagină și găsi Atena, Corintul, Teba și Marea Egee. Ce nume exotice. Ce nume splendide. Se mai uită preț de câteva momente, apoi răsfoi mecanic cartea. Nu găsi nici o scrisoare printre paginile ei. Așeză cu grijă *Istoria războiului peloponesiac* a lui Tucidide pe raft alături de celelalte volume. Dar în același timp atinse masa cu cotul și auzi cum ceva se rostogoli pe jos. Bridget luă lumânarea și se băgă sub masă, unde văzu o hârtie. Se uită pe partea inferioară a mesei, de care erau fixate două fâșii de lemn subțire. Suficient de late ca să fi ținut hârtia. O luă și o duse la lumina lumânării pentru a citi, simțind că i se oprește inima. Era scrisoarea de recomandare pe care i-o dăduse Lady Amelia Caire. Cea pe care o arătase angajatorului, împreună cu alte scrisori și documente. Fără să-și dea seama, își atinse boneta de pe cap, dar aceasta era la locul ei. Părul îi era acoperit.

Bridget ridică ochii și examină camera fără să se miște, de parcă ar fi fost un iepuraș speriat. Totul părea neatins, ca atunci când intrase. Îndreptă corabia, împinse scaunul sub masă și părăsi ascunzătoarea, nu înainte de a lua lumânarea și scrisoarea.

Respira greu, dar făcu un efort să iasă cu calm din cameră și să meargă liniștită pe coridor. Ceilalți servitori nu trebuiau să-și dea seama că era tulburată. Se grăbi spre scara principală, prin holul din spate, apoi în bucătării, salutându-i pe doamna Bram și pe valeți în trecere. În capătul celălalt al bucătăriilor se afla odaia ei. Intră, închise ușa și se sprijini de ea. În cameră avea un pat pentru o persoană, un scaun, un rând de cuiere, de care își agățase șalul și pălăria, și o comodă. Deasupra se aflau un urcior și un lighean pentru spălat. Se apropie de comodă și, folosind una din cheile atârnate de talie, deschise sertarul de sus. Înăuntru erau cele mai prețioase lucruri ale ei – tot ce avea pe lume. O punguță cu bani. O carte ilustrată din seria *Călătoriile lui Gulliver* și toate scrisorile ei de recomandare, bine împachetate. Probabil că ducele îi descuiase

încuietoarea lacătului de la dulap, așa cum făcuse și ea cu biroul lui. Puse scrisoarea de la Lady Caire peste celelalte și se uită la ea. Oare de ce o luase tocmai pe aceea? Să fi fost pură coincidență? Sau știa tot adevărul? Închise și încuie sertarul, apoi se duse la micuța oglindă atârnată lângă ușă. Ridică ușor mâinile și-și scoase boneta. Părul îi era prins strâns la spate într-un coc. Era negru, cu excepția unei șuvițe albe, care pornea chiar de deasupra ochiului stâng. Firele albe apăruseră doar cu câțiva ani în urmă, când împlinise douăzeci și trei de ani, dar știa deja că peste alți zece ani va fi albit complet.

La fel cum i se întâmplase mamei ei.

Bridget își aranjă câteva șuvițe rebele și își puse la loc boneta pe cap. Se asigură că fustele și șorțul îi erau drepte și aranjate. Apoi își îndreptă umerii și deschise ușa. Lăsă în urmă toate visurile prostești despre insule grecești și machete aurii de corăbii și ieși din camera ei ca o menajeră.

Nimic mai mult.

Capitolul 3

Mama copilului plânse, iar tatăl lui (bătrânul rege) bătu din picior și răcni, dar doctorul doar ridică din umeri. Pur și simplu nu aveai cum înlocui o inimă lipsă. Și cu asta, basta...

din *Regele fără Inimă*

– Iar aici sunt din nou bucătăriile, îi spuse Bridget lui Mehmed în ultima parte a turului reședinței Hermes.

Începuse turul cu Mehmed mai târziu decât planificase, din cauza nefericitei concedieri a unui valet. Îl descoperise pe George în camera ducelui, aplecat peste birou și ținând în mână o tabacheră de aur pentru tutun de prizat. George nu avu nimic de spus în apărarea lui, mai ales că la ora aceea nu ar fi trebuit să fie la acel etaj.

Concedierea valetului fusese o sarcină tristă, care o făcu să se simte ca o ipocrită, mai ales că și ea cotrobăise prin acea cameră

cu câteva săptămâni în urmă. Dar așa stăteau lucrurile. Nu putea să accepte un hoț printre angajați.

Se întoarse spre băiat.

– Micul dejun e la ora șase fix, ceaiul la ora zece, prânzul la două, apoi din nou ceai la ora cinci, iar cina o luăm după ce termină de mâncat Excelența Sa. Doamna Bram se ocupă de bucătărie, iar tu i te vei adresa cu „doamna Bram" sau „doamna bucătăreasă". Este totul clar?

Mehmed încuviință din cap, părând cam copleșit. Bridget îi zâmbi ușor. Era deja destul de greu pentru un băiețel englez să ocupe un asemenea post în Londra – ritmul era mai alert, oamenii erau diferiți, la fel și accentul lor. Oare cum era pentru un tânăr care venea dintr-o cu totul altă țară? Bridget se întrebă de ce ducele îl alesese pe Mehmed pentru a-i fi al doilea valet. Fusese oare un moft pentru a-l duce pe băiețel departe de casa lui? Află, pentru liniștea ei, că băiatul era mai mare decât se așteptase. Avea șaisprezece ani, iar ea crezuse că avea doar vreo treisprezece. Chiar și așa... Dacă ducele nu glumise când afirmase că Mehmed era catamitul lui... Alungă repede gândul acesta. Ceea ce făceau angajatorii ei în propriile dormitoare nu era treaba ei, cu excepția cazului în care una dintre servitoare era implicată fără voia ei. Din câte putea observa, Mehmed părea fericit la reședința Hermes.

– Te vei descurca, îi spuse ea încet lui Mehmed. Ducele te place, și, la urma urmei, asta este tot ce contează.

Mehmed îi răspunse cu un zâmbet, dar o privi temător pe doamna Bram.

Bucătăreasa, care presăra ultimele mirodenii peste friptură, se uită la el suspicioasă. Aceasta făcuse o descoperire neplăcută: băiatul nu consuma deloc carne de porc, cârnați, șuncă sau chiar bacon.

Bridget îl conduse pe Mehmed afară din bucătărie, lăsând-o pe doamna Bram să bombăne despre „obiceiurile păgâne" ale băiatului. Sperase că bucătăreasa avea să-l ierte pe Mehmed pentru dieta sa bizară cât de curând, dar asta evident nu se întâmplase deocamdată.

Bridget își drese vocea, apoi se adresă servitorilor din bucătărie!

– Mehmed va fi al doilea valet al ducelui, se va afla în subordinea domnului Attwell și va dormi în camera de schimb a ducelui. Îl veți trata cu respectul care i se cuvine în calitate de al doilea valet.

Îi privi pe toți cei din încăpere pentru a se asigura că înțeleseseră ceea ce tocmai le spusese. Londonezii erau în general oameni sofisticați, obișnuiți cu străinii exotici veniți din toate colțurile lumii. Până la urmă, Londra era un oraș portuar. Cu toate astea, nu strica niciodată să îi pui la locul lor pe servitori. Valetul avea o poziție mai sus de a lacheilor, dar sub majordom, în cazul în care ar fi existat unul. Însă la reședința Hermes nu mai exista majordom. Acesta ieșise la pensie la puțin timp după angajarea lui Bridget, iar ea nu considerase că era nevoie de un înlocuitor. Până la urmă, de ce să fi angajat un bărbat care să considere că era dreptul lui să-i dea ei ordine? În orice caz, Bridget voia să fie sigură că Mehmed avea să fie acceptat la reședința Hermes. Attwell îl trata cu un fel de indiferență benignă, ceea ce era mai bine decât ostilitatea, se gândi ea, dar nu *cu mult* mai bine.

Bridget încuviință iute din cap.

– Bun. Mehmed, te poți duce acum la domnul Attwell pentru a-ți lua în primire sarcinile, în...

– Doamnă!

Se întoarse, iritată fiindcă fusese întreruptă. Era Cal, care stătea în pragul ușii de la bucătărie, cu o expresie batjocoritoare pe chipul frumos.

– Da?

– El vrea să vă vadă. Pardon, Excelența Sa vrea să vă vadă.

Modul în care accentuase „Excelența Sa" era aproape insultător. Bridget îl privi preț de câteva clipe pe lacheu, dar decise să treacă deocamdată cu vederea acest incident. Cal fusese în slujba lui Montgomery ani de zile, încă de pe când era adolescent. Din câte știa ea, exista un fel de apreciere între el și duce. Mai bine să afle care era situația, înainte să facă vreo mișcare. Plus că avea deja un lacheu lipsă începând cu acea după-amiază.

– Unde se află Excelența Sa? se mulțumi ea să întrebe.

Cal arătă cu capul în spate.

– În sufragerie.

– Mulțumesc, răspunse ea sec, apoi trecu mândră pe lângă el.

Nu se mai intersectase cu ducele de la primirea ciudată pe care i-o făcuse în acea dimineață. Simți că pulsul i se accelera pe măsură ce se apropia de sufragerie și încercă să-și dea seama de ce o chemase,

cu ce întrebare sau cerere ciudată avea să o întâmpine de data asta. Sau se plictisise deja de ea? Avea să o concedieze, în cele din urmă?

Nu putea să facă asta.

Petrecuse trei luni căutând scrisorile mamei ei – și miniatura pe care o găsise noaptea trecută. Miniatura aparținea unei prietene de-a mamei ei, domnișoara Hippolyta Royle, o moștenitoare bogată, pe care mama ei o rugase să o ajute. Dar cu „întoarcerea" ducelui, nu avusese parte decât de câteva minute pentru căutări în ascunzătoarea acestuia și avea și mai puține minute în acea după-amiază pentru a cotrobăi prin saloanele mai puțin folosite. Avea nevoie de mai mult *timp*. Mai exact, avea nevoie de mai mult timp de petrecut cu *el*.

Bridget se opri în fața ușii de la sufragerie.

Ar putea să mai dureze câteva săptămâni – poate chiar *luni* – până să găsească toate ascunzătorile ducelui. Dar, dacă ar avea ocazia să discute cu el, să îl *observe*, nu cumva ar putea să îi descopere secretele prinzându-l pe picior greșit? Poate că trebuia să... ei bine, nu să îl seducă – el era cel care seducea –, ci să discute mai mult cu el? Să... încerce să fie mai degajată? Poate că el s-ar da de gol, tot vorbind și vorbind, crezând că era cea mai inteligentă persoană din încăpere. Duse mâna la cap să vadă dacă boneta era bine așezată, după care se controlă. Își strânse pumnii și apoi și-i desfăcu. Își îndreptă spatele și intră calmă în sufragerie.

Val privi cum menajera lui se îndrepta spre el, prin sufragerie. Distanța era destul de mare, mai ales că el stătea așezat lângă șemineu, la celălalt capăt al mesei, dar ea nu părea intimidată nici de tăcerea, nici de privirea lui. Se ținu dreaptă, iar privirile li se întâlniră, ochii ei negri și întunecați fiind ciudat de excitanți. Dacă stăteai să te gândești, era tare stăpână pe sine pentru o menajeră. Și era și foarte tânără.

– Te-ai gândit vreodată să-ți dai jos de pe cap acea bonetă oribilă? o întrebă el.

Să fi fost oare un licăr de teamă în ochii ei întunecați de martir?

O privi cu interes și băgă în gură o curmală, pe care începu s-o mestece.

– Nu, Excelență, răspunse ea cât se putea de plicticos.

Pentru o clipă, Val se gândi să o trimită înapoi la bucătărie. Era într-o dispoziție ciudat de melancolică după întâlnirea cu Eve din acea dimineață. Se gândise că doamna Crumb i-ar putea oferi puțină distracție, dar poate că se înșelase. Poate că ar trebui să îl cheme pe Cal și să se ia la întrecere cu el ca să vadă pe care din ei îl tratase mama lui mai rău cu mulți ani în urmă. Apoi își linse buzele, și doar pentru o clipă privirea ei se fixă pe buzele lui. Val se hotărî.

– Așază-te, doamnă Crumb. O sa mă doară gâtul tot privind în sus la dumneata.

Așteptă ca ea să își tragă un scaun și să se așeze. Dar stătea atât de pe margine, încât el se temu ca nu cumva să se dezechilibreze și să cadă în nas.

– Ai frați sau surori? întrebă el, curbându-și colțurile buzelor în sus.

Ea îl privi în timp ce alegea încă o curmală. În cele din urmă, ea păru să ofteze înfundat și răspunse:

– Da, Excelență. Am doi frați și o soră.

– Serios? Ducele deschise larg ochii. Credeam că ești singură la părinți, ca o ciupercă ce răsare solitară în întuneric. Cine sunt frații dumitale? Cum îi cheamă?

– Ian și Tom, iar pe sora mea o cheamă Moira. E căsătorită cu fierarul din satul nostru. Tom este fermier. Ian este...

Se opri din povestit, pentru că ducele îi făcu plictisit semn cu mâna. *Erau* prea *multe* informații și prea plictisitoare. Îi spuse asta lui Bridget și primi în schimb o privire încruntată. O fi vrând ea să-și ascundă trăirile, dar el era convins că menajera lui îl detesta. Simți brusc un fel de afecțiune față de ea.

– Nu, nu, nu, explică el. Nu-mi spune aiureli din astea. Vreau să știu cu care dintre ei nu vorbești, care este gelos pe dumneata și care te lovea când erai mică. A, și mai vreau să știu dacă vreunul dintre ei ți-a furat ceva sau ți-a ucis câinele ori pisica, atunci când nu erai decât o copiliță.

De data asta ea îl privi direct în ochi, din cine știe ce motiv.

– Eu...

Ea ezită, apoi se opri. Păru să se gândească timp de câteva minute, cu sprâncenele încruntate deasupra ochilor ei întunecați.

Val mâncă două curmale și bău niște vin. Era vin franțuzesc, unul foarte bun.

– Ați văzut-o pe sora dumneavoastră astăzi? întrebă ea, ceea ce nu era nici pe departe un răspuns la întrebarea lui.

– Da. Își sprijini bărbia în palmă. Te-ai sărutat vreodată cu vreunul din frații dumitale?

– Nu, replică ea tare, părând șocată. Dar dumneavoastră v-ați sărutat sora?

– Nu, zise el și ridică din umeri. Mă rog, doar pe obraz.

– Asta ați vrut să spuneți? întrebă ea slab.

Părea un pic agitată, observă el mulțumit, ceea ce îi aducea un strop de culoare în obraji. De dimineață, obrajii ei fuseseră rumeni, iar el ar fi vrut să-i lingă. Apoi să-i muște buzele.

– Nu, nu asta am vrut să spun, răspunse el blând. M-am referit exact la ce te-ai gândit – la ce e mai rău. Nu sunt foarte sigur de ce ești atât de surprinsă. Oamenii fac tot timpul ce este mai rău, să știi.

– Da, spuse ea. Chiar știu.

Iar acesta fu cel mai interesant lucru pe care îl rostise până acum.

El se aplecă un pic, dar ușile sufrageriei se deschiseră, și apărură mai mulți lachei, cu cina.

Bridget dădu să se ridice.

– Nu pleca, îi ceru el și îi porunci apoi lui Cal să mai aducă un set de tacâmuri pentru Bridget. Va mânca cu mine în seara asta.

Fața lui Bridget se făcu roșie ca focul.

– Nu pot să mănânc cu dumneavoastră, Excelență, șuieră ea, aproape fără să își miște buzele. Sunt menajera dumneavoastră.

– Așa este, fu de acord Val. Și tocmai de aceea trebuie să faci orice îți poruncesc.

– Orice este rezonabil, adăugă ea, de parcă ar fi negociat, dar tot aproape fără să-și miște buzele.

Ce șmecherie grozavă. Ducele își arcui sprâncenele, amuzat.

– Chiar așa?

– Da, chiar așa.

– Ei bine, făcu el, ridicându-se ușor din scaun că să studieze ultimul fel adus la masă, nu pricep cum de friptura de pui poate fi ceva nerezonabil. Prin urmare, poate că ar trebui să rămâi.

Ducele se așeză la loc și așteptă să vadă dacă Bridget avea să-l contrazică. Nu putea să își amintească ultima dată când avusese un oponent pe al cărui răspuns să nu-l poată prezice. Era chiar revigorant.

Bridget încuviință din cap și își împreună mâinile în poală, iar Val se gândi că menajera lui, cu oribila ei bonetă și rochia neagră din lână, era în felul ei la fel de mândră ca o ducesă.

Cal se întoarse în sufragerie și puse cu grijă exagerată o farfurie cu tacâmuri de argint pe masă, în dreptul doamnei Crumb. Val își aminti că, odinioară, aceeași grijă exagerată îi fusese acordată și mamei lui. Oare lacheul cunoștea numele de botez al doamnei Crumb? Oare avea și ea un iubit la etajul inferior al casei? Constată că acest gând nu-i era deloc pe plac. Se lăsă pe spate și-l privi pe lacheu în ochi. Ridică ușor din sprânceană și așteptă, fără a-l scăpa din priviri, până când acesta se înroși și ieși iute din cameră. Unul dintre ceilalți lachei începu să servească friptura, dar Val se săturase. Flutură din mână.

– Plecați cu toții!

Oamenii aproape că fugiră din cameră.

– Nu este nevoie să fiți nepoliticos, îl certă menajera, apoi luă în mână cuțitul pentru tăiat friptura și furculița.

Tăie frumos două bucăți și le puse în farfuria lui, alături de morcovi, mazăre și alte legume. El îi umplu paharul de vin în timp ce ea îi punea mâncarea în farfurie.

Ea ezită, dar apoi își tăie și ei o felie mai mică de friptură. Ducele rânji în paharul cu vin. Oare ea avea senzația că stătea la masa Sodomei? Sau buna ei cuviință era într-atât de deranjată de diferența de clasă și de rang dintre ei? La acest gând, el își puse paharul pe masă.

– Sora mea s-a logodit cu patronul de la Harte's Folly.

Bridget se opri din tăiatul fripturii.

– Da, Excelență.

Ducele făcu o grimasă.

– Așa este – erai aici, de dimineață, când am primit scrisoarea. O cunoști pe sora mea?

– A venit deseori la reședința Hermes să se uite la registrele dumneavoastră contabile, Excelență, răspunse ea, apoi adăugă circumspectă: Domnișoara Dinwoody pare o femeie foarte drăguță.

El împinse morocănos morcovii la o parte. Morcovii erau mereu atât de *portocalii*. Pe de altă parte, mazărea era mai bună – rotundă și verde. Luă un bob și-l sparse între dinți.

– Îți plac morcovii?

– Da, Excelență, spuse ea, mâncând unul cu grijă.

Ducele se încruntă spre ea, dar ea nu păru afectată.

– Ea zice că-l *iubește*.

Bridget se uită la el, iar ducele observă că buzele îi erau umede și roșii, în contrast erotic cu privirea ei imaculată, de sfântă. Oare cum ar arăta ochii aceia, buzele acelea dacă ea i-ar lua mădularul în gură?

Val lăsă jos furculița și cuțitul cu zgomot.

– Explică-mi cum vine treaba asta cu *dragostea*. De ce s-ar mărita o femeie atât de inteligentă cu un bărbat aflat sub nivelul ei? Și-l putea lua ca amant, dacă voia... Mie nu mi-ar fi păsat. Dar de ce să-l ia de bărbat?

Doamna Crumb așeză cu grijă furculița și cuțitul pe farfurie și-și puse mâinile în poală. Se întoarse să-l privească.

– Iubirea este cea mai bună dintre toate emoțiile umane. Ea face diferența între noi și animale și ne apropie de Dumnezeu și de rai. Nu există dar mai mare decât iubirea dintre un bărbat și o femeie.

Se uită la ea câteva clipe, studiindu-i expresia serioasă a feței, apoi zâmbi larg.

– Nu ai iubit niciodată un bărbat, nu-i așa?

Ea își țuguie buzele, părând destul de iritată.

– Nu.

Val luă din nou cuțitul și furculița, ceva mai bucuros.

– Dar o femeie?

– Poftim?

Ridică în aer cuțitul în vârful căruia era înfiptă o bucățică de carne.

– Ai iubit vreodată o femeie?

Bridget țuguie buzele și, pentru o secundă, Val se gândi că vor avea din nou parte de un moment obositor de ocolire a adevărului. Apoi ea oftă, tare de data asta.

– Am fost foarte atașată de mama mea, dar mă îndoiesc că la asta vă referiți. Nu am iubit niciodată o femeie din punct de vedere romantic.

Val zâmbi și mâncă bucățica de carne. Bridget venea de la țară. Cu toate acestea, era mai sofisticată decât crezuse el inițial.

– Prin urmare..., continuă Bridget și se uită foarte serioasă, aproape timidă, la el. Nu ați iubit niciodată pe cineva?

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu!

– Nici măcar pe viitoarea logodnică?

Ducele izbucni în râs doar la auzul ideii.

– Nu. O, nu. Cred că trebuie să ai ceva anume ca să iubești.

Bridget își încruntă iar sprâncenele, afișând o expresie severă, iar asemănarea cu o sfântă deveni acum foarte puternică.

– Ceva? Ce mai exact?

El ridică din umeri, ținând furculița în aer în timp ce se gândea.

– Nu știu. O credință într-o zeiță sau în Dumnezeu? Sau, poate, dumnezeirea însăși? Inocența? El zâmbi și se uită la ea. Orice ar fi acel lucru esențial, eu nu îl am în mine. Nu l-am avut niciodată.

Sprâncenele ei erau încruntate. Ochii întunecați îl fixau. Poate că era singurul bărbat din lume care putea fi al ei în acel moment. O, ce gând necurat.

– Niciodată? Nici când erați copil?

El clătină încet din cap, conștient de întunericul care i se strecurase sub piele îi ajunsese în mușchi și i se ancorase în oase.

– Nici măcar în burta mamei.

Rareori spunea adevărul – de ce s-ar fi ostenit să o facă? Era așa plicticos –, dar, când într-adevăr o făcea, oamenii îi luau spusele drept o glumă.

Nu și ea.

Se uită la el serioasă și, în ciuda privirii de martiră, nu păru să-l judece, ceea ce era cel puțin îmbucurător. Val se aplecă ușor spre ea și îi apucă bărbia. Pielea ei era moale și caldă sub degetele lui. Vie. Umană. Feminină.

Bridget făcu ochii mari.

– Dumneata, doamnă Crumb, nu ești deloc ca mine. Dumneata ai acel ceva, oricare ar fi el. Dumneata *poți* iubi, ceea ce duce la întrebarea: De ce *nu ai iubit* niciodată până acum?

Bridget făcu un gest, ca și cum ar fi fost o iapă care voia să scape de căpăstru, dar el o opri, ținându-i fața strâns. Poate avea să o învinețească.

Lui îi plăcu ideea de a-și lăsa urmele degetelor pe fața ei, la vedere pentru toată lumea.

– De ce, buna mea menajeră?

Bridget pufni și rămase nemișcată, privindu-l.

– Îmi place slujba pe care o am. Îmi place să fac ce vreau. Să mă îndrăgostesc de un bărbat ar fi un inconvenient, Excelență.

Val trase aer în piept, surprins.

– Cât pragmatism din partea dumitale, doamnă Crumb.

O trase spre el, făcând-o să se ridice pe jumătate, cu privirea fixată pe acele buze umede și roșii și pe ochii ei întunecați și furioși. Mădularul îi pulsa insistent, de parcă voia să iasă prin șlițul pantalonilor. Poate avea să o marcheze și mai tare. Poate așa avea să afle și el cât de jos putea să decadă o sfântă.

Ușile de la cameră se deschiseră, iar Val se întoarse iritat, cu gând să-l dea afară pe cel care îl deranjase. Dar o văzu pe Alf și se răzgândi. Îi dădu drumul doamnei Crumb și se așeză din nou pe scaun.

– Ai ceva pentru mine?

– O nouă scrisoare, spuse fata, privind-o pieziș pe Bridget.

Menajera se așezase la loc pe scaun, cu respirația tăiată și cu chipul împietrit.

– De la marțafoiul la care m-ați trimis. S-a enervat foarte tare.

Se duse la Val și îi dădu misiva.

El o luă, rupse sigiliul cu un cuțit de pâine și, ținând-o în mâna dreaptă, o citi, sorbind din paharul cu vin. Într-adevăr, era de la domnul Shrugg, care părea speriat și implora mai mult timp. Val puse scrisoarea pe masă și căscă. Incredibil cât de previzibili erau oamenii.

Doamna Crumb dădu să se ridice. El o lovi peste mână.

– Nu pleca! Apoi o privi și îi zâmbi. Dacă nu te deranjează...

Bridget se încruntă, dar ea era totuși doar o menajeră.

Se așeză la loc.

– Mulțumesc! îi spuse el. Iar tu, Alf, adu-mi pană de scris și hârtie de pe masa de acolo.

Fata îi aduse ustensilele de scris, iar el se aplecă să scrie sub privirea vigilentă a menajerei sale.

– Credeam că sunteți stângaci, Excelență? întrebă ea pe un ton abrupt.

O, se părea că nu-l iertase, nu-i așa? Încântător.

El îi zâmbi și continuă să scrie, cu grație și dexteritate.

– Ai o privire ageră, doamnă Crumb. Tatăl meu credea că a fi stângaci este o greșeală impardonabilă. Probabil i se părea un lucru sinistru.

Așteptă ca Bridget să-i pună neplăcuta întrebare, despre modul în care tatăl lui îl *învățase* să scrie cu mâna dreaptă, dar se părea că avea să fie dezamăgit. Cinci minute mai târziu, își iscăli inițialele pe scrisoare, o sigilă și i-o dădu lui Alf.

– Du-i, te rog, asta domnului Ferguson, proprietarul *Daily Review*, iar pe aceasta domnului Shrugg.

Alf, care privea cu poftă la bucățile de friptură, luă scrisorile și moneda pe care i-o dăduse ducele, în schimbul serviciilor.

– Da, Excelență.

– Alf?

– Da?

– Ai grijă să nu tragi cu ochiul, îi spuse acesta zâmbind blând.

Fata păli și ieși repede din cameră.

Ducele se uită la doamna Crumb și constată că citea scrisoarea de la Shrugg, care aterizase pe masă cu fața în sus. Cât de nepoliticos!

Bridget se uită la el, oripilată.

– Îl șantajați pe *rege?*

Hugh uitase cât erau de friguroase nopțile la Londra. Văzuse multă zăpadă în Alpi și în colonii, dar în Londra aerul era umed. Umed și rece, astfel că vântul îi pătrunse printre hainele de piele și lână pe care le purta și îi ajunse până la oase. Își trase pelerina mai aproape de bărbie, cu ochii ațintiți la casă. Stătea lângă grajdurile palatului, în care nu mai era aproape nimeni, dat fiind faptul că grăjdarii își luau cina. Câte o trăsură își mai făcea apariția din când în când, la solicitarea rezidenților din casele mai mici din piață.

Iată-l.

Băiatul se strecură în liniște pe poarta care ducea de la grădinile din spate la alee, și părea o umbră firavă. Hugh l-ar fi ratat dacă nu s-ar fi uitat după el în ultima jumătate de oră.

– Băiete! strigă el cu voce joasă, dorind să îi ofere bani în schimbul informațiilor.

Se știa că mesagerii erau înnebuniți după mită, dar băiatul își luă imediat picioarele la spinare.

Hugh blestemă și fugi după el. Avea un avans considerabil, dar ștrengarul era rapid și micuț. Dacă l-ar fi pierdut din vedere, ar fi fost imposibil să-l regăsească. Aproape că-l ajunsese din urmă, când acesta viră după colț. Se auzi un strigăt, apoi o înjurătură. Hugh viră și el să vadă despre ce era vorba, și, în lumina felinarului, observă că băiatul ghemuit în fața unui bărbat masiv, care purta un șorț pătat de sânge. Măcelarul îl ținea pe băiat de un braț și-și ridicase pumnul. Hugh țâșni din ascunzătoare și îl opri pe măcelar, prinzându-i pumnul masiv. Acesta se întoarse simțind piedica și se încruntă la Hugh cu fața roșie de furie.

– Care-i treaba?

– Acesta pe care-l ții e băiatul meu, zise Hugh și zâmbi.

La auzul accentului – sau poate din cauza dimensiunilor lui –, măcelarul își descleștă pumnul înjurând și scuipând, apoi plecă. Din fericire, Hugh fu precaut și-l reținu pe băiat înainte de toate. Se întoarse să-și vadă premiul. Basca băiețelului nu-i ajungea lui Hugh decât până la umăr. Purta o haină jerpelită și peticită. Nădragii îi erau murdari. Încercă să se elibereze din strânsoarea lui Hugh și-l privi cu atâta furie adunată-n ochii mari, căprui, încât Hugh înțelese că, dacă îi dădea drumul, avea să dispară în câteva secunde.

– Ți-e foame?

Băiatului îi era frică, și Hugh se gândi că nu avea să primească răspuns. Până la urmă, încuviință din cap și spuse:

– Da!

– Vino cu mine.

Hugh dădu se plece, dar băiatul se lăsa cu greu tras. Privi la el și ridică din sprâncene.

– Unde mergem?

Aha, deci asta era problema. Hugh se certă în sinea lui. Băiatul crescuse pe străzi și cunoștea foarte bine pericolele la care putea fi expus în preajma bărbaților adulți.

– Este o bodegă nu foarte departe de aici. Se numește The White Hare.

Băiatul se liniști puțin la auzul destinației publice, și porniră la drum. Cu toate acestea, Hugh se asigură că îl ținea bine. Pierduse deja un pariu – un lacheu pe nume George care se dovedise a fi un spion uluitor de inept. Bărbatul fusese prins căutând scrisorile incriminatorii și apoi concediat pe loc – după care mai avusese

și obrăznicia să îi ceară bani lui Hugh, fără să ofere nimic în schimb. Această întâmplare îl lăsase cu un singur spion la reședința Hermes – un personaj destul de neînsemnat, astfel că Hugh nu era foarte liniștit în această privință.

Înaintară repede pe străzi, fără a-și vorbi, deși Hugh îl privea deseori pe băiat, studiindu-l. Ajunși aproape de The White Hare, Hugh întrebă:

– Cum te cheamă?

– Alf. Dar pe tine?

– Poți să îmi spui Kyle, răspunse Hugh ușor amuzat de tonul lui Alf.

Băiatul râncji, dezvelind dinți surprinzător de albi și de curați.

– Am înțeles, boierule.

Hugh deschise ușa bodegii, și căldura din interior se făcu simțită afară. Înăuntru era gălăgie și mirosea a bere și a carne friptă. Își croi drum prin mulțime și găsi o măsuță într-un colț. Nu era lângă șemineu, dar oferea intimitate, ceea ce era mai bine, având în vedere situația. O femeie cu fața ciupită de vărsat și cu un șorț murdar de piele care acoperea o fustă roșie sosi la masa lor.

– Ce s-aduc, scumpule?

Hugh își aspri accentul în mod voit.

– Bere pentru mine și prietenul meu și niște vită cu de toate.

– Imediat, scumpule.

Hugh așteptă să plece femeia înainte să se întoarcă spre Alf.

Băiatul îl privea suspicios, iar Hugh își dădu seama că încă îl ținea strâns de încheietură pe sub masă. Ridică dintr-o sprânceană.

– Dacă îți dau drumul, o să fugi?

– Nu până nu vine mâncarea, zise Alf ridicând dintr-o sprânceană, imitându-l.

Hugh se lăsă pe spate cu un hohot de râs și dădu drumul încheieturii delicate a lui Alf.

– Ar trebui să mă bucur că ești sincer.

Băiatul își ridică bărbia.

– Așa cred că ar fi bine, zise el.

– Am să fiu și eu sincer cu tine, spuse Hugh. Am nevoie de informații despre duce.

Buzele băiatului se lipiră strâns.

– Pă Excelența Sa nu-i bine să-l superi.

– Îl șantajează pe rege, rosti Hugh cu voce joasă, aplecându-se spre el.

– O, bietul Georgie. Ce mă-ngrijorez eu pen' moșu' ăla, rosti Alf tărăgănat.

Hugh încercă să calculeze în gând vârsta lui Alf.

– Chiar dacă...

Femeia se întoarse cu o tavă pe care se aflau două halbe de bere și două farfurii cu friptură și legume, stropite cu sos din belșug. Puse farfuriile pe masă și brațele musculoase în șold și se interesă:

– Altceva?

– Atât, replică Hugh.

O urmări pe femeie plecând, apoi îl văzu pe Alf care înfuleca de parcă nu mâncase de zile întregi. Și poate că așa și era. Hugh luă o gură zdravănă de bere și-l privi pe Alf care devora cartofii și friptura. Cu siguranță ducele îl plătea bine, nu? Scutură din cap, privind în propria farfurie. Nu era treaba lui.

– Ascultă! Poate că ție nu-ți pasă de rege, dar îți pasă cu siguranță de această țară, iar regele e țara. Ceea ce face ducele se numește trădare.

Alf ridică privirea, și Hugh observă că avea puțin sos în colțul gurii.

– Trădare?

– Trădare, spuse Hugh solemn, ușurat că părea să-i fi atras atenția băiatului. Dar, dacă mă ajuți să găsesc documentele pe care vrea să le folosească ducele pentru a-l șantaja pe rege, vei putea contribui la împiedicarea acestei trădări.

– Și n-o să am probleme? întrebă Alf temător, strecurând două bucăți de pâine în buzunar.

– Nu, spuse Hugh, aplecându-se peste masă. Trebuie doar să știu unde...

Fu întrerupt de Alf, care răsturnă masa și-i vărsă în poală tot ce se afla pe masă: halbele de bere, farfuriile cu friptură și sos... Hugh strigă și se dădu înapoi. Clienții obișnuiți ai localului, aflați în apropiere, se uitară uimiți în jur; unii se ridicară, alții scoaseră exclamații de mirare. Alf se chirci, apoi o luă la goană cu o agilitate pe care Hugh nu putea să nu o admire, chiar și plin de friptură, morcovi și bere. Puștiul se băgă pe sub mese, trecu pe lângă chelnerița care aducea patru halbe de bere, pe care le ridică slobozind o înjurătură, și se îndreptă

direct spre ușă. Se opri doar o clipă în prag pentru a-i face cu ochiul lui Hugh și a-l saluta voios.

Apoi Alf dispăru.

Capitolul 4

Copilul crescu. Când făcea lucruri oribile, spre exemplu să înece molii în lapte sau să încuie pisica palatului în temnițele subterane, tatăl lui ofta, mama lui plângea și oamenii de la curte șușoteau. Dar toți erau de acord: nimeni nu putea învăța un copil fără inimă diferența dintre bine și rău.

din *Regele fără Inimă*

Femeia care stătea în fața lui Bridget era cea care îi dăduse naștere, și chiar și gândul de a o numi *mamă* era de-a dreptul ridicol. Lady Amelia Caire era eleganța aristocratică personificată. Fiica unui viconte, fusese renumită în tinerețe pentru frumusețea ei. Chiar și acum, la cei șaptezeci de ani, era captivant de încântătoare.

Bridget nu îi semăna deloc.

Cu o mică, dar semnificativă excepție. Lady Caire purta o rochie de culoare albastru-închis, brodată cu fire de mătase albă și neagră. Părul îi era alb ca zăpada, dar nu de la vârstă, ci din cauza unei ciudate trăsături de familie. Atât ea, cât și singurul fiu, Lord Caire, încărunțiseră de tineri. Purta părul strâns și acoperit cu o pălărie aproape medievală de formă triunghiulară, din mătase neagră. Bridget era convinsă că Lady Caire știa cât de bine contrasta negrul cu nuanța albă a părului.

– Ce păcat că s-a întors, rosti Lady Caire, cu o fină linie de încruntare între sprâncene. Și să-l mai și șantajeze pe rege. Ai văzut *Daily Review* de azi? Toată treaba asta cu Societatea Delfinului. Numai prostii. Și, cu toate astea, au menționat ceva despre implicarea cuiva din regalitate – iar acum îmi spui ca Montgomery e în spatele știrii. Omul acela este diavolul întrupat. Nu are pic de rușine.

Nu erau prea multe de spus, așa că Bridget nu spuse nimic. Stătea în salonul lui Lady Caire – o cameră aproape la fel de amănunțit

decorată precum cea a ducelui, deși nimeni nu putea să-l întreacă în gustul său exagerat pentru mobilă. Coloane corintice albe cu capiteluri aurite străjuiau ușa. Canapele delicate vopsite în verde și roz se aflau prin toată camera. Pe tavan era pictat un superb cer albastru, cu heruvimi care se jucau de-a v-ați ascunselea printre nori pufoși.

Pe vremuri, pe când Bridget abia începuse să lucreze, la vârsta de doisprezece ani, se întorsese la căminul ei adoptiv, uimită de cheltuielile și de extravagațele clasei de sus. Mama ei vitregă – o femeie căreia îi spunea „mamă" cu afecțiune – îi ascultase poveștile în timp ce curăța mazăre și se întorsese spre ea cu un hohot de râs, spunându-i că aristocrația ar pune aur și pe mustățile unei pisici, dacă ar putea. Se întreba acum ce ar crede mama despre salonul lui Lady Caire.

Bridget își coborî privirea din tavan, constatând că Lady Caire o privea nerăbdătoare. Se îndreptă iute și se simți ca o slujnică prinsă moțăind în timpul serviciului.

– Acum, că ducele s-a întors, crezi că mai ai cum să cauți scrisorile în casă? întrebă Lady Caire.

– Pot încerca, milady, spuse Bridget. Dar este o casă foarte mare, cu multe cotloane în care poate fi pitit ceva atât de mic, iar ducele este foarte inteligent. Iar acum, că *știe* că le caut... Bridget ridică din umeri.

Lady Caire făcu o grimasă.

– V-a... adică... v-a cerut să faceți și altceva? se interesă Bridget după ce-și drese glasul.

Cu câteva luni în urmă, ducele o silise pe Lady Caire să o prezinte pe sora lui Sindicatul Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani și Copii Abandonați, un grup caritabil constituit din cele mai influente femei din societatea londoneză, inclusiv domnișoara Hippolyta Royle, proprietara miniaturii.

– Nu, răspunse Lady Caire. Dar poate să îmi ceară oricând altceva, zise, afișând un zâmbet rigid. Doar că n-aș vrea ca fiul meu... Lord Caire... să afle... ce este mai rău despre mine.

Bridget încuviință din cap și coborî privirea. Nu se putea abține să nu se simtă rănită, deși era o prostie. Pentru că, desigur, *ea* era dovada a ceea ce era mai rău în legătură cu Lady Caire.

– Voi face tot ce îmi stă în putință, promise ea.

– Bridget?

Ea se opri și întâlni privirea mamei ei, uimită că i se adresase pe numele mic.

– Da, milady?

Lady Caire ezită.

– Ești cumva în pericol în preajma ducelui?

Bridget se gândi la tachinările lui ciudate și insistente. Cu o seară în urmă, ducele o apucase de față. O obligase să se ridice de pe scaun. O trăsese peste masă și spre gura lui. Își aminti cât de tare și de furios îi bătuse inima în acele momente.

Și cum o parte mică și rebelă din ea tânjise nerăbdătoare după buzele lui.

Se uită fix în ochii femeii care îi dăduse naștere. Cea care îi găsise o mamă de împrumut și un cămin unde să poată crește. Cea care îi dăduse scrisori de recomandare în momentul în care luase drumul Londrei, permițându-i astfel să atingă culmile profesiei, la vârsta de douăzeci și șase de ani.

– Nu, milady.

Expresia femeii mai în vârstă se îmblânzi, trădându-i ușurarea.

– Bun. Atunci continuă ca până acum. Dar, te rog, dacă te simți îngrijorată, părăsește reședința Hermes de îndată. Ducele de Montgomery este un bărbat periculos, după cum cred că știi deja. Promite-mi, te rog!

– Așa voi face, milady, spuse Bridget, cuprinsă de o vagă senzație de căldură, pentru că Lady Caire era îngrijorată pentru siguranța ei. Mulțumesc.

Lady Caire își feri privirea.

– Eu sunt, fără îndoială, cea care ar trebui să îți mulțumească, rosti ea destul de ceremonios.

Bridget își privi mâinile și constată absentă că își înfipsese unghiile în palme. Îi datora acestei femei viața, loialitatea... și nimic altceva.

– Mă pot retrage, milady? Am treburi de făcut după-amiază.

– Desigur, te poți retrage. Lady Caire îi făcu un semn elegant cu mâna.

Bridget făcu o reverență, apoi ieși din cameră. Încuviință din cap spre valet, apoi ieși pe ușa de serviciu, înfășurându-și șalul negru în jurul umerilor, căci o rafală de vânt i se strecurase pe sub fuste. Cerul

era întunecat și amenințător și picături mari de ploaie o loveau peste față, în timp ce înainta grăbită spre Londra. Trecu pe lângă o femeie care cânta duios în stradă, cu un bebeluș în cârcă și altul de mână, și căută un bănuț pe care îl puse în palma întinsă a cerșetoarei. Apoi traversă strada, atentă fiind la caii mari care trăgeau căruțele, dar și la mormanele urât mirositoare pe care aceștia le lăsau în urmă. Ajunse pe partea cealaltă doar ca să fie oprită de doi purtători de palanchin care strigau la ea să le facă loc. Bărbatul din palanchin – un tip rotofei – întoarse capul și o privi cu un aer la fel de plictisit de parcă s-ar fi uitat la un câine.

Bridget simți nevoia bruscă de a face spre el un gest nepoliticos. Aristocrații îi tratau pe oamenii simpli de parcă ar fi fost niște gunoaie lipsite de sentimente sau de nevoi. De dorințe și visuri. Servitorii nu erau buni decât pentru a le aduce stăpânilor haine și mâncare și pentru a le spăla farfuriile și oalele de noapte. Ar fi putut la fel de bine să fie maimuțe cu șorțuri și bonete. Ba nu, mai rău, păpuși cu zâmbete desenate pe chip, legate cu sfoară de gât și de talie, pentru a le face să dea din cap și să se aplece.

Oh! Bridget își șterse ochii înlăcrimați. Nu știa ce anume o adusese în acea stare. Probabil frigul. Detesta vremea friguroasă.

Își continuă drumul, ferindu-se de negustorii ambulanți de portocale și pește, de ucenicii care jucau zaruri în pragul ușilor, de un bărbat în vârstă cu perucă și costum negru de catifea, dar și de doi marinari care îi adresară comentarii indecente.

Când ajunse pe aleea din spatele reședinței Hermes, Bridget avea deja nasul rece și roșu și era într-o dispoziție morocănoasă. Aceasta nu se îmbunătăți nici când auzi strigătele unor băieți dinspre grajduri. Dumnezeu știe ce făceau acolo. Își strânse șalul mai tare în jurul corpului și porni spre grajduri, întrebându-se unde erau grăjdarii. De obicei, aceștia scăpau rapid de vagabonzi și de pierde-vară.

Dar, abia când auzi un geamăt și un scâncet, simți cum inima i se oprește în loc. Își ridică fustele și o luă la goană. În spatele grajdurilor zări un grup de băieți care înconjurau ceva ce se afla întins pe jos. Văzu cum unul dintre băieți, la fel de masiv ca un adult, ridică piciorul și începu să lovească. Chestia de pe jos scheună.

– Nu! strigă Bridget, dar vocea îi fu acoperită de un zgomot de armă.

Se întoarse și îl văzu pe ducele de Montgomery, îmbrăcat în cămașă și vestă roz cu broderii și pantaloni, ținând în mână un pistol. Le zâmbi băieților la fel de dulce precum o viperă care își arată colții.

– Ce-ați zice dacă ați pleca de aici?

Băieții înlemniră de uimire – sau poate de spaimă.

Ducele își înclină din nou capul, iar zâmbetul i se șterse de pe chip, lăsând în urmă o expresie goală, mult mai înspăimântătoare.

– Acum!

Tinerii se buluciră, iar la grajduri nu mai rămaseră decât ea și ducele. Bridget clipi și se grăbi spre micul ei terier, care era legat cu o sfoară în jurul gâtului, prinsă de un par înfipt în pământ. Zăcea pe o parte, în țărână, dar dădu din codiță când o văzu. Sări în picioare, tremurând tot, și încercă să șchioapete spre ea, dar sfoara îl opri.

Ea îngenunche în noroi și încercă să-i scoată sfoara peste cap, dar era foarte strânsă, și mâinile îi tremurau.

Simți cum ducele se lasă pe vine lângă ea, cu mâinile cuprinzând-o, și fu copleșită de un moment de confuzie când acesta se aplecă spre ea și îi șopti la ureche:

– Uite.

Ducele îi puse în mână un cuțitul de la lanțul cu chei, iar ea îl primi cu recunoștință.

– Mulțumesc.

Bridget tăie cu grijă sfoara și luă în brațe cățelușul cald, cu blana cam mirositoare.

Cățelul începu imediat să o lingă pe bărbie. Bridget își reținu un suspin când simți limba ducelui lângă ochii ei.

– Lacrimile tale au gust de mântuire.

Vocea îi era profundă și răsuna cu ecou în spatele ei, iar el părea aproape uimit.

Bridget se cutremură, simțind cum rămâne fără aer, dar nu îndrăzni să se uite în urmă, iar apoi el dispăru.

Își mușcă buzele și pipăi trupul câinelui agitat, să vadă dacă nu cumva avea oase rupte. Din câte își putea da seama, terierul era rănit, dar nimic grav, deși avea o dâră de sânge deasupra ochiului. Se uită la Bridget cu adorație și ea își aminti că numele lui era Pip.

Pip.

Bridget ridică privirea.

Ducele era încă acolo, se uita la ea, iar părul lui blond și frumos strălucea în lumina soarelui aflat la apus.

Își drese vocea.

– Vă... mulțumesc. Pentru că l-ați salvat.

Era dificil să îi citească expresia în lumina slabă, dar i se păru că acesta îi zâmbise. Încă îl ținea pe Pip, nu îi venea să îi dea drumul. Oare tinerii aceia aveau să-l găsească din nou? Pentru a-l ucide de data asta?

– Hm... Nu am știut că vă plac câinii?

– Nu îmi plac, spuse el, ridicând din umeri. Dar dumitale îți plac. Îl poți aduce în casă dacă dorești, îi spuse el în drum spre intrare.

– Nu pot face asta, replică ea, șocată.

El se opri și o privi.

– De ce?

– Sunt servitoare în casa dumneavoastră. Noi nu ținem animale de companie. Există *reguli*.

Îl văzu cum își dădu capul pe spate și râse ușor, la fel cum va fi râs șarpele în grădina raiului.

– La naiba cu regulile, doamnă Crumb!

Ceasul anunță ora trei dimineața când Hugh se furișă pe scările principale de la reședința Hermes. Intră pe ușa lăsată deschisă de către omul de legătură pe care îl mituise. Păcat că nu avusese suficientă încredere în respectiva persoană încât să îi încredințeze ce avea de făcut în noaptea asta, dar oricum trebuia să faci unele lucruri singur dacă voiai să iasă bine. Tocmai de aceea Hugh acționa doar cu ajutorul memoriei – studiase ceva mai devreme o schiță cu interiorul casei. Nu îndrăznea să aprindă vreo lumină. Nu încă. Abia ce trecuse de un lacheu pe hol, din fericire adormit. Urcă în liniște scările, atent la fiecare pas, oprindu-se din când în când și ascultând. Era liniște peste tot, dar în casă locuia multă lume, și oricine ar fi putut să se trezească pentru o mică plimbare nocturnă.

La etajul superior era întuneric beznă. O mișcare. Hugh tresări și apoi se simți ca un prost. Își văzu reflexia în oglinda din capătul

holului. Conform planului casei din mintea lui, era biblioteca lui Montgomery.

Ușa scârțâi când o deschise.

Răsuflă ușurat și închise ușa după el.

Înăuntru dădu de o lumânare și o aprinse cu amnarul din buzunar. Biblioteca era imensă, se întindea probabil pe aproape toată partea din spate a casei, și era plină cu cărți. Hârtiile pe care le căuta puteau fi în oricare dintre cărți.

Însă Hugh deja începea să își cunoască prada. Lui Montgomery nu îi plăcea deloc ceea ce era evident. Era un om inteligent – poate prea inteligent pentru binele lui. Iar informatorul lui Hugh îi spusese că Montgomery petrecea mult timp în fața șemineului din capătul opus al bibliotecii.

Hugh traversă încăperea pe lung.

Șemineul era construit din gresie neagră, iar învelișul și părțile laterale erau din marmură albă, superb sculptată și aurită. Heruvimi înaripați țineau ridicat un medalion oval central. În spate se afla o imensă oglindă barocă. În jurul șemineului erau lambriuri de lemn, vopsite în verde-deschis.

Hugh așeză lumânarea și începu să își plimbe degetele pe lambriuri, apăsându-le cu buricele degetelor. Acest tip de îndeletnicire necesita calm și o mare putere de autocontrol. Știa că, cu cât stătea mai mult în reședința Hermes, cu atât creștea riscul de-a fi prins. Dar, dacă se grăbea, putea să rateze lucrul pentru care se afla acolo.

Răbdarea și atenția erau garanțiile reușitei.

Și trebuia să reușească. Montgomery trimisese deja o scrisoare la un ziar de scandal insinuând că fiul regelui, prințul William, ar fi avut legături cu societatea secretă. Era evident că Montgomery nu se temea să șantajeze. De altfel, indiscrețiile pe care le comisese ducele cu un an în urmă dovediseră asta: îl adusese la ruină pe un importator de tabac, foarte bogat, care avea o a doua soție la țară. Bărbatul refuzase să se conformeze cererilor lui Montgomery, oricare ar fi fost acestea, și, drept rezultat, ducele folosise materialul de șantaj. Bărbatul fusese obligat să părăsească Anglia după ce secretul bigamiei sale fusese dezvăluit.

Așadar, Hugh respiră adânc și începu să cerceteze o nouă secțiune a șemineului. O jumătate de oră mai târziu, când spatele

începuse să-i înțepenească, auzi un clic. În mod ciudat, era una din aripile unuia din heruvimi, nu unul dintre lambriuri. La început nu reuși să înțeleagă funcționarea mecanismului. Aripa de marmură nu părea să se rotească sau să se lase în jos, dar, când o apăsă spre interior, constată că în spatele heruvimului se deschise o ascunzătoare. Aruncă o privire înăuntru. Spațiul respectiv nu era mai mare decât pumnul unui copil.

Și era gol.

În spatele lui auzi un țâțâit, și lui Hugh i se ridică părul pe ceafă.

Se întoarse.

În lumina lumânării, frumusețea aristocratică a lui Montgomery deveni aproape satanică atunci când lăsă zâmbetul să i se lățească pe chip.

– Cât de dezamăgitor trebuie să fie...

O bătaie puternică în ușă o trezi pe Bridget.

Pip, care voise neapărat să doarmă la picioarele ei, sări pe pat și începu să latre agitat.

Bridget fu în picioare în câteva clipe și își puse un halat pe ea. Avu înțelepciunea de a se uita în oglindă pentru a verifica dacă boneta de noapte îi era bine legată sub bărbie, apoi deschise ușa.

Pe hol se afla Bob, în picioarele goale, îmbrăcat doar în pantaloni și cămașă, alb ca varul. În spatele lui se aflau mai multe slujnice și bucătăreasa, care purta un halat de casă, larg, galben-portocaliu.

– E un hoț în biroul ducelui! spuse Bob, accentul lui de țară ieșind puternic la iveală, din pricina spaimei.

– Atunci, cheamă paza și dă-l afară, spuse Bridget.

Îi displăcea profund să fie trezită din somn. Cățelul era preocupat să investigheze picioarele participanților la scenă.

– Nu vrea să ne lase să chemăm paza, spuse Bob.

– Cine?

– Ducele. E înăuntru cu hoțul și vrea să îl ucidă, din câte am văzut.

– Dumnezeule mare! murmură Bridget. Unde sunt ceilalți lachei?

– Bill și Cal sunt în bibliotecă, spuse Bob. Bill era de serviciu la ușă și a dat alarma când a auzit strigătele. Sam și Will au venit cu mine pentru a vă anunța.

– Foarte bine, zise Bridget. Doamnă Bram, vă rog să mergeți cu slujnicele în bucătărie pentru a pregăti ceaiul. Sunt convinsă că toată lumea va avea nevoie după ce se termină toate astea.

– Așa e.

Bucătăreasa încuviință din cap și își făcu loc printre servitorii strânși în fața ei.

– Iar voi toți vă rog urmați-mă! se adresă ea lacheilor.

Aprinse o lumânare de la lumânarea lui Bob și se grăbi spre hol, în fruntea unei procesiuni alcătuite din trei lachei plus Pip, spre partea din față a casei și pe scara mare în sus. Bob spusese că strigătele îl făcuseră pe Bill să dea alarma, dar, cum în acel moment nu se mai auzea nimic, Bridget grăbi pasul, aproape alergând.

Dacă ducele îl ucisese pe hoț, ar putea dure *ore* până ca ea să își poată bea ceaiul acela.

Ajunse la etajul superior și se grăbi pe hol. Văzu în fața bibliotecii doi lachei care trăgeau cu ochiul, ca doi copii, temându-se să intre. „Idioți." Îi dădu la o parte și intră în încăpere.

Apoi se opri brusc. Imaginea care i se înfățișă în fața ochilor era extraordinară.

Dintre toate încăperile extravagante din reședința Hermes, biblioteca era de departe cea mai impresionantă. Pereții cu lambriuri erau vopsiți într-o nuanță de verde, ca spuma mării. Perechi de coloane corintice din marmură neagră cu capiteluri aurite se înșirau de-a lungul celor doi pereți ai bibliotecii și susțineau arcade printre care se aflau rafturi din lemn scump, pline cu mii de cărți. Podeaua era construită din plăci de marmură neagră și roz. Tavanul era pictat cu scene mitologice întruchipându-l pe zeul Hermes – nud și semănând ciudat de mult cu ducele de Montgomery.

În centrul bibliotecii stăteau ducele și celălalt bărbat.

Montgomery era îmbrăcat în halatul lui mov – cel cu un dragon verde cu auriu brodat pe spate. Era desculț, iar părul ondulat îi era desfăcut pe umeri.

Părea prins într-un soi de duel cu un bărbat masiv îmbrăcat în negru, care purta un tricorn și o eșarfă neagră ce îi acoperea jumătate din față. Ducele și străinul erau în poziție de atac, și Bridget constată cu uimire că fiecare dintre bărbați ținea în mână un cuțit.

Ducele avea un briceag mic de, pe care îl ținea lejer în mână, iar inelul de aur strălucea în lumina lumânării. Bărbatul în negru ținea în mână un fel de pumnal.

Ducele nu putea câștiga împotriva unui asemenea bărbat masiv. Nu înarmat cu un *briceag*. Oare ce o fi fost în mintea lui?

Bridget înaintă spre ei, intenționând să intervină *cumva*, când bărbatul masiv îl luă de mijloc pe duce și îl trânti cu forță între rafturi. Se auzi o bufnitură puternică, și o mulțime de cărți căzură ca o avalanșă peste ei. Pip lătră la picioarele ei, de parcă ar fi fost nemulțumit de cum decurgeau lucrurile.

Bărbații alunecară pe podea și-și încleștară brațele, străinul deasupra, cu spatele arcuindu-se în încercarea de a controla mâinile ducelui. Ducele făcu o mișcare rapidă, ca de șarpe. Se auzi un zgomot metalic când bărbatul reuși să pareze lovitura de cuțit a ducelui cu propriul cuțit. Ducele scăpă briceagul din mână după o asemenea lovitură.

Arma se rostogoli pe podeaua de marmură.

Apoi Bridget îl auzi: ducele *râdea*, cu o șuviță din păru-i strălucitor prinsă între buze.

Totul părea o explozie de bucurie binevoitoare, de parcă ducele ar fi pus pe glume alături de un prieten, în loc să fie prins într-o luptă pentru propria viață. O luptă pe care o *pierdea*.

– Dă-te bătut, Montgomery, mormăi străinul, cu mâna stângă înfiptă în gâtul ducelui.

– Nu prea cred, spuse ducele. Nu când tu ai dat buzna în *casa mea*, în *biblioteca mea*, în *spațiul meu sacru*. Am să îți tai limba și am să ți-o vâr pe gât, apoi o să te trimit la stăpânii tăi.

– Ce tot vorbești acolo? întrebă bărbatul îmbrăcat în negru, părând cel mai rezonabil din cei doi. *Ai pierdut*.

Bridget nu putea decât să fie de acord. Bărbatul îl acoperise complet, astfel că nici nu i se mai zărea halatul de mătase mov. Ducele trebuia să renunțe. Bridget își mușcă buza. Oare bărbatul era o victimă a șantajului? Dacă da, atunci...

– Oare chiar am pierdut?

Într-o clipită, ducele scoase un pumnal cu mâner de aur și-l puse la gâtul străinului, crestându-i pielea. Buza de sus a ducelui se curbă, și spuse:

– Dă-te! Jos! De pe mine!

Apoi Bridget văzu că ducele ținea un al doilea pumnal în mâna *dreaptă*.

O dâră de sânge se prelinse de pe gâtul străinului.

Bărbatul în negru părea la fel de uimit. Își descleștă mâna, și pumnalul îi căzu pe podea.

– Ușor...

Se dădu încet înapoi, cu presiunea lamei necruțătoare la gât, făcându-l să-și țină capul într-o poziție nefirească, până când ambii bărbați ajunseră în genunchi.

– Credeam că ești stângaci.

Ducele rânji – dezvelindu-și dinții, afișând o expresie ce nu putea fi considerată reconfortantă.

– Consider că dacă m-aș limita la folosirea unei singure mâini aș exclude o mulțime de posibilități.

Cu o mișcare delicată, ducele smulse eșarfa de pe chipul celuilalt. Se dovedi că bărbatul avea trăsături de pugilist, cu frunte mare, pomeți proeminenți și un nas mare ce purta urmele unei lovituri zdravene. Își pierduse peruca și pălăria în timpul luptei, ceea ce lăsă să se vadă faptul că avea părul brunet tuns scurt. Era arătos într-un mod brutal – buzele groase ar fi putut foarte bine să aparțină unui înger italian destrăbălat.

Totuși, pe lângă ducele de Montgomery, care părea un armăsar de rasă pură, bărbatul semăna mai degrabă cu un cal de plug.

– O, asta înseamnă să faci treburile murdare ale regelui, zise ducele, luând cuțitul de la gâtul celuilalt. Fără să își ia ochii de la prizonierul lui, le făcu celorlalți semn să plece. Puteți pleca cu toții, cu excepția dumitale, doamnă Crumb. Și a cățelului. Posibil să am nevoie de voi pentru protecție. Și ca martori.

Cei trei lachei ieșiră.

– Închide ușa și vino aici, doamnă Crumb, spuse ducele.

Bridget se conformă, luă lumânarea și pocni din degete pentru a-i atrage atenția lui Pip, care era preocupat de statuia unui elefant aurit. Își aminti că Pip nu ieșise în grădină de dinainte de baia de seară și speră din tot sufletul să nu o facă de râs în biblioteca ducelui.

– Ai mai întâlnit vreodată un membru al familiei regale? o întrebă ducele.

– Nu, Excelență, spuse ea cu grijă.

– Atunci ai noroc. Ți-l prezint pe Hugh Fitzroy, duce de Kyle, deși nu cred că e prea regal... Ducele de Montgomery afișă zâmbetul lui viclean, cel pe care Bridget începea să-l deteste, apoi i se adresă lui Hugh: Dumneaei este doamna Crumb, menajera mea. Nu îți pot spune numele ei de botez, pentru că ea însăși nu vrea să mi-l spună, deși am început să cred că ar fi bine să îi ofer eu unul, după bunul meu plac. Ce părere ai? Să îi spun Annis, cea castă și pură? Sau Félicité, ținând cont că este tot timpul veselă?

Se uită la Bridget și, deși aceasta încercă să afișeze o expresie neutră, ceva din revolta ei cu privire la tachinările lui răzbise probabil până la suprafață.

El chicoti și își întoarse privirea spre Kyle.

– Ai dreptate. Nici unul dintre aceste nume nu o caracterizează. Vai, dar ce ciudățenie de om avem aici, continuă el acum adresându-i-se lui Bridget. Vezi dumneata, deși Excelența Sa a izvorât din cea mai regală sămânță, mama dumnealui nu era decât o actriță. Ai auzit vreodată de Judith Dwyer? Nu? Ei bine, nu era foarte...

Fu întrerupt de un mârâit gutural.

– *Montgomery!*

Cuțitul fu înapoi la gâtul ducelui de Kyle, înainte ca Bridget să apuce să clipească. Pentru moment, rămase fără suflare, temându-se că Montgomery avea să-i taie gâtul bărbatului. Apoi ducele coborî mâna, și Bridget răsuflă ușurată.

– Ai grijă, spuse Montgomery, iar vocea lui îi provocă fiori de spaimă lui Bridget. Mi-ai speriat menajera cu lipsa ta de considerație. Nu uita: ești pe domeniul *meu*, fără să fi primit invitație. Aici, pot să îți fac orice. Îi zâmbi. Absolut orice.

Kyle avea probabil nervi de fier, pentru că nici măcar nu clipi.

– Vor exista consecințe dacă nu mă voi întoarce.

Montgomery făcu ochii mari și afișă o expresie sinceră.

– Vezi tu, asta este diferența între mine și tine. Când tu faci o asemenea afirmație, te gândești că mă va pune pe gânduri. Ei bine, nu. Nu. Îmi. *Pasă*. Aș putea să te ucid și pentru că ai călcat pe o furnică, fără să am nici cea mai mică remușcare. Poate că mâine am să suport consecințele. Poate că nu. Asta rămâne de văzut, după ce va răsări soarele. În noaptea asta, umbrele domnesc și sângele îmi cântă în vene. Mușchii mei tremură de dorința de a-ți tăia carnea de pe oase.

Spune-mi cine în lumea asta infectă ar putea să mă priveze de plăcerile mele, continuă el, desfăcându-și larg brațele.

Cum stătea acolo desculț, în halatul său mov, cu cărți presărate la picioare, în lumina pâlpâitoare a lumânărilor și ținând încă în mână pumnalul curbat, bătut cu nestemate, ar fi putut fi un druid, născut înainte de scrierea istoriei.

Din vremuri în care omul încă nu știa că sacrificiul uman era interzis.

Bridget se trezi că-l ținea de braț. Habar nu avea cum de se întâmplase așa ceva. Dacă totul s-ar fi petrecut la lumina zilei, dacă ar fi fost mai odihnită și ar fi apucat să bea măcar o ceașcă de ceai, ar fi putut să se controleze mai bine.

Dar așa, apucase să facă acel gest, și ducele se uita la ea cu ochii lui azurii periculoși. Ea își ridică bărbia și înghiți în sec.

– Vă rog, nu! rosti cu buzele tremurând.

El își înclină capul de parcă ar fi auzit o melodie nouă. Sau un sunet pe care nu îl mai auzise până atunci. Ceva străin și bizar.

Îi luă mâna și, ținându-i-o, se uită la Kyle.

– Pleacă, îi spuse. Spune-le stăpânilor tăi că ai dat greș și că eu am obosit să mai aștept. Spune-le că vreau ca regele să fie mâine la ora unu în Hyde Park. Dacă nu mă va recunoaște de față cu martori, o să trimit totul la ziare până la ora trei. Ai înțeles?

Ea se uită la bastardul regal, aproape fără să-i vină să creadă că reușise cu acele cuvinte simple să-și înduplece stăpânul. Era perfect conștientă de faptul că Montgomery încă îi ținea mâna.

Un mușchi zvâcni în maxilarul lui Kyle, dar el nu făcu decât să-și plece ușor capul.

Își ridică pălăria, peruca și cuțitul și se îndreptă spre ușa bibliotecii.

Ducele duse mâna lui Bridget la gură și, cu ochii lui albaștri sclipind în lumina lumânărilor, depuse un sărut pe interiorul încheieturii ei.

Apoi își apăsă și marginea dinților pe pielea ei.

Ea simți moliciunea caldă a buzelor lui, gâdilatul bărbii pe pielea ei fină, și fu străbătută de o undă de șoc, îndreptându-se fix spre centrul trupului ei.

El îi dădu drumul, iar ea resimți răcoarea nopții pe încheietură.

– Séraphine. Cea în flăcări. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Dar cred că acum dumneata și cățelul ar trebui să vă asigurați că ducele de Kyle va ieși pe ușă. Ar fi destul de trist dacă ar începe să răscolească prin restul casei, nu?

Capitolul 5

Prințul fără inimă deveni un tânăr puternic, înalt și lat în spate, cu brațe ca trunchiurile de stejar. Când se lupta cu alți băieți de la curte, îi dobora ca pe popice.

Iar aceștia învățară curând să nu se mai ridice, odată ce fuseseră doborâți...

din *Regele fără Inimă*

Bridget se luptă să-și recapete răsuflarea, încă amețită de apropierea de Montgomery când se grăbi după ducele de Kyle cu Pip gâfâind fericit la picioarele ei. Terierul cel puțin părea să creadă că se aflau într-un fel de aventură nocturnă.

Îl zări pe ducele de Kyle în capătul coridorului și strigă după el:

– Excelență.

El se opri și se întoarse pe jumătate, uitându-se la ea cu seriozitate, pe când Bridget se apropia de el.

– Ducele m-a rugat să vă conduc la ușă, Excelență, zise ea cât mai diplomatic posibil, pentru că nu mai escortase niciodată un hoț de origine nobilă la ușă.

El își înclină capul.

Ea ezită, uitându-se la tăietura de pe gâtul ducelui. Arăta destul de rău și încă îi curgea sânge. Așa că se hotărî.

Se îndreptă de spate, netezindu-și halatul – ei bine, cât se putea.

– Urmați-mă, vă rog!

Bridget o luă pe scara principală, urmată de cățel și de ducele cel mare. Bob era la ușa din față, acum treaz și atent, după ce în casă se dăduse o spargere. Ea înclină din cap spre el și îl conduse pe duce spre bucătării.

După cum se aștepta, toată lumea era adunată acolo, probabil bârfind în jurul mesei din bucătărie.

Bucătăreasa se ridică la intrarea ei.

– Doamnă Crumb.

– Doamnă Bram, rosti Bridget, sunteți amabilă să o trimiteți pe Alice în salonul cel mic cu niște apă caldă și o pungă cu bandaje curate? O, și cu un ceainic.

Nu așteptă un răspuns, ci îl conduse pe duce în încăperea menționată. Camera avea pereții zugrăviți într-o nuanță ca lavanda și era presărată cu pilaștrii legați cu pânză albă; putea fi considerată o încăpere mică doar prin comparație cu salonul cu trandafiri, care era mai mare.

Ea făcu semn spre una dintre canapele mov cu auriu în fața căreia se afla o măsuță cu blat din marmură.

– Sper că nu vă supărați, Excelență. M-am gândit că nu v-ar plăcea să fiți prezentat celorlalți servitori.

El tocmai se așezase pe canapea când se auzi o bătaie în ușă.

Alice, o slujnică foarte drăguță, dar înceată, deschise ușa cu umărul. Ducea o tavă cu apă din care ieșeau aburi, un ceainic și cești și o pungă cu bandaje pe braț. Rămase acolo, căscând ochii la ducele de Kyle.

– Pune tava pe masă, te rog, Alice, zise Bridget sec.

Pip intrase și el în urma lor și acum cerceta capătul celălalt al camerei, unde erau două scaune.

Alice puse tava cu grijă pe masă și îi întinse punga, dar apoi rămase încremenită, holbându-se în continuare la Kyle.

– Te poți retrage, zise Bridget, obișnuită deja cu faptul că trebuia să-i spună lui Alice exact ce avea de făcut.

Slujnica se retrase umilă. Bridget turnă două cești de ceai.

– Doriți zahăr și lapte, Excelență?

– Nu, murmură Kyle, vorbind în sfârșit, și adăugă atunci când ea îi întinse ceașca: Mulțumesc. Atât pentru ceai, cât și pentru ce ați făcut la etaj.

Îi întâlni privirea, iar ea observă pentru prima dată că ochii lui erau căprui și cu gene lungi ca de fată. Erau aproape frumoși pe chipul lui aspru.

– Știu că e nevoie de mult curaj pentru ca o femeie în poziția dumneavoastră să se interpună între un patron și dorințele sale.

Ea clipi, nefiind sigură ce ar putea să spună. Să accepte scuzele lui ar fi însemnat să admită că ducele de Montgomery se înșelase, ceea ce ar fi fost o dovadă de lipsă de loialitate.

El păru să îi înțeleagă dilema. Îi zâmbi ușor pieziș și fermecător.

– Este în regulă. Voiam doar să vă mulțumesc. Nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă nu ați fi intervenit.

Și-l aminti pe Montgomery care arăta aproape ca un războinic înnebunit... și sărutul de după. Simți cum îi ardea încheietura mâinii la amintirea acelui moment.

– Ei bine... Bridget își drese vocea și luă o gură de ceai înainte să pună ceașca jos și să se întindă după carafa cu apă fierbinte. Excelență, ar trebui să ne ocupăm puțin de rana de la gât înainte să plecați. Umezi o cârpă. Îmi permiteți?

Hugh încuviință din cap.

Ea se aplecă și curăță rana de la gât. El șuieră ușor.

Tăietura nu era foarte mare, dar era mai adâncă decât crezuse inițial. Lama pe care o folosise ducele trebuie să fi fost foarte ascuțită – și acesta o manevrase cu teribilă precizie.

Asta, desigur, dacă nu cumva lui Montgomery nu i-ar fi păsat dacă își ucidea adversarul.

Bridget se cutremură la acest gând, retrăgându-se ca să caute o cârpă de mărime potrivită. Rana începuse să sângereze din nou, în ciuda strădaniilor ei de a umbla cu grijă, și acum trebuia să pună un pansament peste rană. În cele din urmă, găsi ce avea nevoie și se întoarse spre el, aplicând cu grijă pansamentul pe rană.

– Țineți apăsat, Excelență.

Hugh făcu întocmai cum i se ceruse, iar Bridget începu să îi înfășoare gâtul cu un bandaj. Era atât de atentă la ce făcea, încât nu își dădu seama că se apropiase extrem de mult de bărbatul masiv până când ridică privirea când aproape terminase de bandajat.

El o privi cu ochii lui cu gene lungi, iar degetele lui Bridget șovăiră.

– Este un ticălos stăpânul dumneavoastră, zise sec ducele de Kyle. Bănuiesc că v-ați dat deja seama că îl șantajează pe rege.

Ea înghiți în sec și-și luă privirea de la el, concentrându-se să-i fixeze bandajul de la gât. Dar nu avea cum să nu îi audă vocea calmă.

– Păreți o femeie cu judecată. O femeie cumsecade. Știu că nu puteți fi de acord cu ceea ce face stăpânul dumneavoastră.

Ea nu făcu nici un comentariu, ci se ridică pur și simplu și strânse resturile rămase de după ce-l bandajase.

– Doamnă Crumb. O luă de mână, și ea se opri să se uite la el. Înțeleg că vă temeți pentru poziția dumneavoastră, dar, credeți-mă, dacă veți avea vreodată nevoie de o slujbă, voi putea să vă obțin una cel puțin la fel de bună ca aceasta. Nu vă cer decât să îmi furnizați orice fel de informație care l-ar putea ajuta pe regele dumneavoastră.

– Dar deja v-ați conformat cerinței lui, Excelență, spuse Bridget ridicând din sprâncene. Vă veți retrage promisiunea?

– Nu, zise el și zâmbi amar. Nu am nici o îndoială că Montgomery își va duce la împlinire amenințările, iar noi ceilalți vom suporta consecințele.

– Și eu cum aș mai putea fi de folos după toate astea?

– Montgomery nu va folosi toate informațiile pe care le deține, spuse ducele de Kyle. Așa fac tot timpul șantajiștii. Am ceva experiență cu oamenii de acest soi. Montgomery avea dreptate. Sunt un fel de... Făcu un fel de grimasă disprețuitoare. Ei bine, cred că sunt omul care face treburile murdare ale regelui. Lucrez în secret pentru rege pentru a curăța mizeriile care nu trebuie să vadă lumina zilei. Sunt foarte periculoase informațiile pe care le deține Montgomery. Ar putea pune monarhia în pericol și ar putea arunca țara în haos dacă ar fi publicate. Ultima oară când s-a întâmplat asta, a izbucnit un război civil care a durat peste zece ani, cu mii de victime și de familii distruse. Hugh o privi, cu ochii lui blânzi. Nu cred că vă doriți asta.

În loc să-i răspundă, ea deschise ușa și îl pofti să plece.

– Pe aici, Excelență.

Ducele oftă, dar trecu pe lângă ea.

Pip sosi alergând la ei și se îndreptă iute spre ușă

Bridget îl conduse pe duce la intrarea principală și îl privi coborând scările. În Londra era încă întuneric – în noaptea aceea luna nu se zărea pe cer. În întuneric, ducele de Kyle îi ură noapte bună, apoi dispăru. Bridget rămase în ușă tremurând de frig și așteptă ca Pip să își facă treburile, apoi se grăbi să intre în casă.

Se duse la bucătărie.

Câțiva dintre servitori se întorseseră în pat, dar majoritatea erau încă treji. Bridget se uită la toți și le spuse:

– Știu că a fost o noapte agitată și nu mai e decât o oră până la răsăritul soarelui. Vă sugerez să încercăm să profităm de această oră care ne-a rămas și să dormim, atât cât este posibil.

După reacțiile celor din bucătărie înțelese că propunerea ei nu avusese mare succes, dar cel puțin fusese o sugestie practică.

Și, în orice caz, ea era foarte obosită.

Bridget se duse în micuța ei cameră, închise ușa în spatele ei și-și dădu halatul jos. Se vârî recunoscătoare în pat și-și trase plapuma peste umeri, tremurând ușor de frig. Focul se stingea mereu spre dimineață, dar ea dormea de obicei la ora aceea.

Îl simți pe Pip căutându-și locul în pat, lângă șoldul ei, foindu-se de câteva ori până când adormi ghemuit.

În timp ce își trăgea pătura peste nasul rece, Bridget se întrebă de ce nu acceptase să-l ajute pe ducele de Kyle. Era dincolo de orice îndoială că lucra în slujba binelui, iar Montgomery... Ei bine, el lucra doar pentru el însuși, nu-i așa? Era de partea răului. Oare de ce nu îl trădase atunci când i se oferise ocazia? Se gândi la felul în care o atinsese și la faptul că o făcuse să se simtă ca o femeie adevărată. Oare își vânduse onoarea pentru câteva sărutări, o mușcătură și o dezmierdare cu limba?

Sau să fi fost privirea lui atunci când îi spusese „La naiba cu regulile", când își luase privirea de la Kyle cel amenințător pentru a se uita la ea, în clipa când îl atinsese, sau atunci când i se adresase cu un nume exotic, ridicol? Sau atunci când o privise și o făcuse să se simtă o ființă umană, nu doar o simplă servitoare?

Ca pentru a da glas gândurilor ei contradictorii, Pip oftă din rărunchi.

Val își verifică ceasul de buzunar de îndată ce intră în Hyde Park. Pe interiorul carcasei de aur era o ilustrație reprezentând o scenă deochiată cu zeița Venus făcându-i felație zeului Marte – sau poate lui Vulcan. Oricine ar fi fost bărbatul, era oacheș și avea chipul pictat cu roșu. Poate din cauza performanțelor zeiței? În orice caz, pe partea opusă a ceasului, acesta indica mai prozaic ora, douăsprezece și patruzeci și cinci. Ceea ce însemna că ajunsese exact la timp ca să călărească până în zona de sud a parcului și la Rotten Row, unde lumea bună ieșea să se plimbe.

Închise ceasul, îl băgă în vestă și-și îndreptă armăsarul sur spre sud. Ceasul de aur îi aminti de doamna Crumb. Majoritatea femeilor trezite noaptea din pat nu sunt foarte aranjate. Au părul ciufulit artistic și umerii goi. Sânii li se întrevăd delicioși prin cămășile de noapte.

Dar nu fusese cazul menajerei lui. O, nu.

Doamna Crumb purtase o bonetă și mai hidoasă decât monstruozitatea pe care o purta de obicei pe timpul zilei – și apoi, mai erau și panglicile enorme cu care o legase de bărbie. Poate că era cheală. Să fi fost asta posibil? Avea, oare, o menajeră cheală? Gândul îl intrigă. Îi văzuse vreodată părul? Dar nu, cu siguranță văzuse o șuviță de păr brunet ieșindu-i de sub bonetă. Nu?

Și apoi, halatul.

Val se strâmbă amintindu-și halatul voluminos pe care îl purtase. Atât de banal și de alb, cu... chestii mici gri imprimate pe el. Halatul ăla... o acoperea cu totul, metri și metri de material. Nu reușise nici măcar să-i vadă degetele de la picioare.

Dar, dacă ar trebui să se ocupe el de vestimentația doamnei Crumb – și de ce nu? –, ar îmbrăca-o numai în nuanțe de roșu, roz și purpuriu, culori ale senzualității. Acei ochi negri, de inchizitor, ar arde misterios și feminin scoși în evidență de stofe purpurii. Superb.

Fu șocat de gândul acesta. Banala doamnă Crumb superbă? Ei bine, mulți nu ar crede asta... dar, dacă ea ar arde...

– *Montgomery!*

Mârâitul nepoliticos se auzi din partea dreaptă, și, dacă nu ar fi visat cu ochii deschiși la menajere neîntinate, nu ar fi fost luat prin surprindere de apariție.

Dar așa, fu destul de nepregătit să-l vadă pe ducele de Wakefield uitându-se încruntat la el dintr-o trăsură descoperită.

– Ce naiba faci în Londra? vru să știe bărbatul.

Un cuplu călare zăbovea în apropiere și o altă trăsură fu nevoită să încetinească.

Wakefield era înalt și aristocratic, iar expresia lui – își dădu Val acum seama – era permanent furioasă. Familia lui Wakefield era cam la fel de veche ca a lui Val, dar aici încetau asemănările. Lui Wakefield i se inculcase încă de mic noțiunea ducală de datorie, căci era un stâlp al parlamentului, un descendent de vază al societății, un confident al regelui etc. Individul era plicticos, și Val îl detesta.

În spatele ducelui stătea o femeie simplă, cu chip inteligent și ochi impresionați, cenușii. Dacă Wakefield nu decisese brusc să nu mai țină seama de convenții și să-și ia o amantă, atunci acesta trebuia să fie ducesa.

De fapt, avea ochi chiar *foarte* frumoși.

Val îi zâmbi și apoi făcu o plecăciune, ignorându-l complet pe Wakefield.

– Excelență, nu cred că am avut onoarea să ne cunoaștem. Sunt ducele de Montgomery.

– Știu, spuse ea cu voce fermecătoare de contralto. Ați răpit-o pe cumnata mea, la care țin foarte mult.

Val se crispă.

– Mărturisesc că a fost un gest destul de urât din partea mea.

– A fost un *delict*, urlă Wakefield. Mi-ai dat cuvântul tău de gentleman că vei părăsi Anglia pentru totdeauna.

– Așa am făcut? întrebă Val, cu ochii larg deschiși. Nu îmi *amintesc* o asemenea conversație...

– Există reguli cu privire la astfel de lucruri și...

– La naiba cu regulile! răbufni Val cu voce profundă.

Wakefield își ridică mândru capul.

– Te pot aduce în fața tribunalului dacă asta îți dorești.

– Oare chiar poți? Val simți sângele clocotindu-i și bubuindu-i în tâmple, iar vederea i se concentră pe bărbatul din fața lui.

Wakefield își încleștа și descleștа pumnii.

Val își descheie doi nasturi de la vestă. Avea pumnalul la piept, gata să-l scoată în caz de nevoie. Își țuguie buzele.

– Sora ta este o fată foarte drăguță și, dacă nu mă înșel, proaspăt căsătorită. Felicitările vin la pachet, cred, deși am înțeles că nunta a trebuit să fie grăbită din cauza scandalului cu răpirea ei. Scandalul e o treabă tare urâtă. Strică reputații, nu crezi?

Din gâtul lui Wakefield se auzi un sunet profund, gutural, aproape animalic. Ducesa își ținea soțul de braț, evident pentru a-l domoli. Lumea se adunase deja o în jurul lor, atrasă de scandal ca muștele de bălegar. „De ce ar fi nevoie pentru ca Wakefield să treacă dincolo de constrângerile sociale?" se întrebă ascultând bubuitul sângelui său în vene. Alte cuvinte răscolitoare? Un zâmbet viclean adresat soției lui?

Bägă mâna în buzunar și simți plăselele pumnalului. Simți tăișul pe care se balansau pericolul și viața însăși.

Se auziră zgomote de copite, scârțâitul roților unei trăsuri și un murmur în mulțime.

Val privi în jur.

Era trăsura regelui.

Acesta stătea lângă regină, privind înainte fără nici o expresie pe chip, dar, când caleașca regală ajunse lângă ei, dădu foarte vizibil din cap o dată spre Wakefield și încă o dată.

Spre Val.

Apoi caleașca trecu.

Val se îndreptă din propria plecăciune profundă, conștient că reușise să câștige decisiv în fața lui Wakefield și că posibilitatea unei lupte trecuse.

Scoase mâna din buzunar și încercă din răsputeri să nu se simtă dezamăgit.

– Șezi! rosti Bridget clar și ferm comanda în grădină, ceva mai târziu.

Pip stătea la picioarele ei, cu ochii atenți, o ureche ridicată și cealaltă plecată, în timp ce se uita de la ea la bucata de coajă de plăcintă din mâna ei.

Dădu din coadă de probă. Dar nu se așeză.

Lângă ea, Mehmed chicoti.

– Astă potaie nu înțelege șmecheria cu „Șezi".

Bridget oftă. În regiunea din care se trăgea Mehmed, câinii nu erau, în mod normal, folosiți ca animale de companie. Din această cauză, Mehmed era curios în privința lui Pip, privindu-l cu fascinație, de parcă ar fi fost un tigru neîmblânzit dresat să meargă la pas.

– Ei bine, răspunse ea, nu a prea avut unde să exerseze, nu?

„Și nici eu", își spuse în sinea ei.

Nu mai avusese un câine până atunci. Își drese vocea și încercă din nou:

– Șezi!

În acel moment, probabil din pură întâmplare, Pip își lăsă fundul pe pământ.

– O! Bridget dădu imediat drumul la bucata de plăcintă, iar Pip o înghiți iute, făcându-l pe Mehmed să strige de încântare.

Asta avu drept efect nefericit faptul că terierul se ridică, lătră agitat și sări la picioarele lor, așa că Bridget se gândi că lecția de dresaj fusese inutilă. Se uită la fața zâmbitoare a lui Mehmed, care discuta cu cățelul exprimându-se în limba lui, și decise să nu-și spună cu voce tare părerea. În schimb, își înclină capul pentru a lăsa soarele de toamnă să-i încălzească fața. La Londra erau rare asemenea zilele frumoase de toamnă atât de târziu în an, și pentru ea momentele în care să se poată bucura de ele erau și mai rare. Dar, ținând cont de cele petrecute cu o noapte în urmă, se gândi că merita o jumătate de oră de relaxare. Grădina de la reședința Hermes era plină de copaci toaletați, plantați de-a lungul unui zid din cărămidă roșie, un peisaj magnific, completat de garduri vii, bine îngrijite.

Bridget își mușcă buza și își coborî privirea. Poate că se molipsise de la duce în privința desconsiderării regulilor.

Ușa de la bucătărie se deschise, și Alf ieși în graba mare. Bridget se încruntă. Oare ce mai voia ducele de la Alf?

Mesagerul o salută obraznic, apoi dispăru în direcția grajdurilor.

Bridget își netezi fustele.

– Hai, să ne întoarcem la treburile noastre!

Mehmed deveni serios și o urmă, deși Pip nu părea să fie la fel de dispus să renunțe la joacă. Cu fiecare pas, îl mușca pe Mehmed de haină.

– Acesta-i palat frumos, spuse Mehmed. Deși frig la el.

Bridget zâmbi, întrebându-se cum avea să reziste băiatul când avea să vină iarna, cu zăpadă.

– Aveai o casă mare la tine în țară?

– Nu la fel de mare ca asta. Dar frumoasă, cu fântână în grădină în zile calde. Tata, negustor de mirodenii, bărbat bogat, două neveste. Sunt fiu trei și favorit la el.

Mehmed îi zâmbi.

Bridget se încruntă. Se oprise din mers ca să-l asculte pe băiat. Lucrurile erau probabil diferite în țările păgâne, dar nu aveau cum să fie chiar atât de diferite încât fiul unui bogătaș cu două neveste să ajungă servitor.

– Mehmed, atunci cum ai ajuns în slujba ducelui?

Zâmbetul pieri de pe chipul vesel al băiatului, iar lui Bridget aproape că îi păru rău că întrebase.

– Tata certat rău cu *vezir-i azam*. Probabil că îi văzu nedumerirea de pe chip și încercă să-i explice: *Vezir-i azam* om mare este. Ca regele, dar nu e regele. Prieten mare cu regele.

– Probabil prim-ministrul? întrebă Bridget după ce se gândi câteva clipe.

– Ce e asta?

Îi explică cine era Sir Robert Walpole și care era relația lui cu regele și cu guvernul Angliei cât de concis posibil, iar Mehmed ascultă cu atenție. Băiatul pricepea foarte repede, în ciuda barierelor lingvistice.

– Poate că da, un fel de prim-ministru. Chipul i se lumină la pronunțarea cuvântului „prim-ministru", și-l repetă de câteva ori, cu voce tare. *Vezir-i azam* plăcut un cal foarte mult și vrut să cumpere. Dar tata nu știut și cumpărat calul. *Vezir-i azam* foarte nervos când aflat. Spus că tata să îi dea calul. Așa a făcut tata, cu multe scuze, dar prea târziu, soarta lui decisă.

– Dar de ce? întrebă Bridget, confuză.

– Calul, spuse Mehmed, animându-se. Ne place caii care fac curse. Acest cal foarte puternic, foarte rapid, foarte frumos. Calul cumpărat de tata, dorit de *vezir-i azam*, era așa. Dar calul luptat cu grăjdarii și rănit foarte tare. Tata trebuit tăiat bărbăția la cal. Mehmed schiță un gest care o făcu pe Bridget să-și dorească să-și fi ferit privirea la timp. Calul nu mai putut avea copii. *Vezir-i azam* foarte, foarte supărat.

– Apoi ce s-a întâmplat? întrebă Bridget, complet absorbită de poveste.

Pip plecase de lângă ei și se vârâse pe jumătate într-un tufiș. Bridget speră să nu găsească ceva prea îngrozitor acolo.

Mehmed ridică din umeri.

– *Vezir-i azam* cerut plată datorie. Bărbăție pentru bărbăție.

Bridget întrebă, cu gura căscată:

– Cum adică?

Mehmed oftă într-un mod destul de cinic, dată fiind vârsta lui.

– Adică vrut bărbăția familiei tatălui meu. Tata avut deja copii. Frații mei avut deja copii. Dar eu? Ridică din nou din umeri. Eu tânăr

fără copii. Precum calul. *Vezir-i azam* decis să fiu eunuc și vândut ca sclav pentru datorie.

– Dar... Bridget fu șocată. Era barbar ce făcuseră – deși știa că unii aristocrați englezi făcuseră lucruri și mai rele. Se pare că cei care dețineau puterea făceau ce voiau. Bridget îl întrebă cu multă delicatețe: Cumva...

Un zâmbet apăru pe chipul băiatului.

– Ducele vizitat *vezir-i azam*. Văzut pe mine și plăcut. Arătat lui *vezir-i azam* un rubin mare, cât jumate deget. Și ducele spus la *vezir-i azam*: „Îți dau acest rubin pentru Mehmed *și* bărbăția lui". Și *vezir-i azam* răspuns: „Foarte bine!" Iar eu venit cu ducele. Mehmed zâmbi triumfător la finalul poveștii și adăugă: Dar uneori dor de mama.

– Bineînțeles că îți este dor de mama ta, spuse Bridget, mișcată de povestea lui, mai ales că își aminti ce dor îi fusese de mama ei atunci când începuse ea să lucreze.

Toată povestea îl pusese într-o nouă lumină pe duce. Îl salvase pe Mehmed de la o soartă teribilă, cu un preț destul de ridicat. Asta nu se prea potrivea cu impresia pe care o avea ea despre duce, aceea că ar fi diavolul însuși, nu-i așa? Și de ce l-ar fi salvat ducele pe Mehmed? O făcuse dintr-o toană sau avusese un alt motiv?

Bridget își drese vocea:

– Iar acum îl bărbierești și îl îmbraci pe duce. Asta este tot ce faci pentru el?

– Nu! spuse Mehmed cu mândrie, și ea simți o strângere de inimă.

Dacă ducele îl folosea pe acest băiat drăguț și inteligent pentru plăcerile lui, ea avea să-l strângă de gât.

– Îl învăț pe duce cum să scrie în limba mea și bat la tambur și cânt. Am voce frumoasă, adăugă el, fără modestie, iar ei îi veni să-l sărute.

– Da, sunt sigură de asta, spuse Bridget zâmbindu-i. Îți mulțumesc pentru povestea ta, Mehmed. Acum cred că ar fi mai bine să vezi dacă ducele n-are nevoie de tine.

Dar, după cum se dovedi, nu de Mehmed avea ducele nevoie.

– Séraphine! exclamă el când ea păși în dormitorul lui. Ridică un braț gol în semn de salut, pentru că, bineînțeles, era în cadă.

– Excelență, răspunse ea pe un tov grav.

Vru să îi spună că numele ei nu era Séraphine, dar până la urmă se gândi că nu avea rost.

– Mi s-a spus că mă căutați.

– Da? întrebă el, cu privirea în tavan. Probabil că da. Ia loc, te rog. Nu văd de ce nu te-ai simți confortabil.

Ducele se uită la Pip, care se urcase cu lăbuțele pe marginea de alamă a căzii și adulmeca apa.

– Nu cred că suntem atât de apropiați încât să mi te alături în cadă, făcu ducele către el, stropindu-l pe Pip pe bot.

Cățelul strănută și se dădu jos de pe marginea căzii. Strănută din nou, se scutură, apoi se duse țintă să adulmece sub patul ducelui.

Bridget luă un scaun și se așeză la o distanță sigură de cadă.

El privea încă tavanul, apoi spuse cu un colț al gurii curbat în sus:

– Ești cam lașă, doamnă Crumb. Vai, vai!

Bridget își drese vocea, hotărâtă să păstreze tonul cât se putea de formal, ținând cont de persoana cu care vorbea, care mai era și dezbrăcată.

– De ce ați vrut să mă vedeți, Excelență?

– Ei bine..., spuse el tărăgănat, ridcându-și ambele brațe în aer și rotindu-le, de parcă ar fi vrut să facă o magie vizibilă doar lui. Te-am chemat să discutăm despre muzica sferelor. Oare acestea cântă atunci când se rotesc în jurul stelelor? E un cântec pe care nu îl putem auzi, deși construim telescoape din ce în ce mai performante și tragem cu ochiul prin noapte. Își înclină capul și nu-și mai mișcă brațele. Un eretic de origine italiană a spus că nu există altă muzică decât aceea a Soarelui, iar Newton încuviințează din cap și cade de acord. Dar eu te întreb, dacă într-adevăr este așa, dacă noi ne învârtim în jurul Soarelui, atunci de ce oamenii papei nu sunt de acord? Să fie Dumnezeu mort? Sau pur și simplu joacă un fel de biliard cosmic cu planetele? Își îndreptă degetul spre ea și o privi cu ochii lui albaștri strălucind nebunește. Spune-mi, înflăcărată menajeră, dacă Newton și acoliții lui au dreptate, cum de nu ne-am ciocnit cu Soarele și nu am generat o explozie nimicitoare?

Tăcere deplină.

Apoi Bridget își drese vocea:

– Din câte am înțeles eu, este din cauza mișcării de rotație.

Ducele lăsă mâna jos.

– Ce-ai spus?

Bridget simți cum căldura i se urcă în obraji.

– La asta vă referiați, nu? Teoria domnului Galileo potrivit căreia Pământul se mișcă în jurul Soarelui și felul jenant în care a fost trimis la închisoare de către papă, apoi descoperirea gravitației de către Newton. Iar dumneavoastră m-ați întrebat cum de Pământul nu s-a ciocnit cu Soarele, iar eu v-am răspuns ca e din cauza mișcării de rotație, pentru că Pământul orbitează în jurul Soarelui. Cel puțin, cred că asta a scris domnul Kepler.

Ducele își puse brațele pe marginea căzii și-și așeză bărbia pe ele, apoi o privi lung pe Bridget, el, un superb bărbat gol, un *duce*. Umerii îi străluceau precum alabastrul în lumina lumânărilor, iar părul lui blond și umed îi atârna cârlionțat pe gât.

– Dumneata ești un mister indescifrabil. Când ai citit Kepler?

– Într-o vreme în care eram slujnică într-un conac de țară, în care se afla o bibliotecă de care nu se ocupa nimeni. Viermii ajunseseră la cărți, iar patroana hotărâse să le dea foc. Le-am citit pe toate înainte să fie distruse. Nu le-am furat, adăugă ea. *Chiar le*-am ars după aceea.

– Ce altceva ai mai citit? șopti el. În afară de Kepler?

Ridică din umeri.

– O istorie a Imperiului Roman. O carte despre pești și animale acvatice originare din Anglia. O carte de bucate. Și tragediile lui Shakespeare.

– Ce combinație eclectică.

– Erau singurele lucruri pe care le aveam de citit.

Dacă se amuza acum pe seama ei, avea să iasă pe dată din cameră, indiferent de consecințe.

– Și le-ai citit pe toate? întrebă el, părând fascinat.

– Da.

– Fiecare cuvânt? Chiar și părțile despre tritoni?

– Da.

– O, Séraphine a mea, spuse el, și ei i se păru ciudat că nu râse de ea.

Avusese chiar un ton admirativ.

– Ei bine, spuse el, îndreptându-se și stropind cu apă împrejur... Nu vei mai rămâne niciodată fără cărți. De azi înainte, ai acces liber și nelimitat la biblioteca mea.

Bridget îl privi mirată.

– Eu...

Ducele zâmbi larg, părând un pic răutăcios.

– Ai aruncat o privire la cărțile mele? La titluri? Le-ai dezmierdat cotoarele?

Căldura i se ridică din nou în obraji, pentru că întocmai așa făcuse. Erau volume enorme cu pagini aurite, cărți delicate cu șiruri dantelate de cuvinte. Erau rafturi peste rafturi pline cu cărți strălucitoare, unele mai noi, iar altele atât de vechi, încât păreau că ar putea fi distruse printr-o simplă atingere.

Biblioteca ducelui era pur și simplu *minunată*.

– Vă mulțumesc, Excelență, spuse ea sincer. Sunteți foarte amabil.

– Nu, doamnă Crumb, spuse el. Sunt în multe feluri, dar numai amabil nu.

Se uită la el și știu că nu putea să îl contrazică.

– Chiar și așa.

– Chiar și așa. Bătu din palme și îl sperie pe Pip, care ieși de sub pat și începu să latre, dând din codița plină de praf.

– Taci, spuse ducele, și cățelul se așeză.

Bridget se încruntă la el.

– Motivul pentru care te-am chemat, doamnă Crumb..., începu ducele, iar Bridget își îndreptă imediat privirea spre el și observă că ochii îi străluceau răutăcios. Intrigile mele au început să dea roade, dușmanii mei sunt învinși, regele m-a salutat cu o înclinare a capului, iar eu i-am trimis în schimb scrisorile fiului său. Ca urmare, am hotărât să organizez un bal al victoriei, pentru a sărbători întoarcerea mea la Londra.

Bridget deveni brusc atentă. Un bal de asemenea anvergură necesita o lună de muncă și de planificare. Zâmbetul lui se lărgi într-un rânjet.

– Balul va avea loc peste fix două săptămâni.

Capitolul 6

După o vreme, regele bătrân muri, iar fiul său, Regele fără Inimă, îi luă locul. Acesta decise că regatul său era prea mic și invadă regatele vecine, plecând la război îmbrăcat în armura sa de aur. Și, pentru că nu avea inimă, nu arătă milă față de armatele cu care se luptă...

din *Regele fără Inimă*

Două săptămâni mai târziu, Val se opri o clipă în colțul sălii sale de bal și inhală dulceața îmbătătoare a succesului său. Toți aristocrații din înalta societate londoneză erau prezenți la bal, unii chiar împotriva voinței lor, întrucât ducele făcuse insinuări nu tocmai delicate despre anumite consecințe, în cazul în care aceștia i-ar fi refuzat invitația. Iată un bătrân libertin, clătinându-se pe pantofii lui cu toc, fața sa cu machiaj grotesc ițindu-se de sub o perucă înaltă. Pe vremuri, bărbatul șoptea secrete în urechile regilor și ale reginelor, iar acum se zvonea că era pe moarte, de o boală cumplită. Mai încolo se afla nevasta tânără și vicleană a vreunui membru al parlamentului, mult mai isteață decât soțul ei, și, la urma urmei, reprezentând chiar ea motivul pentru care acesta fusese ales. Se trăgea dintr-o înstărită familie de conservatori – atât tatăl, cât și cei doi frați ai ei erau membri în parlament – și era interesant de apropiată de cumnata ei. Iar, într-un colț, îl puteai vedea pe un aristocrat francez privind atent din spatele unui evantai. Vindea secrete propriului guvern – și oricui altcuiva se arăta dispus să îl plătească.

Val zâmbi și trase aer în piept, simțind potențial, simțind putere. O, era minunat. Sala de bal era împânzită cu sute de trandafiri roz și albi, aerul fiind înmiresmat cu parfumul lor. Metri din pânză aurită atârnau la ferestre și erau legate de mesele plasate ici și colo de-a lungul pereților. Lacheii, câteva duzini, purtau livrele asortate și fuseseră angajați special pentru bal.

Totul îi aparținea lui Val. *Lui.*

Zâmbi și, sprijinindu-se de bastonul lui aurit, păși printre invitați.

Îi făcu ironic semn din cap ducelui de Kyle, își luă un pahar cu vin și-și menținu o expresie atentă.

Era o expresie folosită de multă lume în seara asta.

Val schimbă câteva cuvinte de complezență cu un membru al familiei regale și îl întâlni pe Leonard de Chartres, duce de Dyemore. Ducele fusese un bărbat înalt și lat în umeri în tinerețe, dar din cauza vârstei începuse să se cocoșeze. Purta o perucă lungă, elegantă, care nu făcea decât să-i evidențieze ridurile de pe chip. Val îi oferi lui Dyemore, un contemporan de-al tatălui său, o plecăciune elaborată, și, când se îndreptă de spate, constată că bărbatul mai în vârstă îi zâmbea, lăsând să se întrevadă dinți pătați de cafea.

Dyemore își puse mâna plină de pete de bătrânețe pe mâneca lui Val.

– Montgomery! Parcă te-ai făcut și mai frumos. Mă bucur să văd ca ți-ai reluat locul binemeritat în societatea londoneză. Ai fost plecat atâția ani... Ultimele cuvinte ieșiră de pe buzele vinete ale lui Dyemore cu o întorsătură vicleană.

– Vă mulțumesc, domnule, murmură Val. Aproape că am făcut înconjurul lumii, iar acum m-am întors ca să descopăr că totul este schimbat, că toată lumea a îmbătrânit, că totul s-a degradat...

Dyemore nu își pierdu zâmbetul la lovitura prea puțin subtilă, dar schiță o grimasă care-i accentuă ridurile din jurul gurii.

– Ai decis să-ți revendici poziția meritată și în alte domenii? Știu bine că tatăl tău și-ar fi dorit asta.

Dyemore își mută mâna contorsionată de artrită de pe mâneca lui Val pe umărul acestuia. Val încremeni, observând un tatuaj mic pe interiorul încheieturii bătrânului Dyemore. Avea forma unui delfin.

– Serios? Credeam că... acel club a fost desființat.

– O, nu, nu! chicoti Dyemore. E mai în formă ca niciodată, mai activ chiar decât era pe vremea tatălui tău. Avem foarte mulți membri. Ne lipsește doar un moștenitor, care să-mi ia locul la conducere, atunci când mă voi retrage.

Val se uită în ochii lui Dyemore – verzi și injectați. Își aminti că văzuse cu mult timp în urmă aceiași ochi, strălucind în spatele unei măști ce înfățișa un cap de lup. Și totuși, ducele se referise la o altă modalitate de a pune mâna pe putere, nu? Și ce putere... să ai la mână zeci de aristocrați englezi...

Simți cum i se încinge sângele numai la acest gând, dar își păstră zâmbetul senin.

– Excelență, în anumite circumstanțe, aș putea fi convins.

De data asta zâmbetul era evident satisfăcut, asemenea zâmbetului unui bărbat care se eliberase în gura unei femei deosebit de frumoase... sau a unui băiat..

– Atunci poate că nu ar fi rău să avem o discuție. Ce zici? Bem un ceai împreună?

– Poate că așa vom face, domnule.

Val încuviință din cap, apoi își continuă drumul printre invitați, întrebându-se dacă nu ar trebui să dea o fugă sus pentru a face o baie.

Fu totuși distras de apariția lui Lady Ann Herrick, care ținea de braț o altă femeie căreia nu-i fusese prezentat încă. Lady Herrick era o văduvă bogată cu care avusese o aventură în primăvara trecută. Ținând cont de expresia de pe chipul acesteia la vederea lui Val, era clar că femeia ar fi dorit să repete experiența, dar ducele nu părea interesant. Însă prietena ei era altă treabă. O roșcată durdulie mică de statură – probabil vopsită cu henna –, care părea a ști foarte bine ce se face cu un mădular. Val ridică dintr-o sprânceană și îi făcu cu ochiul, iar zâmbetul lui Lady Herrick păli, în timp ce chipul roșcatei se lumină.

Se întrebă ce față ar face doamna Crumb dacă l-ar găsi a doua zi de dimineață în pat cu falsa roșcată. Încântătoarea ei dezaprobare, ascunsă cu grijă. Exasperarea, în schimb, mai puțin bine ascunsă. Comentariile acide, menite să ofenseze și să pedepsească. O, ar avea cu ea un schimb de replici tăioase, iar obrajii ei s-ar înroși pe măsură ce s-ar enerva. El și-ar pune mâinile pe fața ei pentru a-i simți căldura. Pentru a-i absorbi emoția.

– Val!

Vocea lui Eve sună atât de natural, încât acesta se întoarse numaidecât, cu zâmbetul încă întipărit pe chip. Dar expresia surorii lui era serioasă, și o văzu înaintând la braț cu *celălalt* bărbat.

– Val, cum ai reușit? Cum ai făcut să-ți recapeți locul în societatea londoneza?

Dar el avea altele pe cap, lucruri mult mai importante, în timp ce o privea îngrozit.

– *Cu ce* ești îmbrăcată?

Se uită la... ceva care putea fi numit un fel de rochie. De fapt, asta și era; îi acoperea complet formele.

Îl privi ușor rănită.

– Nu îți place noua mea rochie?

– Este... Val înghiți în sec și își feri privirea, pentru că literalmente nu se putea uita la ea. *Galbenă.*

Bărbatul de lângă încep să se agite.

– La naiba, Montgomery, dacă...

– Ochii noștri au aceeași culoare, spuse Val. Oare înnebunise? Dumnezeule, oare asta face iubirea dintr-un om? Avem părul blond, pielea deschisă la culoare, ochii albaștri.

– Da, știu, răspunse ea ușor nedumerită.

– *Albaștri*, spuse el simplu, pentru că mintea ei era probabil prea încețoșată pentru a mai putea percepe explicații complexe. Nouă ne stă bine în nuanțe de *albastru*. El își desfăcu brațele și îi arătă costumul albastru-argintiu pe care îl purta. Vezi?

Makepeace strâmbă din nas, de parcă un gând ciudat i-ar fi venit deodată în minte.

– Dar tu tot timpul te fâțâi îmbrăcat în roz...

– Da, da, spuse Val neliniștit, făcându-i semn să tacă. Mie îmi stă bine în orice. Dar, pentru a merge la sigur, albastru, *nu* galben, draga mea Eve.

– Arată minunat, spuse Makepeace, ceea ce nu dovedea decât faptul că bărbatul își pierduse mințile din cauza iubirii, pentru că, oricât și-ar fi adorat Val sora, nimeni nu ar fi putut să spună că era frumoasă. Rochia îi vine de minune.

– Mulțumesc, Asa, îi spuse Eve. Dar am ceva mai important de discutat cu Val.

Val deschise gura să protesteze – la urma urmei, foarte puține lucruri erau mai importante ca propria ținută –, dar ea continuă fără pauză:

– Cum ai intrat în grațiile regelui?

El închise gura și zâmbi.

– Eve, de ce *nu* aș fi în grațiile regelui?

– Pentru că... ești un mincinos și un șantajist, și poate și mai rău, zise ea tristă.

El clipi, ușor uimit. Da, uimit. Fusese caracterizat cu vorbe și mai insultătoare, dar niciodată de sora lui. Eve nu îl insultase niciodată.

– Draga mea, spuse el enervat.

– Trebuie să încetezi să te mai porți așa. Trebuie să încetezi să rănești oameni. Oameni pe care îi plac. Oameni care îmi sunt prieteni.

– Nu prea cred că ești prietenă la cataramă cu Maiestatea Sa, spuse el zâmbind, dar cuvintele păreau seci.

– Nu, Val, nu! replică ea cu fața impasibilă.

Obișnuise să îi fie atât de frică de el atunci când erau copii. Ca o micuță fantomă, se ascundea în umbre și se ferea de cei mai în vârstă decât ea, încercând să treacă neobservată.

O salvase o dată. Ca un prinț dintr-o poveste cu zâne, venise în apărarea ei, dar se întâmplase cu mult timp în urmă și poate că nici nu mai conta. Mai contau lucrurile astea între oameni normali?

Eve se schimbase complet. Val putea să vadă asta acum. Nu mai era fetița înlemnită de frică, cea care se temea să nu fie văzută. Cea care se temea să trăiască. Poate ar fi trebuit să îi mulțumească lui Makepeace pentru asta. Pentru că o luase pe Eve și insuflase viață în ea. Dar nu se putea gândi decât că pierduse orice legătură cu sora lui. Că îl lăsase singur în frig. Val se cutremură la acest gând, în ciuda căldurii din sala de bal.

– Te iubesc, spuse ea. Te voi iubi mereu. Dar asta trebuie să înceteze. *Tu* trebuie să te oprești.

Apoi îl luă pe Makepeace de mână și plecă.

Val se întoarse, puțin copleșit. Sala de bal era luminoasă și vibra de voci, iar el era regele Londrei. El era. *El era*. Și totuși, simți că sângera de moarte acolo, în sala de bal aglomerată, cu căldura ieșindu-i din trup.

Unde naiba era menajera aia? Era meseria *ei* să facă în așa fel încât lui să îi fie cald. Probabil hoinărea pe holuri, îmbrăcată în negru, ca un inchizitor ce era. I-ar spune că meritase replicile lui Eve. Apoi ochii ei negri s-ar îndrepta spre buzele lui, și el i-ar smulge hainele de pe ea, ar smulge lâna și toate cârpele în care era înfășurată și ar verifica să vadă dacă vaginul îi este la fel de arzător și de umed precum ochii.

Se îndreptă spre ușă cu gândul la catifele purpurii și ochi arzători – și în raza lui vizuală apăru o femeie.

Ah! Una dintre prăzile lui. O victimă a intrigilor și a răutăților lui. Își schimbă direcția, ca s-o intercepteze. Mergea cu un bărbat la braț, tatăl ei. Val le făcu o plecăciune bruscă.

– Domnișoară Royle. Domnule.

Hippolyta Royle era singura fiică a lui Sir George Royle, cel care plecase în Indiile de Est pentru a face avere și se descurcase foarte bine. Rezultatul fusese că zestrea domnișoarei Royle era printre cele mai mari din Anglia.

– Excelență.

Femeia avea fața rotundă și mândră și tenul măsliniu, care se albi la vederea lui.

De fapt, el era obișnuit ca lumea să aibă asemenea reacții în preajma lui.

Un șantajist și toate cele.

Îi luă mâna și i-o duse la buze, privind pe deasupra ei. Degetele ei erau reci.

– Îmi acordați plăcerea următorului dans, domnișoară Royle?

Ar fi vrut să îl refuze, era clar. Buzele ei roșii, pline, erau strâns lipite, iar sprâncenele îi erau încruntate. Nu părea prea încântată.

Tatăl ei își dădu repede seama de acest lucru.

– Draga mea?

Îl bătu ușor pe mână.

– Nu am nimic, *papa*. Doar că e foarte cald aici.

– Atunci, să mergem mai aproape de fereastră...

– O, dar insist să dansăm, spuse Val, cu pulsul ridicat. Dacă ar fi vrut să facă vreo mișcare să se salveze, i-ar fi sărit la beregată. Era prada lui, *prada* lui, și nu avea să îi dea drumul. Era un premiu, și urma să facă paradă cu ea în fața tuturor. Vă rog...

Bătrânul se încruntă și dădu să intervină, dar fiica lui respiră adânc și încuviință din cap.

– Bineînțeles, Excelență.

– Splendid.

Își puse mâna într-a lui și se uită să vadă cine era cu ochii pe ei, cine era atent. Se încruntă preț de câteva secunde, enervat, pentru că cea care ar fi trebuit să bage de seamă nici măcar nu era în încăpere. Ce păcat că menajerele nu luau parte la baluri.

O conduse pe ringul de dans și începu să danseze, cu ceva mai multă grație decât ea, dar era în regulă și așa. Pe viitor, ar putea chiar să îi angajeze profesori de dans.

O conduse înapoi la tatăl ei, care o aștepta, și își plecă ușor capul spre al ei, șoptindu-i:

– O să vă vizitez săptămâna viitoare, ce ziceți?

Ea își retrase repede mâna, dar își păstră calmul.

– Poftim, Excelență?

– Intenționez să vă fac curte, o informă el cu bunăvoință și apoi adăugă, pentru ca totul să fie cât se poate de clar: Și să vă fac soția mea.

Femeia înghiți în sec.

– O, nu!

El zâmbi.

– O, da!

Ea încremeni și se întoarse spre el cu ochii ei negri acum măriți și cu nările delicate fremătând.

– Nici măcar nu vă plac! Chiar nu contează pentru dumneavoastră?

– Nu! zise el și zâmbi. Nimeni nu mă place.

Bridget se plimba prin bucătăria agitată de la reședința Hermes, supraveghind armata de lachei și slujnice. Ceea ce la prima vedere părea un haos se dovedea la o privire mai atentă a fi muncă asiduă și concentrată. Doi lachei o urmară, purtând tăvi de argint ținute pe umăr, pe care se aflau pahare pline, fără îndoială pregătite pentru sala de jocuri a domnilor. Un rând de slujnice aranjau în farfurii pateu de somon în aspic. La o altă masă, trei lachei preparau punci într-un imens recipient de argint, sub privirea atentă a unui majordom angajat special pentru această ocazie.

Bridget încuviință din cap ca pentru ea însăși. După două săptămâni de nesomn, reușise imposibilul: un bal de succes pregătit pe ultima sută de metri și fără o stăpână a casei care să fie gazda evenimentului. Păcat că nu exista o istorie a menajerelor, pentru că, dacă ar fi existat una, acea noapte ar fi putut deveni legendară și ar fi fost povestită și repovestită la nesfârșit, se gândi ea ușor euforică.

Bridget chiar avea nevoie de somn – și se gândi cu jind la micuța ei cameră și la patul în care Pip cu siguranță se cuibărise deja. Dar nu se putea odihni încă.

Trebuia să se asigure, înainte de orice, că balul avea să se termine la fel de grandios precum începuse.

Îi făcu semn lui Peg, una dintre slujnicele de la reședința Hermes.

– Pregătește o tavă cu vin, pâine, brânză și niște carne, pentru muzicieni. Apoi se îndreptă spre doi lachei și le ordonă: Veți duce tava și veți profita de ocazie pentru a le transmite complimentele mele pentru excelenta lor prestație.

– Da, doamnă, spuse cel mai în vârstă dintre lachei.

– Și, Peg?

– Doamnă?

Peg o privi, atentă.

– Asigură-te că vinul e îndoit suficient. Mai au multe ore de cântat.

Bridget plecă fără să aștepte răspunsul lui Peg și se îndreptă spre doamna Bram, când unul dintre lacheii angajați dădu buzna în bucătărie, abia răsuflând.

– Domnii s-au încăierat în hol. Au spart o vază, și este sânge peste tot. Cineva cred că a vomitat.

Bărbatul era alb la față.

Bob țâțâi și întrebă:

– A murit cineva?

Lacheul îi răspunse mirat:

– Nu?!

– Atunci, cel mai bine este să curățăm, spuse Bob sec. Noi doi îl vom ajuta pe rănit, iar slujnicele vor curăța, în regulă?

Bridget întâlni privirea lui Bob și încuviință din cap, apoi își continuă drumul spre doamna Bram.

Bucătăreasa avea fața roșie și stătea aplecată deasupra unei farfurii cu prăjiturele albe. Înfigea în fiecare prăjiturică un trandafir roz minuscul.

Bridget o întrebă cu voce joasă:

– Credeți că este suficientă mâncare?

– Suficientă plus ceva rezerve, pentru a nu avea probleme, răspunse bucătăreasa cu satisfacție. Dar a fost cam la limită.

Fusese *foarte* la limită. Doar aprovizionarea și apoi gătitul mâncărurilor și prepararea băuturilor pentru bal reprezentaseră o sarcină grea, și Bridget știa că bucătăreasa făcuse tot ce îi stătuse în putință.

– Doamnă Bram, meritați toate felicitările pentru munca dumneavoastră excepțională, spuse Bridget.

– Și dumneavoastră, doamnă Crumb, și dumneavoastră, răspunse bucătăreasa.

Preț de o clipă, Bridget împărți un zâmbet obosit cu cealaltă femeie.

Apoi una dintre slujnice o atinse pe umăr.

– Este o doamnă care dorește să vă vorbească.

Bridget o privi pe fată, una dintre slujnicele angajate pentru bal.

– Mie? A spus numele meu?

Slujnica încuviință din cap.

– Doamna Crumb. Asta a spus.

– Mulțumesc, zise Bridget și, încuviințând din cap spre doamna Bram, se îndreptă spre ușa bucătăriilor.

La prima vedere, holul, altminteri destul de slab luminat, era plin de servitori grăbiți.

Dar imediat își făcu apariția o femeie elegantă, îmbrăcată într-o rochie aurie cu bej.

– Doamnă Crumb.

Bridget o recunoscu numaidecât pe domnișoara Hippolyta Royle.

– Pe aici, doamnă, se grăbi să-i spună Bridget.

O conduse în tăcere, sperând ca persoanele care aveau să le vadă urmau să creadă că o ajuta cu ceva probleme feminine. La capătul holului, în loc să o ia la dreapta și să îndrepte spre scările care duceau la etajul principal, o coti la stânga, spre un hol mai îngust. Acolo se aflau mai multe uși, iar Bridget o deschise pe una dintre ele cu cheia, privind în urmă pentru a se asigura că nu le văzuse nimeni, apoi o împinse pe domnișoara Royle într-o cămară. La perete erau aliniate rafturi pe care se aflau brânzeturi, băuturi, murături, plante și uleiuri medicinale, ceară, ulei și oțet.

Singura ferestruică se afla pe partea superioară a unui perete și avea obloane pe interior. Bridget le deschise ca să lase să pătrundă un pic de lumină de la calește din stradă.

– De ce ați solicitat să mă vedeți, domnișoară?

Domnișoara Royle închise ochii câteva momente și inspiră profund. Chipul îi era rotund și plăcut vederii, tenul măsliniu, iar părul castaniu-închis era prins în bucle complicate la ceafă.

Când deschise ochii, părea disperată.

– O, doamnă Crumb, mi-a spus în seara asta că intenționează să se însoare cu mine.

Bridget o privi lung, pentru că își dădu seama imediat că domnișoara Royle avea dreptate. Ea trebuie să fie misterioasa logodnică despre care vorbise ducele. Din cine știe ce motiv, Bridget nu se gândise niciodată că ar putea fi vorba despre o persoană pe care o cunoștea. Se simți cuprinsă de o emoție necunoscută, ceva care aducea cu furia. Era prea obosită și epuizată, din pricina nopților de nesomn. Asemenea vești nu ar fi trebuit să o afecteze într-atât.

Aristocrații se căsătoreau mereu și rareori din motive atât de banale ca dragostea. *Desigur* – ducele avea s-o șantajeze pe domnișoara Royle, cea mai dorită moștenitoare din Anglia, ca să accepte căsătoria cu el. Faptul că îl salvase pe Pip pentru Bridget, că îl salvase pe Mehmed de la sclavie, că îi oferise acces la biblioteca lui nu însemna că în esență nu era un același bărbat ca întotdeauna.

Diabolic. Vanitos. Egoist.

Și orice alte păreri sau sentimente pe care le-ar avea Bridget pe acest subiect. Ei bine, acestea nu contau.

Sentimentele ei nu erau potrivite.

Își îndreptă ținuta, punându-și gândurile în ordine.

– Să înțeleg că propunerea ducelui nu vă mulțumește?

– Nu! spuse domnișoara Royle, ducând mâna la gură. *Nu*, deloc.

Bridget încuviință din cap. Înțelegea foarte bine. Ducele era o ființă foarte capricioasă – lucru în parte contracarat de averea lui uriașă, de frumusețea lui copleșitoare și de o bibliotecă magnifică, pe care ea nu avusese încă timp să o exploreze. În plus, Bridget găsea în sinea ei conversațiile cu ducele amuzante. Cel puțin câteodată.

Dar, cu toate astea, nu *ea* era cea șantajată ca să accepte un mariaj nedorit.

Domnișoara Royle îi luă mâinile.

– Trebuie să găsești miniatura, doamnă Crumb. *Trebuie!* Nu mă pot mărita cu ducele de Montgomery! Este un bărbat detestabil. Simplul gând de a împărți patul conjugal cu el...

Înghiți în sec, închizând ochii.

Bridget îi strânse mâinile celeilalte femei. Domnișoara Royle era o femeie bogată și cu altă poziție socială decât cea a unei menajere, dar lui Bridget îi păru rău pentru ea în acel moment.

– Voi face tot ce îmi stă în putință, domnișoară!

Nu credea că ar fi avut rost să-i spună domnișoarei Royle că avusese miniatura în mâini; nu ar fi consolat-o, ci dimpotrivă.

– Nu este atât de groaznic pe cât vrea să arate, îi spuse ea în schimb.

Domnișoara Royle se încruntă, retrăgându-și mâinile.

– Ce vrei să spui?

Bridget clipi, simțindu-se ciudat. Nu ar fi trebuit să vorbească atât de necugetat.

– Cred că îi place mai degrabă să șocheze. Dar dacă vorbești cu el despre un subiect care îl interesează...

Bridget se dădu la o parte, pentru că domnișoara Royle o privea ciudat.

Desigur, cum ar putea o servitoare să știe cum să poarte o conversație cu un duce?

Bridget își drese glasul, încrucișându-și mâinile și spunând pe un ton formal:

– Ei bine, cred că ar fi cazul să mă întorc la treburile mele, iar dumneavoastră la bal. Fiți sigură că voi face tot ce îmi stă în putință pentru a da de miniatură.

– Mulțumesc. Domnișoara Royle respiră profund, parcă pentru a se liniști. Ești singura mea speranță. Mă simt de parcă aș fi vânată de un prădător. Zâmbi într-un mod nu foarte convingător. N-aș vrea să fiu prânzul cuiva.

Bridget zâmbi încurajator și îi deschise ușa domnișoarei Royle, urmărind-o până se făcu nevăzută pe coridor. Apoi închise obloanele și încuie ușa după ea. Nimeni nu păru să o observe atunci când reveni în holul servitorilor.

Bridget se uită la fluxul grăbit de slujnice și lachei și luă o decizie. Reveni în hol și intră pe un alt culoar. Merse singură de-a lungul acestuia și ascultă zgomotele petrecerii, apoi coti din nou și ajunse în holul servitorilor din spatele sălii de bal. Acolo se afla o ușă mică pe care o deschise și trecu dincolo.

Ieși într-o zonă întunecată – era, totuși, o intrare destinată servitorilor ca ea. Muzicanții se aflau în dreapta ei și o serie de statui și vaze acopereau ușa.

În sala de bal era înăbușitor de cald – atât de mulți oameni laolaltă, cu lumânări aprinse, încât totul părea un infern. Mătăsuri strălucitoare și catifele se mișcau încetișor, însă nimeni nu avea cum să se grăbească, din cauza înghesuielii. Îl văzu îndată, deși erau sute de oameni prezenți.

Ducele de Montgomery avea să fie mereu în centrul atenției.

Stătea într-un grup de bărbați. Un aristocrat cu o perucă complicată, cu două cozi, vorbea serios cu el, în timp ce ducele supraveghea sala. Montgomery purta un costum bleu, comandat special pentru bal – Bridget știa acest lucru pentru că îl auzise pe bietul croitor fiind apostrofat de duce aproape zilnic în ultimele două săptămâni. Era cu adevărat o creație superbă, cu broderii argintii la manșete, buzunare și pe margini. Părul blond îi era prins la spate cu o fundă neagră, și ținea un baston de aur în mâna stângă.

Acesta era bărbatul care îl șantajase pe regele țării. Care o șantajase și pe mama ei – și deținea toate mijloacele pentru a o șantaja și în viitor. Care o șantaja pe domnișoara Royle pentru a se căsători cu el.

Era un bărbat îngrozitor, diabolic și, cel mai probabil, nebun de-a binelea. Ea știa asta.

Cu toate astea...

De parcă i-ar fi putut citi gândurile, Val își întoarse capul, iar privirile li se întâlniră.

Ea ar fi trebuit să se ferească înainte ca el să o vadă. Aceea ar fi fost cea mai înțeleaptă decizie. În schimb, își ridică bărbia și îl privi de parcă ar fi fost egala lui.

Fără să îl bage în seamă pe bărbatul care îi vorbea, ducele se îndreptă spre ea.

Prin sala de bal aglomerată, ca și cum nu ar fi stat nimic în calea lor. Toți cei prezenți îi făceau loc, de parcă ar fi fost o corabie despicând valurile. Și apoi, de ce nu s-ar da la o parte? Doar era ducele de Montgomery. Nimic nu îi stătea în cale. Se asigurase de asta. Ajunse lângă ea, o luă de mână și zise simplu:

– Vino.

*

Val își croi drum printre invitați, cu inima bătându-i nebunește în piept. O trăgea pe menajera lui după el, iar, dacă cineva se uita straniu, se alegea cu o privire încruntată și un rânjet cu dinții dezgoliți. Luă un pahar cu vin de pe tava unui lacheu – al patrula pahar în noaptea aceea – și se îndreptă spre glasvandul care dădea spre unul din balcoane.

Îi dădu drumul la mână atât cât să dea la o parte perdelele aurii și să deschidă ușile și o trase afară, înainte să le închidă la loc.

Era toamnă târzie, și din această cauză era prea frig să țină ușile deschise. Asta hotărâseră. Mai degrabă, asta hotărâse ea. Cât despre duce, el fusese distras de modul oribil în care croitorul îi plasase nasturii la manșete.

Ca urmare, balconul era gol.

– Este frig aici, Excelență, spuse Bridget.

– Nu și cu căldura care vine pe fereastră, replică ducele, ceea ce în parte era adevărat. Privește!

Bridget își întoarse privirea spre grădină și spre peisajul care i se înfățișă.

– O! murmură ea. Este lună plină.

– Da. Montgomery își sprijini umerii de zidurile reci ale reședinței Hermes, își lăsă capul pe spate și privi la corpul celest. Părea să atârne, palid, strălucitor și enorm, deasupra acoperișurilor Londrei. Luă o gură de vin. Avea un gust acidulat și bogat. Am cunoscut cândva o fată căreia îi plăcea să își pună dorințe la lună.

– Și ce își dorea? întrebă doamna Crumb, cu voce scăzută.

Avea o voce încântătoare, observă el ca pentru sine, absent. Feminină și gravă. O voce numai bună pentru șoptit secrete. O voce menită să consoleze și să ofere mântuire.

Ridică din umeri, deși ea nu văzu.

– Nu îmi amintesc. Lucruri de fete, cred. Am dus-o într-unul din turnuri la castelul Ainsdale, noaptea târziu, și am privit cum răsare luna. Eram foarte sus, dar ei nu i-a fost frică. Uneori furam mâncare de la bucătărie și făceam un picnic acolo sus. Am luat și o pătură, ca să nu stea pe jos.

Doamna Crumb făcu o mișcare bruscă, de parcă ar fi vrut să își întoarcă privirea spre el, dar se răzgândi.

Ducele lăsă paharul în jos.

– I-am spus că un iepure trăiește pe lună și m-a crezut. Credea tot ce îi spuneam pe atunci.

– Ce iepure?

– Uite acolo!

El se îndreptă de spate.

O trase ușor, făcând-o să se sprijine de el, apoi își puse bărbia pe umărul ei. Mirosea a ceai și lucruri casnice și era caldă, atât de caldă. Îi luă mâna dreaptă și trasă cu ea conturul lunii.

– Vezi? Urechi lungi, coada, lăbuțele din față, cele din spate.

– Da, șopti ea.

– I-am spus că iepurele are blana de levănțică și că mănâncă trifoi roz de pe lună. Gura i schimonosi pe măsură ce-și amintea. Mă privea cu ochii ei albaștri, cu gura pe jumătate deschisă... și avea o fărâmă de plăcintă pe rochie. Îmi sorbea fiecare cuvânt.

El auzi cum ea trăgea aer în piept, îi simți tremurul membrelor. Se temea de el?

– Mă crezi? o întrebă din nou, cu buzele umezite de vin lângă urechea ei.

Ea nu era decât o menajeră, și menajerele nu contau în marele plan cu regi, duci și fetițe care își puneau dorințe la iepurașii de pe lună.

Ea rămase tăcută, afurisită menajeră!

Respirară împreună preț de câteva momente, în plină noapte, cu orașul strălucind în fața privirilor lor, străjuit de o lună păgână.

În cele din urmă, ea îl întrebă:

– Ce s-a întâmplat cu fata?

El se desprinse de ea și își goli paharul de vin.

– A crescut și a aflat că sunt un mincinos.

Își trecu mâinile peste față și deschise ușile, întorcându-se la bal fără să privească înapoi.

Căldura era amețitoare. Vocile – o cacofonie stridentă. Duhoarea trupurilor și amestecul de parfum și transpirație te îngrețoșau.

Cal, lacheul bastard, apăru din mulțime, cu un pahar de vin în mână.

– Doriți vin, Excelență?

Val luă vinul și-l dădu pe gât dintr-o înghițitură.

– Dispari din calea mea!

Din cine știe ce motiv, asta îl făcu pe Cal să zâmbească.

Val scutură din cap și își luă bastonul care îi fusese până atunci agățat la talie. Era ducele de Montgomery. Îl șantajase cu succes pe rege. Urma să șantajeze o femeie pentru a o lua de soție. Nimeni nu îl iubea.

Și exact așa îi plăcea să fie.

Capitolul 7

Curând, Regele fără Inimă trebuia doar să se arate în armura lui de aur, că adversarii dădeau bir cu fugiții, iar armatele dușmane depuneau armele. Nici nu era nevoie să ridice sabia. Și apoi? Ei bine, nu mai era nimeni care să-l contrazică...

din *Regele fără Inimă*

De ce oare bărbații alegeau să vomite în colțurile cele mai ascunse? Asta se întrebă Bridget a doua zi după-amiază când slujnicele descoperiră mizeria într-unul din saloanele de lângă sala de bal. Se asigură că Alice și o altă slujnică aveau să curețe locul și se îndreptă spre sala de bal pentru a verifica progresul curățeniei. Pip tropăia iute pe lângă ea.

Ea și restul personalului apucaseră să doarmă doar patru ore înainte să înceapă treaba dis-de-dimineață. Ultima trăsură plecase abia la răsăritul soarelui. Îl supraveghea pe Bob, care, cocoțat pe o scară înaltă, dădea jos o bucată de material auriu de pe unul dintre candelabrele de cristal, iar Mehmed își făcu brusc apariția.

– Doamnă Crumb, am nevoie de dumneavoastră.

Bridget privi candelabrul balansându-se periculos, și Bill, care ținea scara, înjură în barbă.

– Stai puțin, Mehmed.

– Nu pot să aștept, cred. Ducele.

Îl privi și văzu că avea ochii mari fixați asupra ei cu o expresie rugătoare disperată. Făcu semn unui al treilea lacheu.

– John, te rog ajută-l pe Bill să țină scara.

– Da, doamnă.

Bridget îl trase pe băiat deoparte.

– Ce e cu ducele?

– Nu știu, spuse Mehmed cu tristețe. Nu răspuns la ușă.

– Și domnul Attwell unde este?

Mehmed ridică din umeri.

– Habar n-am.

– Nu poți intra în camera Excelenței Sale prin garderobă?

– Și ușa aia încuiată.

Bridget își reținu un oftat și se strădui să alunge o incipientă durere de cap.

– Mehmed, englezii beau uneori în exces și a doua zi zac în pat multă vreme. Nu-ți face griji. În afară de o durere de cap și un comportament insuportabil, Excelența Sa va fi bine.

Se întoarse la treaba ei, dar simți o ușoară bătaie pe umăr. Mehmed își trase mâna de parcă atingerea l-ar fi ars.

– Doamnă, vă rog. Lacrimi îi curgeau din ochii mari, căprui. Vă rog. Aud grohăituri și sunete care-mi zic că ducele nu bine. *Vă rog.* Trebuie ajutat la mine.

Ei bine, sunetele despre care vorbea Mehmed erau rezultatul beției. Bridget și personalul ei își petrecuseră dimineața simțind pe deplin rezultatele beției. Informația primită de la Mehmed nu făcu decât să îi întărească convingerea.

Cu toate astea...

În ciuda gândirii ei pragmatice, se îndrepta deja spre ușă, spre scări. Dacă ducelui chiar îi era rău?

Ce avea să mai râdă de ea! Când avea să deschidă ușa și să îl vadă în pat cu trei femei – peste tot doar sfârcuri roz și bucle aurii. Urma să-i arunce acea privire obraznică și să-i spună „doamna Crumb" sau „înfierbântata Séraphine" și să-și plimbe trupul gol superb în fața ei, în timp ce ea avea să încerce să le dea afară pe târfe. Ea urma să se supere foarte tare și el avea să o facă să se fâstâcească și totul urma să fie în regulă.

Ajunse la etajul superior, cu Mehmed pe urmele ei și cu Pip alergând în față. Se grăbi pe holul gol, cu legătura de chei zornăindu-i la cingătoare, până când ajunse în dormitorul ducelui.

Bridget bătu încet la ușă.

– Excelență?

Nu primi răspuns.

Își lipi urechea de ușă și ascultă. La început, fu liniște completă, dar până la urmă auzi un fel de gâfâit.

Se dădu înapoi, privind lung la ușă.

– Ce e? întrebă Mehmed.

– Nu știu.

Începu să caute cheia de la cameră printre cele atârnate de inel și o găsi, în cele din urmă, pe cea de care avea nevoie. Băgă cheia în broască, o întoarse, împinse și deschise ușa la dormitorul ducelui.

În interior mirosea îngrozitor.

Acesta îi fu primul gând. Era întuneric, draperiile erau trase, focul stins. Era bolnav, îi fu clar lui Bridget, cu atât mai mult cu cât mirosul era insuportabil.

Își croi drum către patul ducelui.

– Mehmed, trage, te rog, draperiile!

Mehmed trase draperiile, și o rază de soare lumină patul.

– Dumnezeule mare! spuse ea, șocată.

Ducele era lungit, jumătate pe pat, jumătate pe jos. Purta pantalonii de la bal, și o cămașă transpirată, murdară îi acoperea umerii. Părul îi era îmbâcsit cu transpirație sau cu o altă substanță care i se prelingea pe față și pe gât. Fața lui – Doamne sfinte! – era cenușie, avea buzele palide, și preț de un moment cumplit Bridget crezu că ducele murise.

Apoi îi văzu pieptul năclăit de sudoare mișcându-se.

– Mehmed! Avea tonul ridicat și vocea îi era ascuțită, dar nu se putea stăpâni, intrase în panică. Cheamă un medic imediat!

– *Nu!* Cumva, mâna ducelui se ridică și o strânse cu putere – poate ultimele lui puteri. Séraphine, nu chemați pe nimeni! M-ai înțeles? Pe *nimeni!*

– Dar sunteți *bolnav*.

Ducele deschise ochii, și ea scoase o exclamație șocată. Avea ochii injectați și păreau să-i sângereze.

– Cineva m-a otrăvit!

Tușea și tremura, iar Bridget își dădu seama că nu avea putere să se miște singur.

– Mehmed, adu un lighean!

Îl luă de umeri și reuși cu mare efort să îl întoarcă și să-l așeze deasupra ligheanului pe care îl ținea Mehmed. Nu vomită decât bilă

de culoare verzuie. După aceea, se întinse din nou pe spate gâfâind și ochii i se închiseră.

– Ascultă-mă, Séraphine. Dușmanii m-au otrăvit. Nu mă pot încrede în nimeni. Nu pot lăsa pe nimeni să vină la mine. În afară de tine și de Mehmed.

Bridget deja scutura din cap.

– Faptul că ați fost otrăvit este motiv suficient să chemăm un doctor.

Privirea lui Mehmed se întâlni cu a ei. Ochii băiatului erau mari și speriați. Mai mult ca sigur și ea arăta la fel.

– Nu putem avea grijă de dumneavoastră doar noi doi. Excelență, veți muri.

– Val!

Bridget clipi. Oare ducele delira? Ce se întâmpla?

El deschide din nou ochii injectați și zâmbi cu buzele sale crăpate, un zâmbet care era mai degrabă o caricatură a zâmbetului său frumos de odinioară.

– Dacă este să mor, aș vrea ca tu să fii ultima persoană care să-mi spună pe nume. Spune-mi Val!

Bridget ridică mâinile în aer.

– Ați înnebunit!

– Da! Închise ochii din nou. Dar nu sunt atât de nebun încât să-i las în camera mea pe cei ce vor să mă ucidă. Promite-mi, Séraphine!

– Dumnezeule mare!

Deschise din nou ochii și o privi.

– Promite-mi pe legătura ta de chei, Séraphine!

– În regulă, promit pe legătura mea de chei că nu voi lăsa aici pe nimeni altcineva în afară de Mehmed.

Ducele încuviință din cap, apoi își întoarse privirea spre băiat și i se adresă în ceea ce probabil era limba lui nativă. Băiatul răspunse cu lacrimi în ochi.

– Bun. Ducele își închise ochii. Îmi cer scuze pentru starea în care...

Bridget așteptă, dar următorul sunet pe care îl scoase ducele fu un sforăit destul de îngrijorător.

Bridget se îndreptă de spate și îl privi pe duce. Panica începea să o cuprindă din nou. Părea atât de fragil, lungit pe pat, și-și pusese viața în mâinile ei și-n ale unui copil.

Dacă murea, ea ar putea fi foarte bine acuzată de moartea lui. Ar putea fi spânzurată.

Nu.

Nu avea să se gândească la asta acum.

Acum nu trebuia să se gândească decât la cum să îl trateze pe duce.

Se îndreptă de spate și-și netezi fustele.

Trase cu grijă plapuma peste duce.

Pip sări din pat și se cuibări alături de bărbatul bolnav. Ea se gândi dacă nu cumva ar fi bine să îl gonească – nu era convinsă că ducelui îi convenea ca Pip să stea cocoțat pe pat –, dar poate că avea nevoie de căldura animalului.

– Mehmed, du-te, te rog la bucătărie și adu un lighean cu apă caldă și niște cârpe. Dacă te întreabă cineva, îi spui că trebuie să îl bărbierești. Nu spunem nimănui nimic despre boala lui. *Nimănui.*

Mehmed încuviință serios din cap și ieși.

Bridget închise ușa după el.

Apoi se duse la șemineu și ațâță focul. Încă erau câțiva cărbuni aprinși. Luă câteva resturi de hârtie de deasupra și le aprinse. Cu ajutorul lor și al cărbunilor deja aprinși, făcu focul, și camera începu să se încălzească.

Se ridică și privi în jur.

În cameră era tare dezordine. Bridget aproape că vizualiza ce se întâmplase în dimineața aceea. Ducele revenise de la bal și probabil se simțea deja rău. Își aruncase hainele pe jos. I se făcuse greață și vomitase pe jos înainte să apuce un lighean. Un pantof îl lăsase lângă șemineu, iar celălalt era... pierdut, din câte putea vedea. O carafă cu apă fusese răsturnată în încercarea nereușită de a se spăla sau de a se hidrata.

Se simțise foarte rău, suferise și nu ceruse ajutorul nimănui.

„Nu pot avea încredere în nimeni."

Îl privi cum dormea și se gândi preț de câteva secunde. Într-adevăr, nu se putea încrede în nimeni.

Dacă Mehmed nu ar fi venit după ea și dacă ea nu s-ar fi dus apoi în camera ducelui, el ar fi suferit și poate chiar ar fi murit singur, fără ca măcar să ceară ajutorul.

Bridget nu mai cunoscuse pe nimeni atât de singur.

Pe nimeni atât de singuratic.

Se scutură ca să-și revină. Nu era momentul pentru gânduri morbide.

Deschise puțin fereastra. Știa că aerul rece nu-i făcea bine bolnavului, dar nu mai putea suporta duhoarea din cameră. Aerul curat părea să ajute cât de cât, și Bridget începu să aranjeze mobila.

Mehmed ciocăni încet la ușă pentru a-și anunța revenirea. Îl dezbrăcară amândoi pe duce și îl spălară cât de bine putură.

Ducele nu avu decența de-a rămâne inconștient, ci se trezi în cel mai nepotrivit moment, când Bridget îi tampona abdomenul cu o cârpă.

– O, Séraphine, spuse el. Îmi faci avansuri?

– Vă spăl voma și transpirația de pe corp, răspunse ea destul de aspru. Nimic mai mult.

– Ești sigură?

Ei i se păru că buzele ducelui tresăriră, de parcă încerca să zâmbească.

Bridget clipi.

– Da. Excelență, nu e momentul pentru flirt.

– ... Tot timpul este momentul pentru flirt, șopti el, dar Bridget nu înțelese prima parte a frazei. Mai ales... când te ocupi de mădularul meu.

– Ăla e Mehmed.

– Păcat. Deși are mâini fine.

– Of.

– Te-am jignit cumva? Ești cam sensibilă... Încercă să râdă, dar râsul se transformă într-o tuse din care nu se putea opri – cel puțin așa părea.

Bridget azvârli cârpa și îl ajută să se ridice, iar el continuă să se sufoce și să tușească.

– Apă! reuși el să spună.

Bridget luă un pahar de pe măsuța de lângă el, apoi se opri și îl privi. Paharul fusese acolo, pe jumătate plin, încă de când intraseră în cameră.

Se întoarse spre Mehmed.

– Mai este apă în carafa pe care ai adus-o?

– Da, puțină, spuse băiatul, grăbindu-se să o ia.

– Deșteaptă fată, șopti ducele. Ochii îi erau pe jumătate închiși și avea două pete roșii în obraji.

Mehmed reveni cu carafa.

– În ce îi dau apă?

– Apropie-i carafa de buze.

Ducele luă două înghițituri, apoi Bridget îi luă carafa de la gură și continuă să îl privească.

Val se aplecă spre ea și vomită apa în poala ei.

– Scuze, reuși el să spună.

Apoi începu să aibă convulsii.

„Ai de gând să-ți folosești mâna dreaptă ca orice copil normal?" întrebă ducele mascat, și Val se tot chinuia și se chinuia, dar pana de scris era prea mare, și îl durea mâna. Ducele o luă pe Pretty și o strânse de gât, până când aceasta își dădu ochii ei verzi pe spate și muri. „Asta se întâmplă când nu respecți regulile!" spuse ducele mascat.

Val avea cinci ani.

– ... Supă de carne, e doar supă de carne, spuse Séraphine cea înflăcărată, cu voce prea puternică, cu ochii prea strălucitori și cu mâinile împietrite. Puteți bea? Vă rog, Excelență!

– Repet, spune-mi Val, dacă tot e să mor, răspunse el sau crezu că răspunse, dar Séraphine dispăru printre murmure și gemete.

„Numai țăranii și ciudații își folosesc mâna stângă", declară ducele mascat. Val ținea pana, dar îi aluneca pe hârtie și făcea zgomote ciudate. Ducele mascat o luă pe Marmalade – pufoasa Marmalade –, iar Val începu să plângă și să tot plângă. Asta nu îl opri pe duce să o sugrume până îi frânse gâtul. „Asta se întâmplă când nu îmi respecți regulile," spuse ducele mascat.

Val avea doar șapte ani.

– Este *sora* dumneavoastră, cu siguranță nu o credeți capabilă să vă fie dușman, spuse Séraphine, cu vocea sfârșită, de parcă s-ar fi certat cu el de zile bune.

Poate că așa și făcuse.

– Nimeni, spuse el. Eve, draga, pura Eve, care acum îl ura. Nimeni! Ducele deschise ochii și, pentru un moment, crezu că orbise. Apoi își întoarse privirea și constată că era noapte. Focul ardea de cealaltă

parte a camerei. O flacără uriașă care depășea șemineul lumina camera și arunca scântei pe covor. Voi ajunge în iad.

Flăcările se întețiră în fața lui, și el simți că luase și el foc.

„Vei învăța chiar dacă asta ar însemna să ucid tot ceea ce iubești", spuse ducele mascat. Val scria cu multă, multă atenție, ținând pana dreaptă. Și, cu toate acestea, tot sări o picătură de cerneală pe foaie. Ducele mascat o luă pe Opal și îi frânse gâtul, și cadavrul ei cu pete albe și negre se legănă ușor. La fel ca restul. „Asta se întâmplă când nu mă asculți", spuse ducele mascat.

Val avea nouă ani.

– Nu muri. Nu muri. Nu muri.

Vocea era blândă și subțire, dar, cu toate astea, se auzea clar în camera altminteri tăcută.

Ei bine, visa cu siguranță sau era deja mort, pentru că nimeni nu se ruga pentru el, nici măcar înflăcărata Séraphine. Ar fi fost un sacrilegiu de proporții catastrofale. Încercă să zâmbească la acest gând, dar nu i se clinti nici un mușchi.

Ah, moartea venise în sfârșit.

Ar fi putut chiar să-i ureze bun venit dacă n-ar fi fost...

Cizmele ducelui mascat răsunară în hol. Val continuă să-și scrie temele – cu mâna dreaptă, în latină. Zgomotul de pași se opri. Val puse pana jos și suflă ușor peste hârtie. Nu asta îi ceruse ducele. Val se ridică. Cadavrul cu blana în dungi atârna de un cârlig bătut în perete. „Tiger", spuse Val, și îi zâmbi ducelui mascat. „La naiba cu regulile tale, tată!"

Val avea unsprezece ani.

The Hanging Man nu era o bodegă la fel de drăguță ca The White Rabbit, dar nici informatorul lui Hugh nu era un băiat tânăr, ca Alf. Nu că Alf ar fi fost atât de tânăr – sau de inocent –, cum îl crezuse Hugh.

Hugh se așeză într-un colț întunecat, lângă un perete, ca să nu aibă vreo surpriză. La ora aceea, în cârciumă erau doar câțiva clienți – nu era nici măcar ora cinci. Patru soldați puneau pariuri lângă foc, în timp un bețivan singuratic stătea aplecat peste un pahar cu gin. Pe un alt scaun, un bărbat îmbrăcat în haine zdrențuite sforăia – fie era

un client fidel, fie un cerșetor pe care barmanița îl lăsase să doarmă acolo, făcându-i-se milă de el. Însăși barmanița stătea așezată la o măsuță improvizată dintr-o placă de lemn, proptită pe două scaune, cu mărfurile în spatele ei, pe rafturi. Era preocupată să-și scoată păduchii din păr și să îi strivească între degete.

Hugh sorbi din bere, mai degrabă un fel de lichid fără gust, și-și sprijini capul de peretele din spatele lui, privind lumea din cârciumă pe sub borul tricornului.

Căscă larg și clipi. Peter avusese un alt coșmar cu o noapte în urmă, și se trezise urlând și plângând după mama lui moartă. Era neconsolat, un copil mărunțel, înlăcrimat, care avea doar patru ani și jumătate. Îi refuza prezența lui Hugh, o lovea pe bonă și părea liniștit doar alături de fratele lui mai mare, în vârstă de șapte ani, pe jumătate adormit.

Hugh își petrecuse noaptea privindu-și băieții dormind, îmbrățișați ca doi cățeluși abandonați. Comandase armate și pusese la cale intrigi politice, dar era complet neajutorat în fața durerii propriilor copii.

Ușa se deschise, și în local intră un bărbat cu o pălărie ponosită, cu capul plecat și adus de spate. Nou-venitul privi repede în jur, apoi coborî pe scările care duceau în subsolul bodegii. Vorbi cu barmanița și îi ceru un pahar cu gin, înainte să îl întâlnească pe Hugh.

– Mi-a luat o oră să ajung aici, spuse Calvin Cartwright. De ce naiba ați ales un loc de întâlnire atât de departe?

Hugh observă felul agitat în care informatorul său bătea cu degetele în paharul cu gin.

– Ai spus că nu vrei să fii recunoscut.

– Așa este, nu vreau.

Cartwright luă o gură de gin. Era un bărbat frumos, cu trăsături armonioase, dar un chip pe care-l uitai ușor. Era lacheu în serviciul ducelui de Montgomery și era mai mult decât dispus să-și vândă stăpânul pentru bani.

Atât de dispus, încât entuziasmul său îl puse pe gânduri pe Hugh. Din experiența lui, majoritatea servitorilor își disprețuiau mai mult sau mai puțin stăpânii, mai ales că trăiau sub același acoperiș cu ei. Totuși, foarte puțini își detestau stăpânii care le oferiseră adăpost, un salariu și o viață stabilă. Încă de la prima întâlnire pe care Hugh o avusese cu Cartwright, își dăduse seama că era genul acesta

de om. Ceea ce îl făcea să se întrebe de ce. Montgomery era el șantajist, dar își plătea foarte bine servitorii. În afară de Cartwright, Hugh nu mai reușise să-l mituiască decât pe valetul care fusese prins cotrobăind prin biroul ducelui.

– Ei bine? întrebă Cartwright. Aveți banii?

– Da, spuse Hugh calm. Dar am nevoie de raportul tău mai întâi.

Cartwright pufni disprețuitor.

– Informația e că totul se duce naibii în casa aia. Luă o altă înghițitură de gin. Montgomery a fost otrăvit.

Hugh încremeni.

– Poftim?

Lacheul afișă un rânjet îngrozitor.

– În noaptea balului. I s-a făcut foarte rău. De atunci nu lasă pe nimeni să intre la el în cameră, cu excepția menajerei și a băiatului străin.

Hugh își miji ochii la chipul frumos din fața lui și decise că nu-i prea plăcea individul. Balul avusese loc cu două seri în urmă. Dacă ducele fusese cu adevărat otrăvit...

– De unde știi că nu e o indigestie sau o mahmureală de după beție?

Dar lacheul scutură din cap. Se aplecă spre Hugh.

– *Otravă*. În vin, sau cel puțin așa am auzit.

Pentru o clipă, îl privi speriat pe Hugh.

– De la cine ai auzit asta?

Cartwright bău și restul de gin și dădu să se ridice.

– Am nevoie de bani.

Hugh prinse cu piciorul scaunul pe care stătuse Cartwright, îl trase înapoi la masa și îl forță să se așeze la loc.

– În cazul ăsta, o să stai și o să răspunzi la întrebări.

Hugh îl privi lung, până când Cartwright acceptă scrâșnind și se relaxă.

– Montgomery e încă în viață? întrebă Hugh.

Cartwright zâmbi.

– Este diavolul însuși. A înghițit toata otrava și tot viu e... Cel puțin pentru moment.

– Ești sigur? insistă Hugh. L-ai văzut?

– Nu l-am văzut, spuse lacheul, dar l-am auzit. Geme în dormitor. Și menajera aia cu băiatul îi tot duc mâncare și băutură. E viu, bine mersi. Mă îndoiesc că îl poate ucide ceva.

Superstiții aberante pe care Hugh le ignoră.

– Cine ar fi putut să-l otrăvească? gândi el cu voce tare.

Râsul lui Cartwright sună ca un lătrat.

– Oricine. Este omul cel mai detestat din Londra. Ar trebui să vedeți cum vin oamenii să implore mila lui. Nobili și oameni obișnuiți deopotrivă. Și niciodată nu le arată milă. Niciodată.

– Vorbești despre oamenii care îl vor mort, spuse Hugh. Eu vorbesc despre cei care au avut *ocazia* să îl otrăvească. Este cu totul altceva.

Lacheul își feri privirea.

– Au fost sute de oameni la balul acela. Ocazia? Sute. Ar fi putut fi oricine. *Oricine.*

– Hmm. Hugh îl privi pe Cartwright – era agitat și nu avea curaj să îl privească în ochi. Să-l fi angajat cineva pe Cal pentru a-l otrăvi pe Montgomery? Cine? Și de ce? Nu mi-ai spus de ce îl urăști atât de tare pe duce.

Preț de câteva clipe, Cal încetă să mai bată cu degetele în pahar, iar buzele i se țuguiară de parcă i-ar fi fost frică.

– Am crescut lângă castelul Ainsdale, reședința ducelui. Toată familia lui e ca o haită de lupi. Mama, tatăl și mai ales ducele. Îl au pe diavol în sânge. Întotdeauna l-au avut. Toți cei care locuiesc lângă Ainsdale știu asta.

Hugh ridică dintr-o sprânceană. Și mai multe superstiții? Sau bărbatul chiar știa ceva? În orice caz, Cal nu mai reușea să-și ascundă antipatia pe care i-o purta ducelui. Dacă ducele va supraviețui atentatului la viața lui, Cal nu avea să mai fie în siguranță la reședința Hermes.

Hugh oftă și scoase o punguță din buzunar, apoi i-o strecură lui Cartwright.

– Poate ar fi mai bine să nu te întorci la reședința Hermes.

Cartwright îi întâlni privirea pe deasupra mesei de lemn, cu ochii măriți de frică.

Brusc, lacheul se aplecă peste masă, iar fața i se schimonosi într-o grimasă sălbatică.

– Mă voi întoarce, și vă și spun de ce: Nimeni nu îl cunoaște pe duce mai bine ca mine. Eram favoritul bătrânei ducese, și ea mi-a împărtășit un secret. Un secret care ar putea duce la spânzurarea ducelui. L-a scris pe hârtie și m-a obligat să îi fiu martor și să-l ascund într-o casetă de fildeș. Și, când acea casetă va fi găsită, îl vor spânzura. Va muri cu ștreangul de gât, ca orice hoț de rând.

Preț de o jumătate de secundă, Hugh se holbă uluit la lacheul furios.

Apoi bărbatul se ridică de pe scaun și fugi din bodegă. Hugh îl înjură și strigă după el:

– Cartwright! Fugi pe scări și strigă după el, în întuneric: Cartwright! Se uită în stânga și în dreapta, dar nu văzu decât oamenii din Londra grăbindu-se spre casă la lăsarea întunericului. La naiba, Cartwright! Despre ce secret e vorba?

Capitolul 8

Multă vreme, Regele fără Inimă își conduse regatul cu toți curtenii umblând în vârful picioarelor în preajma lui și cu sfătuitorii lui speriați chiar și când tușea. Într-o zi, regele ceru mâna unei domnițe dintr-un regat vecin, care la sosire începu să plângă atât de tare, încât regele o trimise înapoi acasă. Toți fură de acord că era un noroc că scăpase de căsătoria cu un rege fără inimă...

din *Regele fără Inimă*

– La naiba cu regulile tale, tată! se auzi vocea ducelui de Montgomery în întunericul din camera plină de miasme.

Bridget se opri din încercarea obositoare de a-i turna lui Val un pic de lichid pe gât. Nu era prima dată când auzea acele cuvinte în ultimele două zile, dar ele erau la fel de șocante de fiecare dată.

Ea și Mehmed îl îngrijeau pe rând. Servitorilor le spuseră că Montgomery se hotărâse să facă un curs oriental de post și pustnicie. Mehmed confirmă că asemenea practici erau uneori folosite în religia lui, și oricum ducele era suficient de nebun încât toată lumea

să creadă așa ceva. Pentru ca postul să fie ținut în mod corespunzător, nu avea voie să mănânce decât supă de carne, pe care o dorea preparată conform unei rețete secrete. Trebuia să fie preparată doar de Bridget, iar aceasta îi explică totul doamnei Bram, prezentându-i totodată scuzele de rigoare.

Pentru moment, toți servitorii vedeau în asta doar una dintre excentricitățile ducelui de Montgomery. În schimb, domnul Attwell era de negăsit, ceea ce Bridget considera deosebit de îngrijorător. Scutură din cap și încercă să îi dea iar puțină supă ducelui.

– Beți asta, Excelență.

– Ca să fii Excelență, trebuie să excelezi, cântă ducele cu voce răgușită, deschise ochii și privi în cameră. Șștt, vine, și nu trebuie să ne găsească împreună! Întoarce-te în camera copiilor!

Bridget își dădu seama că ducele delira și că o confundase din nou cu sora lui. Reușise să pună cap la cap unele lucruri din delirul lui Montgomery.

Îi făceau rău.

– Ar fi mai ușor să vă hrănesc dacă nu ați vorbi atât de mult, spuse ea.

– Dar nici nu ți-ar mai plăcea la fel de mult de mine, spuse el direct, cu ochii albaștri îndreptați spre ea.

Bridget aproape că scăpă cana din mână.

– Val?

Dumnezeule, trebuia să se dezobișnuiască să se mai gândească la el folosind numele lui de botez. Din păcate, era destul de greu să nu devii familiar cu o persoană de ale cărei nevoi de bază te îngrijeai.

– Nimeni altul! Zâmbi, dar zâmbetul lui nu era decât umbra a ceea ce fusese cândva. Eve, ascultă-mă cu atenție. Orice ai face, *nu* deveni o pisică. Nu ți-ai dori să afli ce le face tata pisicilor.

– O, Dumnezeule! Bridget râse, pentru că nu știa ce altceva să facă. Avea grijă, în secret, de un duce nebun, foarte bolnav, care o lua drept sora lui, iar ea chiar nu își dorea ca el să moară.

– Eve? Eve?

Vocea lui era ca a unui copil speriat, iar pe Bridget o duru inima auzindu-l.

– Sunt aici.

– Nu, nu ești! răspunse el cu seriozitate. Te-am gonit de la Ainsdale. Pentru binele tău, cred. Și apoi...

Se trase deoparte și o apucă pe Bridget de mână.

– Și apoi ce...? șopti ea.

Era noapte și erau singuri. Bietul Mehmed se dusese în camera de serviciu să se culce. Pip adormise și el, cuibărit lângă șoldul ducelui. Acesta nici nu-l observase, ceea ce probabil era mai bine.

– Șștt, murmură ducele. Nu trebuie să spui nimănui. Niciodată, niciodată. Afișă un zâmbet de copil. De-aia l-am ucis. Ca să nu mai aibă nici o putere asupra mea.

Îl privi pe Val îngrozită.

– Pe cine ai ucis?

– Pe Tiger. Ochii albaștri ai ducelui erau pe jumătate închiși. Dacă nu iubești pe nimeni, nimeni nu îți poate face rău. Așadar, trebuie să ucizi ceea ce iubești. E simplu. Nu știu de ce nu m-am gândit înainte.

Bridget se așeză. Tremura toată. Oare chiar își ucisese pisica înainte să o omoare tatăl lui? *Copil* fiind? Există, oare, atâta depravare în lume?

Bridget provenea dintr-un orășel de provincie. Fusese crescută în special de „mami", o femeie plină de afecțiune. Ceilalți membri ai familiei adoptive nu fuseseră prea iubitori, dar nici plini de ură nu fuseseră. Nici măcar tatăl ei adoptiv, care o considera puiul de cuc al familiei. Cea mai mare pedeapsă pe care o primise fuseseră trei palme peste fund, când își băgase degetele în budinca de Crăciun. Plânsese ore în șir, apoi își șterse ochii și îi ceruse scuze mamei ei, care o sărutase pe frunte și îi dăduse o bucată de budincă.

Mami o iubise întotdeauna.

Cum putuse un băiat să supraviețuiască unei copilării cu atât de puțină iubire?

Ce efecte avusese asta asupra sufletului său?

Ei bine, știa deja ce se petrecuse cu el. Rezultatul era în fața ei, lungit pe pat, chinuindu-se să respire, un bărbat care se luptase cu propriile coșmaruri în ultimele trei zile. Un bărbat care nu mai avea încredere în nimeni.

Un bărbat în care nimeni nu avea încredere.

Bridget puse cana cu supă deoparte și se duse la fereastră. Era trecut de miezul nopții. Asta era problema. Era un moment al întunericului, al disperării și al pierderii oricărei speranțe.

La răsăritul soarelui, totul urma să fie mai bine.

Privi spre bărbatul lungit în pat.

Dacă avea să supraviețuiască nopții.

Convulsiile acelea teribile încetaseră cu o zi în urmă. Febra scăzuse de dimineață. Cu toate astea, încă delira. Era încă slăbit.

Și devenea din ce în ce mai slăbit.

Dacă murea fără să-și revadă sora, Bridget știa că ea avea să regrete toată viața. Nu numai pentru duce, ci și pentru doamna Eve Dinwoody, care era o femeie bună.

Val își iubea sora, indiferent de ce spunea cu voce tare. O *iubea* pe Eve.

Bridget se duse la garderobă. Ura să facă asta, dar era necesar. Îl trezi pe Mehmed.

Bietul băiat se trezi, cu părul lui negru complet ciufulit.

– Ce s-a întâmplat?

– Trebuie să te duci în camera lacheilor. Îl trezești pe Bob și îi ceri să se ducă la doamna Eve Dinwoody, sora ducelui, pentru a-i înmâna o scrisoare. Poți face asta?

– Da, da!

Mehmed era încă somnoros și privi nedumerit împrejur.

Bridget îl lăsă să se îmbrace și se grăbi să scrie o scrisoare pentru sora ducelui. Mehmed fu repede gata, și părea ceva mai treaz.

Bridget îi înmână scrisoarea.

– Încearcă să nu îi trezești pe ceilalți servitori. Încă nu știm cine l-a otrăvit pe duce.

Mehmed încuviință din cap și plecă.

Bridget se întoarse la patul ducelui și se așeză pe scaunul alăturat. Stătu pur și simplu privindu-l, vreme de o jumătate de oră. Val dormea profund. Slăbise foarte mult în ultimele două zile și nu avea forță să se țină pe picioare. Lumina care provenea de la șemineu lăsa impresia că pielea lui ar fi fost lipita direct de oase... Dacă murea...

Bridget se cutremură, își întoarse privirea și își șterse cu dosul mâinii lacrimile care i se prelingeau pe față.

Ducelui nu i-ar plăcea să fie văzut într-o asemenea stare. Un bărbat așa vanitos ca el...

Bridget trase tremurat aer în piept și privi din nou spre pat. Patul acela mare lângă care, cu trei săptămâni în urmă, el o surprinsese cu miniatura domnișoarei Royle. Fusese ascunsă în compartimentul secret al patului. Bridget privi compartimentul câteva momente. Căutase în toate celelalte camere de atunci.

Nu cumva ducele...

Își dădu jos pantofii și se urcă repede în pat.

Pip se trezi și-și dezmorți oasele, cu lăbuțele din față întinse și cu fundul în aer, în timp ce Bridget își ridică fustele și se târî în genunchi spre tăblia patului. Pipăi și simți o gaură mică. Băgă degetul, și un mic compartiment se deschise. Privi înăuntru și găsi miniatura.

O luă și spuse:

– Diavol ce ești!

– Sfânto!

Bridget aproape că scăpă miniatura în capul ducelui la auzul acestor cuvinte. O băgă în buzunar și-l văzu pe duce cum îi admira picioarele, căci fustele încă îi erau ridicate.

– De ce ești în patul meu, Séraphine?

– Eu...

Privirea lui o întâlni pe a ei, iar el zâmbi ușor, șmecherește.

– O, doamnă Crumb, dacă ai putea vedea ce față ai...

Cineva bătu la ușă.

Bridget aproape căzu de pe pat.

Pip începu să latre stând țeapăn lângă Val.

Ducele întoarse capul și îl privi neîncrezător.

Bridget sări din pat cât putu de repede – deși avu senzația că n-o făcuse cu prea multă grație – și se îndreptă spre ușă. Pip o zbughi din pat și fugi s-o ajute. Deschise ușa și o văzu pe doamna Dinwoody împreună cu domnul Makepeace, cu Mehmed în spatele lor.

– Unde e? întrebă doamna Dinwoody, intrând în cameră.

Bridget le arătă patul.

Lacrimi se prelingeau pe obrajii doamnei Dinwoody, care dădu buzna spre pat.

– O, Val!

– Séraphine, ți-am zis să nu spui nimănui! se auzi vocea acuzatoare a ducelui dintre perne.

Bridget închise pur și simplu ușa în urma ei și a câinelui. Și izbucni în lacrimi de ușurare.

Trei zile mai târziu, Bridget deschise larg draperiile din camera ducelui.

– Constat că încă e un câine în patul meu, rosti acesta în spatele ei.

Bridget se întoarse să se uite.

Ducele stătea în fund în pat și arăta mult mai bine decât în noaptea în care venise sora lui în vizită. Părul îi era curat și prins la spate cu o fundă din mătase neagră, și purta halatul lui mov. Chiar era cel mai vanitos om pe care îl întâlnise vreodată, insistând să-i fie făcută toaleta chiar înainte să se fi însănătoșit de tot. Se uită încruntat la Pip, care la rândul lui se uita prelung la ouăle prăjite și la cârnații din farfuria lui Val.

– Nu îmi plac câinii.

– Da, Excelență, spuse Bridget, care îi aranja pernele.

De cum începuse să se simtă mai bine, ducele devenise cel mai cumplit pacient.

– Mie place câinii, spuse Mehmed vesel.

– Tu ai pregătit masa asta? o întrebă ducele pe Bridget. Iar tu, Mehmed, parcă ziceai că-ți plac pisicile.

– Da, spuse Bridget, la fel ca de fiecare dată când îi aducea masa.

Începuse să se teamă că doamna Bram nu avea să-i mai vorbească niciodată, cu atât mai mult cu cât devenea din ce în ce mai dificil să îi explice cum puteau fi considerate de post mâncărurile pe care le prepara. Problema era că rețetele pe care ea știa să le prepare repede și pe care le putea mânca ducele aflat în convalescență erau foarte puține.

Așadar, ouă prăjite și cârnăciori pentru acea dimineața. Meniul nu prea avea legătură cu dieta unui om bolnav, dar ducele se dovedise a fi un om foarte încăpățânat.

– Îmi plac câinii și pisicile, clarifică Mehmed. Dumneavoastră?

– Nici, nici.

Pentru o clipă, Bridget avu o tresărire, pentru că își aminti de delirul lui Val. De pisicile pe care îngrozitorul lui tată i le sugrumase în copilărie. De acea pisică pe care el însuși o sugrumase, pentru

ca tatăl lui să nu mai aibă putere asupra lui. Nu, Bridget nu era surprinsă că ducelui nu îi plăceau pisicile, dar se întristă gândindu-se la copilul care, cândva, iubise pisicile.

Ducele mâncă un cârnat, apoi își îndreptă privirea spre Mehmed, care stătea pe un scaun aflat lângă șemineu, fără a face nimic util.

– Nu se poate să îți placă și câinii, și pisicile. Trebuie să alegi: câini sau pisici.

Mehmed păru confuz.

– Ce?

– Nu-l asculta, spuse Bridget. Excelența Sa este foarte obosit, pentru că a stat prea mult în pat. Pot foarte bine să îți placă și câinii, și pisicile.

Se făcu liniște.

Apoi Val zâmbi încetișor, ca o viperă care se descolăcea.

– O, Séraphine! Ai grijă, înflăcărata mea, poartă-te atent pentru că, deși sunt la pat, sunt încă duce, și nu orice duce, ci ducele de Montgomery, iar moștenirea mea sunt moartea și haosul.

Bridget îl privi și simți cum i se usucă gura. Într-un alt context, ducele ar fi fost absolut ridicol; lungit la pat, îmbrăcat într-un halat mov, împărțind patul cu un cățel și ținând în poală o tavă cu ouă și cârnați. Dar nu era ridicol.

Nu era.

– Mă scuzați, Excelență, spuse ea formal, în timp ce în pieptul ei părea a se aduna o furtună. Îl îngrijise zile întregi, îi ascultase cele mai ascunse secrete. Nu mai era *doar* o menajeră pentru el.

Val îi făcu semn cu mâna, atât de elegant, atât de aristocratic.

Acel copil care iubise pisicile murise de multă vreme, iar ea era naivă pentru că simțise chiar și o urmă de compătimire pentru el – un *duce*.

– Vă plac pisicile, doamnă Crumb? întrebă Mehmed.

– Da, spuse Bridget cu jumătate de gură, în timp ce strângea resturile de mâncare. Da, îmi plac.

Se uită la Val, dar acesta o ignora complet. Ticălosul!

– Și câini, și pisici? întrebă Mehmed nevinovat.

– Da.

– Asta foarte bine este.

– Da, așa cred și eu. Bridget se îndreptă spre ușă. Am niște treabă în dimineața asta, Excelență.

Val își ridică privirea de la ouăle din farfurie.

– Ce?

– Hai, vino! îi spuse Bridget lui Pip pocnind din degete.

Pip fură un cârnat din farfuria ducelui și ieși pe ușă.

Se auzi un răget din pat.

Bridget ieși și închise ușa cu grijă în urma lor.

Îl privi pe Pip și o porni pe hol.

Pip înghițise deja dovada furtului.

– Ești un câine foarte rău, îi spuse ea pe un ton dulceag.

Se îndreptară spre camera ei, de unde își luă șalul, pălăria și mănușile. După aceea părăsi reședința Hermes împreună cu Pip, ieșind prin bucătărie și apoi prin grădina din spate.

Vremea era închisă și mohorâtă, iar ea mergea cu grijă pe stradă, cu terierul înaintând conștiincios pe lângă ea. Trecu pe lângă cotiga unui berar, plină cu butoaie de bere, și, mai apoi, pe lângă câțiva băieți care dansau în stradă, în jurul măturilor. Le dădu niște penny ca să facă curățenie în calea ei. Se grăbi și o coti la stânga, pe o străduță, unde descoperi o trăsură așteptând.

Bridget se uită în urma ei, apoi bătu în portiera trăsurii.

Ușa se deschise și în fața ochilor îi apăru domnișoara Royle, îmbrăcată într-o superbă pelerină de catifea gri, cu guler din blană de hermină. Bridget se gândi că pelerina era, probabil, foarte călduroasă și-și trase șalul pe umeri pentru a se proteja de frigul dimineții.

Se urcă în trăsură și se așeză în fața domnișoarei Royle. După ea intră și Pip.

Aceasta zâmbi văzând cățelul.

– O, ce cățel drăguț!

Pip dădu din coadă și își puse lăbuțele din față pe fustele domnișoarei Royle, iar Bridget începu să bănuiască în el un cuceritor.

Domnișoara Royle își ridică privirea.

– O ai?

– Da, desigur.

Bridget scoase miniatura din buzunar și i-o dădu.

Domnișoara Royle o luă și privi câteva momente familia din pictură: un gentleman englez, o indiancă și copilul lor. Ridică privirea, și Bridget observă că avea lacrimi în ochi.

– Mulțumesc. Nu știi cât de mult înseamnă asta pentru mine. Nu numai din cauza șantajului, ci și pentru că...

Bridget încuviință din cap, privindu-i mâinile. Nu știa prea multe despre viața domnișoarei Royle, dar știa că mama ei murise. Se prea poate ca miniatura să fi fost singurul portret care îi rămăsese de la mama ei.

Pentru o clipă, Bridget se gândi la tatăl ei. Nu la tatăl ei vitreg, care de cele mai multe ori o ignora, ci la acel bărbat obscur care contribuise cu sămânța lui la nașterea ei. Fusese un lacheu, altceva nu știa despre el. Nu știa dacă era brunet sau blond, înalt sau scund – și nici măcar dacă mai trăia.

Și, ținând cont că Lady Caire era singura ei sursă de informații, probabil nu avea să afle niciodată mai multe.

Bridget alungă gândul trist și o privi pe domnișoara Royle.

– Mă bucur că sunteți din nou în posesia miniaturii.

– Și eu. Domnișoara Royle puse cu grijă miniatura într-o cutie. Te pot răsplăti în vreun fel pentru timpul și efortul pe care le-ai investit?

Scoase un portofel mic.

– O! Bridget nu se așteptase la asta. Nu e nevoie.

Domnișoara Royle afișă un zâmbet crispat.

– Ba da. Cred că este nevoie. Ai făcut o treaba periculoasă. Te rog. Puse portofelul în mâna lui Bridget. Și să știi că poți lucra oricând în casa tatălui meu, dacă vei avea nevoie. Mă aștept să îl părăsești curând pe duce.

– Mulțumesc, spuse Bridget. Dar nu, deocamdată am alte planuri, nu voi pleca din casa ducelui.

– Dar trebuie! Domnișoara Royle se încruntă și păru alarmată. Când ducele își va da seama că miniatura a dispărut – și sigur își va da seama –, vei fi prima suspectă. Vei fi în mare pericol.

Domnișoara Royle nu știa nici măcar jumătate din adevăr – cu siguranță Val avea să o bănuiască. Dar Bridget nu putea să plece din casa ducelui fără scrisorile mamei sale.

Și mai era un motiv pentru care nu voia să plece, un motiv pe care nu-și dorea ca domnișoara Royle să îl afle.

Așadar, se uită lung la domnișoara Royle, cu o siguranță plină de calm.

– Mai sunt și alți oameni pe care trebuie să îi ajut. Oameni șantajați de duce.

– Ești o femeie curajoasă. Iar el este o ființă îngrozitoare.

– Da, este, spuse Bridget.

Din nefericire, răutatea lui Val nu mai părea să o deranjeze.

Probabil că asta ar trebui să o îngrijoreze.

Își luă rămas-bun și coborî din trăsură, iar în drum spre reședința Hermes, cu Pip lângă ea, recunoscu în cele din urmă: viclean sau nu, vanitos sau nu, revoltător sau nu, începuse să se îndrăgostească de ducele de Montgomery.

În acea noapte, Bridget se grăbi pe scări spre dormitorul ducelui, ducând în mână o tavă pe care se aflau o sticlă de vin nedesfăcută și o friptură de vită gătită de ea, așa cum știuse mai bine.

Se uită cu atenție la friptură în timp ce urca scările. Părea... arsă. Mă rog, era menajeră, nu bucătăreasă. Nu era vina ei că era obligată să lucreze în domenii care îi depășeau competențele.

În drum spre dormitorul ducelui auzi o ușă închizându-se. Bridget se furișă pe hol. Nu era sigură dacă se auzise ușa de la camera ducelui.

Inima începu să îi bată tare. Dacă cel care îl otrăvise pe duce se întorsese să-și ducă planul la bun sfârșit? Îl lăsase pe Mehmed în camera ducelui, dar mai mult ca sigur amândoi adormiseră, iar Pip rămăsese la ea în cameră de când cu incidentul cu furtul cârnatului.

Bridget o luă la goană pe coridor.

– Mehmed! Mehmed! Deschide ușa!

O, ce proastă fusese! Puse tava pe jos și căută cheia de la dormitor printre celelalte chei.

Ușa se deschise, și apăru ducele de Montgomery, îmbrăcat în halatul mov de mătase, cu părul blond prins la spate și proaspăt bărbierit.

Respiră ușurată la vederea ducelui, teafăr și nevătămat, dar i se puse un nod în gât când privi în ochii lui albaștri.

Erau plini de furie.

– V-ați dat jos din pat..., spuse ea ca amorțită. Când?...

Val își propti brațul de tocul ușii lângă urechea lui, și buzele i se curbară în timp ce murmura cu voce intimă:

– A, doamnă Crumb! Fix la ținta. Intră, te rog.

Întinse spre ea mâna stângă, cea pe care avea inelul de aur.

Bridget se uită la ea și, chiar cu primejdia înconjurându-l ca un giulgiu, nu se putu gândi decât la cuvintele pe care le rostise în timpul delirului, cu vocea răgușită și frântă. Cuvintele tatălui său. „Numai țăranii și ciudații își folosesc mâna stângă."

Bridget acceptă mâna oferită.

O ținu strâns cu degetele lui lungi, de muzician, și o trase în dormitor, închizând ușa în urma lor.

În cameră îl văzu pe Cal, lacheul, așezat lângă șemineu, părând pe de o parte sfidător, pe de altă parte îngrozit.

Mehmed nu era prin preajmă.

– Unde este Mehmed? întrebă ea încet, în timp ce Val o conduse spre șemineu.

Totul părea un fel de ceremonie.

Val ridică din umeri.

– L-am trimis să li se alăture celorlalți servitori, pentru a învăța despre obiceiurile culinare ale englezilor și despre prejudecățile lor. Era chiar încântat.

– De dimineață, mi-ați spus că nu vă puteți da jos din pat, șuieră Bridget încruntată printre dinți. Ce faceți acum umblând prin dormitor?

Val se opri și se întoarse spre ea, îi luă mâinile și îi șopti la ureche:

– Se prea poate să te fi mințit.

Îl privi lung, apoi îi făcu cu ochiul și făcu semn spre lacheu.

– Vezi bine, am avut motive întemeiate pentru a ascunde starea reală în care mă aflu. În timp ce eu zăceam bolnav, dușmanii mei au devenit prea siguri de ei. Dacă ar fi aflat că îmi merge mai bine, ar fi putut fugi.

Bridget se uită de la el la lacheu.

– *Cal?* Dar... Credeam că... *Attwell* e cel care a dispărut?!

– Attwell are o amantă pe nume vin, care-l ia de la îndatoririle lui câteodată chiar și mai bine de o săptămână. Doarme în brațele ei cine știe pe unde, dar, când se trezește, se întoarce împleticit, rușinat și cu buzunarele goale. Pe scurt, n-ar face rău nici unei muște, darămite mie. Se întoarse încet și-l arătă cu degetul pe Cal. Mătasea halatului i se unduia pe braț. În schimb, pe Cal nu îl deranjează să facă rău cuiva, nu-i așa?

Lacheul dădu se îndrepte de spate, deși se vedea clar că era paralizat de frică.

– Montgomery, *tu* ești cel care rănește. Tu ești diavolul!

– Eu? Val zâmbi, și arătă precum un înger coborât pe pământ pentru a-i ispiti pe muritorii de rând. Dar nu eu sunt cel care te-a pus să lucrezi în serviciul unei babornițe.

Bridget înțelese și căscă ochii de uimire.

Cal se înroși.

– Nu este adevărat! *Am iubit-o!* Eu...

– Aveai paisprezece ani când te-a dus pentru prima data în patul ei. Mă îndoiesc că descopereai iubirea privind la sfârcurile ei uscate. Însă nu pricep de ce arunci pe mine vina pentru purtarea depravată a mamei mele. Aveam aceeași vârstă. Nici tatei nu îi păsa. Cum aș fi putut eu să o opresc?

– Erai gelos! urlă Cal împroșcând salivă.

Val ridică uimit din sprâncene.

– De asta ai vrut să mă omori?

Cal deschise gura, și i se văzură dinții albi, imaculați:

– N-am să mor în streang pentru tine.

– A, nu? întrebă Val. Părea că certa un copilaș. Otrăvirea unui duce e considerată o treabă foarte serioasă, chiar și de către cei care nu îl suportă pe respectivul duce. Te vor târî la Tyburn[1] prin mulțime și se vor bucura să te vadă legănându-te în streang. O moarte destul de urâtă. Spune-mi, Cal, tu m-ai otrăvit?

Cal îl privi, cu răsuflarea tăiată.

Val zâmbi.

[1] Localitate cunoscută în Anglia sub denumirea de „Orașul pedepselor capitale". Acolo erau duși toți infractorii pentru a fi spânzurați. (n.tr.)

– Mi-ai turnat ceva toxic în paharul cu vin și te-ai plimbat cu el prin mulțimea adunată la bal până când m-ai găsit și mi l-ai oferit? Paharul morții? Așa ai făcut, Cal?

– Ar fi trebuit să te ucidă! spuse lacheul, cu ură în glas. Am turnat cât să omoare un cal. Ar fi trebuit să mori în propria vomă și în propriul rahat, încă din noaptea aia. Numai un demon sau o vrăjitoare ar fi putut supraviețui unei asemenea doze. Mama ta a știut ce ești. Te-a blestemat în ziua în care te-ai născut. *Te-a* blestemat. Mi-a spus ce ai făcut. Mi-a spus...

– *Destul!* urlă Val peste valul de cuvinte pline de ură care ieșeau din gura lui Cal.

Își desfăcu halatul și-l lăsă să cadă. Gol, se îndreptă spre trădător, iar Bridget observă că ținea în mână stângă pumnalul de aur.

– Nu! strigă ea. Nu!

Se mișcă repede, precum o viperă la atac. O lovitură, două, trei.

Atât de iute, încât mâna îi deveni doar o umbră.

Sângele țâșni, dar lacheul avea încă ochii deschiși.

Își coborî privirea spre rănile sângerânde.

Iar Val îi tăie gâtul cu o mișcare lentă.

Ceea ce rămăsese din Cal se prăvăli pe covor.

Bridget înlemni și își acoperi gura cu mâinile.

– O, Dumnezeule!

Val se întoarse spre ea, încă gol, imposibil de frumos. Doar sângele cu care era împroșcat pe piept, pe abdomen și pe mâna stângă îi știrbea perfecțiunea.

Se îndreptă spre Bridget, iar ea nu se putu abține și se trase înapoi.

Ducele îi zâmbi.

Mieros. Asemenea unui băiețel. Ținea încă pumnalul în mâna stângă. Și o prinse pe Bridget de braț cu mâna dreaptă.

– Acesta sunt eu, Séraphine. Gol, cu un pumnal în mână și mânjit de sânge. Eu sunt răzbunare. Eu sunt ură. Sunt păcatul întruchipat. Să nu faci greșeala să mă consideri eroul poveștii, pentru că nu sunt și nu voi fi niciodată. Sunt personajul negativ.

Apoi își lipi buzele de ale ei și îi bagă limba în gură, sărutând-o până când nu mai putu să respire. Abia mai târziu Bridget descoperi petele de sânge de pe hainele ei.

Capitolul 9

În împărăția Regelui fără Inimă sosi un magician care pretindea că putea face tot soiul de miracole și de minuni, că putea transforma plumbul în aur și cerneala în vin, și că putea face din cea mai pătată față un ten neted și proaspăt. Numai că, așa cum descoperiră toți cei care dăduseră crezare poveștilor lui, magicianul nu putea face nimic din toate astea...

din *Regele fără Inimă*

Buzele ei fuseseră dulci precum căpșunele sau smochinele coapte, iar gura – ca o peșteră a plăcerilor. Ochii ei, în schimb – acei ochi întunecați de inchizitori –, nu păstrau în ei decât oroare și dezgust.

În dimineața următoare, Val își bea ceaiul și privea pe fereastră. Soarele strălucea în grădina lui, dând senzația de căldură, deși în pieptul lui nu era decât gheață.

Val ar fi putut să îi explice lui Bridget că o lamă ascuțită este mai prietenoasă decât spânzurătoarea. Și că moartea rapidă e preferabilă unei morți agonizante în fața unei mulțimi amuzate și bârfitoare. Dar ochii ei de sfântă ar fi *văzut* ipocrizia.

– Excelență. Un lacheu depuse un pachet cu scrisori lângă cotul lui, apoi ieși.

Servitorii aveau grijă să nu îl deranjeze. Știau cu toții că îl ucisese pe Cal. Pusese un cuțit în mâna mortului și spusese că totul fusese o încercare eșuată de asasinare, dar ei tot îl priveau cu îndoială.

Doamna Crumb fusese de acord cu povestea, dar cu o expresie chinuită întipărită pe chip. Micii lui martire nu-i plăcuse defel asta. Probabil că deranjase echilibrul dintre bine și rău din sufletul ei.

Și, cu toate acestea, ducele nu se îndoia de ea. Oare nu fusese ea cea care îl îngrijise? Oare nu ea fusese cea care îi supsese limba cu ardoare? Îi lăsase ceva timp să își revină – o zi, două –, apoi avea s-o invite iar să îl servească. Avea să închidă ușa în urma lor, să îi spună cuvinte scandaloase la ureche și să-i amintească de toate lucrurile pe care încercase să le ascundă în spatele hainelor ei de lână și in apretat.

Și apoi... ei bine, apoi ar vedea dacă micuța lui menajeră chiar ardea în adâncuri.

Răbdare.

Putea să fie răbdător atunci când era nevoie, și de data aceasta chiar era nevoie.

Ea urma să se întoarcă la el, chiar și acum, după ce el își arătase adevărata față.

Doar că avea nevoie de timp.

Prin urmare...

Val reveni la scrisorile lui, le frunzări neinteresat și dădu de una care părea scrisă de o mână de femeie. O luă deoparte și o deschise cu cuțitul cu care întindea untul pe pâine.

Citi scrisoarea, apoi o reciti neîncrezător. Era de la domnișoara Hippolyta Royle. Îl informa că nu era disponibilă să îl primească astăzi și nici pe viitor.

Vârî scrisoarea în buzunarul hainei și porni cu pași mari spre ușile sufrageriei. Îi surprinse pe lacheii care nu se așteptaseră să îl vadă și care se împrăștiară ca un cârd de gâște speriate. Urcă scările două câte două și ajunse la el în dormitor aproape fără suflare – la naiba cu Cal și otrava lui. O servitoare făcea ceva la fereastră. Chițăi la vederea lui, iar el îi făcu semn să dispară cu o mișcare simplă din încheietura mâinii, continuându-și drumul spre pat. Se urcă în pat și deschise compartimentul secret.

Gol.

„Oh!"

„O, Séraphine!"

Simți cum i se întinde un rânjet pe față, iar mădularul i se întări în pantaloni. Brusc, ziua devenise și mai luminată, îmbogățită cu culori vibrante și cu stratageme.

Reușise să-l păcălească.

Și de multă vreme nu se mai întâmplase una ca asta.

– Séraphine.

Șoapta era în visele ei, și Bridget gemu, încercând s-o alunge. Nu era încă vremea trezirii. Nu era timpul să se scoale. Mai avea câteva ore la dispoziție.

Simți un chicot ușor, și ceva ca o atinse pe obraz.

– N-aș fi crezut că dormi atât de profund, menajera mea cea practică.

Avu o premoniție teribilă, o suspiciune îngrozitoare, chiar și în vis, și se luptă curajos împotriva ei.

Bridget deschise ochii, clipi de la lumina lumânării, ca să descopere ochii lui albaștri la câțiva centimetri de ai ei.

– Iată-te!

– Ce? Ea își ridică brusc capul și se uită agitată în jur. Era în cămăruța ei, culcată în patul ei cel mic. Chiar și Pip se afla acolo, cuibărit lângă capul ei și dând din coadă văzându-l pe Val lângă pat, trădătorul.

– Ce căutați în camera mea?

Ducele zâmbi ca un drăcușor din iad.

– Te trezesc, ce să fac? Se duse lângă ea și îi atinse nasul cu degetul. Îți dai vreodată chestia aia jos de pe cap? Ești cheală? M-am tot întrebat.

– Eu... Ce? Bridget se ridică, temându-se să nu i se fi deranjat boneta în timpul somnului. Dar nu, era prinsă la fel strâns ca în urmă cu câteva ore, atunci când se culcase.

– Cât este ceasul? întrebă ea.

Ducele își lăsă capul într-o parte, de parcă ar fi auzit ora exactă de la un ceas pe care nimeni altcineva nu îl auzea.

– Cred că este în jur de trei și jumătate. Îi zâmbi angelic. Acum, trezirea! Plecăm la patru.

Apoi se duse la ușă. Bridget se ridică în capul oaselor.

– *Unde* plecăm?

Ducele ieșise deja, dar băgă capul pe ușă și îi spuse:

– Castelul Ainsdale. Reședința mea de la țară.

Apoi dispăru.

Preț de un moment, Bridget se în jur, năucită. Biata ei minte nu funcționa foarte bine dimineața, fără să bea măcar un ceai. Majoritatea reședințelor dispuneau de propria menajeră. Cu siguranță castelul Ainsdale avea suficienți angajați! De ce voia să o ia cu el? Doar pentru amuzament – sau avea vreun motiv mai întunecat?

Până la urmă, ea asistase la uciderea lacheului cu o zi în urmă. Fără îndoială, Cal încercase să îl omoare pe duce într-un mod îngrozitor. Dar apoi ducele o sărutase, iar pe ea nu o mai sărutase nimeni,

niciodată. Limba lui avea gust de vin și de păcat, iar ea voia să geamă și să se frece de corpul lui. Era destul de buimacă în momentul acela și dorea să bea niște ceai.

– Grăbește-te, Séraphine!

Vocea lui se auzi din bucătărie, de parcă ar fi văzut-o pat, buimacă și neștiind ce să facă.

Bridget își dădu ochii peste cap și începu să se îmbrace. Scoase o valijoară de sub pat și împachetă câteva lucruri, apoi se uită la Pip. Stătea pe pat și o privea curios, cu capul într-o parte.

– La naiba! spuse ea.

Bridget se ridică și luă valijoara într-o mână, iar cu cealaltă pocni din degete spre Pip ca să o urmeze și se duse în bucătărie.

Cumva, ducele îi trezise pe ceilalți servitori fără ca ea să știe. Bucătăreasa era ocupată cu pregătirea coșului cu merinde, slujnicele împachetau cutii, iar lacheii intrau și ieșeau din bucătărie, cărând materiale pe care ducele le considera necesare pentru călătorie.

El se răsuci când ea intră și îi făcu semn nerăbdător cu degetele.

– Haide, doamnă Crumb. Să nu mai pierdem timpul.

– Dar...

Se uită neajutorată la Pip. Ducele chiar își dădu ochii peste cap.

– Poți lua și potaia dacă vrei. Numai haide odată!

Așa că fu împinsă afară din bucătărie și în grădină, în întuneric, pentru că încă nu se crăpase de ziuă. Se îndreptară spre poartă, cu Pip țopăind vesel după ei, oprindu-se doar scurt lângă o tufă ca să-și rezolve o anumită nevoie. Ajunși la grajduri, Bridget observă că ducele pregătise deja două trăsuri. Doar două. Ea știa că aristocrații circulau cu câte trei trăsuri sau chiar mai multe. Oftă și se duse la cea de-a doua, întrebându-se dacă avea să poată adormi pe drumul plin de gropi, dar Val o prinse de braț.

– Nu, nu în aceea. O conduse la prima trăsură, trăsura lui. Vei călători cu mine.

Se uită uimită la el, dar nu scoase nici un cuvânt. Desigur. Sigur că dorea ca menajera să călătorească alături de el. Scutură din cap și permise să fie ajutată la urcarea în trăsură.

Îl găsi pe Mehmed înăuntru, așezat pe una din banchetele luxoase, tapițate cu piele roșie. Îi zâmbi.

– Doamnă Crumb! Mergem la castel englez.

– Așa se pare, Mehmed, zise ea obosită.

Dădu să se așeze lângă Mehmed, dar ducele îi făcu semn să stea vizavi, apoi se așeză lângă ea. Simți imediat căldura coapsei musculoase lipite de a ei.

Pip urcă și el în trăsură și sări pe locul gol de lângă Mehmed.

Un lacheu închise ușa.

– Și iată-ne porniți la drum, spre nord, spre marea aventură și spre pericole! strigă ducele, lovind plafonul trăsurii cu bastonul.

– Ura! strigă Mehmed.

Pip lătră.

Iar trăsura se puse în mișcare.

– Dumnezeule, chiar am nevoie de o ceașcă de ceai! gemu Bridget ca pentru ea.

– De ce nu ai spus mai devreme? o întrebă ducele pe un ton firesc. Mehmed, ceaiul, te rog!

– Da, domnule duce! spuse Mehmed și sări de pe banchetă.

Îl dădu pe Pip la o parte cu blândețe și ridică scaunul, sub care se afla un compartiment de depozitare. Luă din interior o cutie dreptunghiulară de lemn bine lustruită. O puse pe scaun și o deschise ca pe o carte. În partea dreaptă a cutiei se afla o sticlă de ceramică, cu dop și bine fixată în interiorul matlasat. În partea stângă se aflau cești de ceai, linguriță și un recipient mai mic cu zahăr.

Legănându-se cu grație în ritmul trăsurii, Mehmed le servi ceai ducelui și lui Bridget – ceai plăcut de fierbinte. Apoi deschise iar compartimentul de sub scaun și scoase un coș în care se aflau o sticluță cu lapte, un coșuleț cu ouă fierte, jambon tăiat atât de subțire încât vedeai prin el, brânză aspră fărâmicioasă, pâine prăjită, o tartă cu zmeură și mere proaspete, toate așezate pe farfurii din porțelan. Val făcu un semn și Mehmed scoase un ultim coșuleț pe care îl deschise ceremonios.

Era plin cu cărți de toate mărimile și formele.

– O! exclamă Bridget.

Val îi surprinse privirea și zâmbi.

– Întotdeauna mi-a plăcut să am cărți cu mine în călătorii. Alege ce vrei, te rog.

Și, în timp ce privea la soarele care urca pe cer, Bridget decise că o călătorie cu un duce putea fi foarte interesantă.

*

Mai târziu, în după-amiaza aceea, Val privea câmpurile de toamnă care se perindau pe la ferestrele trăsurii. Se simțeau bine, ceea ce era minunat, pentru că până acum trebuia să fi izbucnit nebunia. Val își luase măsuri și trimisese alte două trăsuri în direcții opuse, pentru a distrage atenția eventualilor urmăritori. Dar, chiar și așa, aceștia nu aveau cum să se lase păcăliți prea multă vreme.

Un colț al gurii i se ridică într-un început de zâmbet.

Urmărirea nu făcea decât ca jocul să fie și mai incitant.

Trăsura trecu peste o denivelare, și capul doamnei Crumb ajunse pe umărul lui. Atât ea, cât și Pip și Mehmed adormiseră în urmă cu o jumătate de oră. În acest răstimp, ea trecuse de la ce considera o distanță sigură în colțul celălalt al trăsurii la a se cuibări lângă el, relaxată și complet lipsită de apărare.

Ducele se întrebă cum avea să reacționeze după ce va fi descoperit mișcarea pe care acesta urma să o facă în partida lor intimă de șah. Dar abia aștepta să îi vadă reacția! Indignarea, furia sau poate pasiunea din ochii aceia întunecați. Oare urma să-l atace?

Cel puțin el așa spera.

Se uită la ea cum dormea. Avea mâinile împreunate în poală ca niște petale de flori întredeschise. Mâini atât de mici, dar puternice, special create pentru muncile de zi cu zi. Degetele îi erau cărnoase. Ducele zâmbi la gândul acesta. Își puse mâinile peste ale ei, pentru a compara. Degetele lui, lungi și elegante, făceau ca ale ei să pară degete de liliputan, și, cu toate acestea, el le prefera pe ale ei.

Își lăsă mâna să-i cadă în poală.

Ea purta acea bonetă îngrozitoare, sub care își ascundea atât părul, cât și chipul, iar el nu voia decât să i-o smulgă de pe cap.

Dar asta ar fi însemnat să-i tulbure somnul.

Își lăsă capul într-o parte și-și analiză opțiunile. Găsi că nu și-ar fi dorit să tulbure somnul menajerei lui. Se simțea... bine cu ea adormită și lipită de el.

Dacă asculta cu atenție, îi putea auzi răsuflarea.

După câteva clipe, începu să respire și el în ritmul ei.

Să inspire și să expire.

Să inspire... și să expire.

Roata trăsurii nimeri brusc într-o groapă de pe drum.

Smucitura o aruncă în față și doar brațul ducelui o opri să nu cadă.

– Ce s-a întâmplat?

– E în regulă, spuse el.

Mehmed încă dormea, iar Pip era încolăcit în brațele lui.

– O! spuse ea și vru să se tragă de lângă el.

Asta nu-i plăcu. Își puse brațul pe după umerii ei.

– Ai grijă. Drumul e foarte denivelat în zona asta.

– Nu cred...

– Dacă te uiți pe geam, o să vezi vaci albastre.

Bridget își ridică fața spre el, afișând o expresie destul de sceptică. Dacă ar fi fost un bărbat obișnuit să spună doar adevărul, s-ar fi simțit jignit.

– Poftim?

Ducele îi zâmbi.

– Această regiune este renumită. Am impresia că vacile sunt rezultatul unui program de împerechere între specii diferite. Desigur, unii care spun că vacile sunt mai degrabă mov...

– Acesta este cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată.

– ... nu albastre, termină el, fără să reacționeze la replica ei. Obișnuiești să îți întrerupi stăpânii?

– Doar pe cei care încearcă să îmi vândă gogoși, bombăni ea.

Val se uită la chipul ei și observă exact momentul în care ea deveni conștientă de ceea ce spusese, și mai ales de persoana căreia îi spusese. O urmă de teamă i se citi pe chip, apoi expresia ei deveni din nou de necitit.

– Îmi cer scuze, Excelență.

Lui nu-i păruse niciodată rău pentru rangul său – de ce să-i fi părut rău? Îi oferea bogăție și respect, lucruri pe care el le găsea foarte utile. Dar acum, pentru prima oară în viața lui, Valentine Napier, duce de Montgomery, își dori să fie un bărbat oarecare, pentru cinci minute.

Doar pentru cinci minute – să fie clar.

Dar, dacă ar fi să renunțe la gloria lui preț de câteva minute și ar deveni un bărbat banal, plictisitor, pe nume Tom, oare ea ce i-ar mai spune atunci?

O privi gânditor.

Bridget făcu o nouă mișcare în încercarea de a evada.

Val își înteți strânsoarea în jurul umerilor ei.

– Povestește-mi despre copilăria ta.

Bridget îl privi suspicioasă, cu sprâncenele încruntate.

– Ultima oară când am făcut-o, v-ați plictisit.

El își flutură mâna stângă.

– Constat că mă interesează din nou subiectul.

Bridget oftă, abandonând încercarea de-a scăpa din strânsoarea lui. Maleabilă din nou. Foarte bine.

– În regulă. Am crescut în nord, aproape de graniță. Tatăl meu... era un mic arendaș care deținea o fâșie de pământ și oi.

– Cum ai învățat să scrii și să citești? întrebă el.

– Mama ne învăța noaptea, răspunse ea. Sau, mai degrabă, m-a învățat pe mine, pentru că frații mei și sora mea sunt mai mari.

– Cu cât mai mari?

Se uită mirată, apoi ridică din umeri.

– Ian împlinește patruzeci anul acesta, Moira treizeci și opt, la anul, iar Tom tocmai a împlinit treizeci și șase.

– Tu ce vârstă ai?

– Douăzeci și șase, răspunse ea.

Ducele îi zâmbi.

– Deci ai fost o plăcere întârziată a părinților.

– Probabil, zise ea ferindu-și privirea.

– Hmm. Își sprijini cotul pe fereastră și capul în palmă, pentru a o studia mai bine. Și ai avut o copilărie frumoasă? Povestește-mi puțin.

– Dealuri pline de buruieni, vânt și frig.

– Deci ți-ai urât copilăria! decise el.

– Nu. Se încruntă la el. Era frumos când stăteam lângă foc cu mama, și ea croșeta, îmi spunea povești sau îmi cânta.

– Îți cânta?

– Da. Bridget se uită la el de parcă ar fi fost vreun ciudat – o privire cu care de altfel el era obișnuit. Dumneavoastră nu v-a cântat nimeni când erați copil?

Val își aduse aminte de cântecele de beție care răzbăteau pe coridoarele tatălui său când era el mic. Dar cu siguranță ea *nu* se referise la asta.

– Nu.

– Oh! Își mușcă buza. Bănuiesc că ducesele nu le cântă copiilor lor.

– Așa este. Ducele îi zâmbi. Mai ales atunci când ducesa îl detestă pe copilul respectiv.

Bridget clipi șocată preț de o clipă, după care își drese glasul.

– Ei bine, este un sentiment plăcut. Și îmi plăcea să mă plimb pe dealuri când eram mică. În vegetație descopeream păsări, șoricei și iepuri și... Sunteți *sigur* că vă interesează așa ceva?

– La început, nu, mărturisi el. Dar acum chiar mă interesează. Continuă!

Bridget pufni, apoi se așeză mai confortabil lângă el.

– Când m-am făcut mai mare, pe la doisprezece ani, am început să lucrez la o casă de lângă noi. Aparținea bătrânei doamne Cromby, iar mie îmi era atât de dor de casa mea... Am plâns în pernă timp de două săptămâni, până când a venit ziua mea liberă și m-am dus să o văd pe mama.

Ducele se încruntă la auzul acestei povești, căci nu îi plăcea să și-o imagineze pe micuța lui menajeră înlăcrimată.

– De ce te-au trimis dacă erai atât de tristă?

Bridget îi aruncă o privire.

– Pentru că trebuia să învăț meserie, desigur. Și era un post bun. Doamna Cromby era foarte strictă, dar am învățat foarte multe de la ea și de la menajera ei, doamna Little. Cum să completez registre, cum să fac ceară pentru mobilă și soluții de curățat argintăria și alama. Cum să împachetez hainele și să depozitez brânza. Care bucăți de carne sunt cele mai ieftine și cum să negociez cu măcelarul. Cum să-mi dau seama dacă peștele e proaspăt și când să cumpăr crustacee și când nu. Cum să țin moliile departe de dulapuri și șoarecii afară din cămară. Cum să scot pete de vin de pe bumbac alb și să reîmprospătez culoarea hainelor. Toate astea și multe altele.

Ea trase aer în piept, iar ducele o privi, aproape înspăimântat.

– Teribil de plictisitor.

– Și totuși, fără să avem aceste cunoștințe, am trăi în mizerie, într-un haos infestat cu viermi, spuse ea.

– Hmm.

Era foarte atrăgătoare când se arăta așa încrezătoare în abilitățile ei. Femeile de origine nobilă nu aveau slujbe, nu aveau competențe în... ei bine, în nimic, în afară de cine știe ce talent muzical. Broderie. Dans. Sora lui picta miniaturi, dar Eve era oricum o excentrică. Ducele *cunoștea* câteva femei foarte pricepute în practicarea felației. Dar asta se numea *slujbă?* Mă rog, da, în cazul unei târfe, dar doamnele respective nu își vindeau serviciile, cu excepția cazurilor în care

doreau să se logodească cu un bărbat și mai influent, dar tot nu se putea numi slujbă...

Clipi și constată că doamna Crumb îl privea întrebătoare.

– Da?

– Uneori mă întreb la ce vă gândiți, spuse ea.

Ducele își urmări înapoi firul gândurilor, luă în calcul posibilitatea de a spune ceea ce gândea, se uită la ea, cum era așa înțeleaptă, competentă, dar și naivă în multe privințe și renunță la idee.

– Spune-mi de ce ai venit la Londra.

Chipul ei luminos se întunecă din nou. Bizar. Ea ridică din umeri și își luă privirea de la el.

– Din același motiv pentru care orice servitoare vine la Londra: să găsească de lucru. Aveam deja ceva experiență la vremea aceea, dar voiam să fiu menajeră și nu prea erau posturi disponibile în regiune, așa că am venit la Londra.

Val o privi și se gândi că lipseau niște detalii din povestea ei.

Bridget îl privi și ea, cu ochii întunecați și indescifrabili.

– Și mama tocmai murise. Nu mă mai ținea nimic acolo, nu-i așa?

Oare așa să fie? Nici măcar tatăl, frații sau surorile? Dealurile înverzite? Căldura căminului? Val își înclină capul și o studie întrebător.

Dar ea privea prin trăsură.

– Unde e cartea pe care începusem s-o citesc?

– Am pus-o aici, spuse el, luând *Extraordinarele călătorii ale lui Marco Polo* de pe banchetă, unde o pusese ca să nu cadă în timp ce ea dormea. O alegere interesantă!

– Vreți să spuneți, o alegere interesantă pentru o menajeră, nu? bombăni ea, luându-i cartea din mână.

El se uită din nou cercetător la ea. Atât de aprigă.

– O alegere interesantă pentru oricine, spuse el.

Bridget îndreptă colțul șifonat al copertei din piele roșie.

– Ați fost vreodată în China?

– Nu, dar mi-ar plăcea să merg.

Trăsura se zdruncină și încetini, iar ducele se uită pe fereastră. Constată că ajunseseră la un han.

Doamna Crumb se îndreptă de spate, îndepărtându-se de el.

– Înnoptăm aici?

– Doar pentru a lua cina și a schimba caii, spuse el vesel, în timp ce Mehmed și Pip se treziră și ei. Ducele se prefăcu a nu-i remarca privirea.

– Când ne vom opri să dormim?

– Nu ne vom opri, spuse el întorcându-se spre ea. Călătorim repede și vom merge fără oprire toată noaptea și chiar și mâine-noapte.

Trăsura se opri.

– Poftim?

Îi zâmbi, privind-o în ochii surprinși. Se îndreptau spre Yorkshire în mare viteză, fără să țină seama de costuri, și schimbau caii cât de des posibil.

Era o călătorie nebunească și nechibzuită – chiar și pentru el.

– Dacă totul decurge cum trebuie, vom ajunge la castelul Ainsdale peste trei zile.

Sau, așa cum îi plăcea lui să spună, la locul natal.

Locul în care crescuse.

Locul în care își pierduse și inima, și sufletul: Castelul Morții.

Capitolul 10

Magicianul fu târât dinaintea Regelui fără Inimă, care nici nu se sinchisi să-și ridice privirea din farfuria lui când porunci biciuirea și exilul acestuia. Dar magicianul nu era singur, pentru că avea o fiică, iar aceasta călătorea tot timpul alături de el. Numele ei era Prue, iar când aceasta se aruncă la picioarele regelui implorând iertarea tatălui, regele se uită la ea. Și apoi se uită din nou...

din *Regele fără Inimă*

Trei zile mai târziu, aproape de miezul nopții, trăsura o coti pe un drum de țară șerpuit și se îndreptă spre castelul ce se profila în lumina lunii. Privind pe fereastră, Bridget nu-și putu stăpâni un fior. Unul dintre turnuri, mai înalt decât celelalte, părea amenințător în lumina lunii.

Lăsă draperia să cadă.

Ea băgase repede de seamă că Val, care de obicei era un bărbat ireverențios, foarte vorbăreț și neliniștit, devenise tăcut pe măsură ce se apropiau de locul lui natal. Părea o statuie. Nemișcată și atentă.

Îi surprinse privirea.

– Impunător, nu-i așa? Un strămoș al meu l-a achiziționat în urmă cu câteva secole, atacându-l pe proprietarul anterior, străpungându-l cu sabia, ucigându-i tânărul moștenitor și violându-i văduva pe masa de banchet... înainte să se însoare cu ea. Val ridică din umeri văzând privirea îngrozită a lui Bridget. Castelul aparținuse familiei ei, continuă el. Cred că străbunicul meu a dorit să se asigure că totul este legal...

– Ce înseamnă l-a străpuns? întrebă Mehmed.

– L-a tăiat cu sabia, răspunse Val cu precizie, omițând obișnuitele înfloriturii verbale.

Bridget simți nevoia acută de a-l lua de mână. Ceea ce era ridicol. Era *duce*.

Trăsura se opri.

O mică zdruncinătură, și unul din lachei coborî, iar portiera trăsurii se deschise.

Pip țopăi pe scări și dispăru în întuneric, cu Mehmed pe urmele lui.

Din depărtare, se auziră o serie de lătrături și chelălăieli. Pip răspunse cu un lătrat.

– Ce se aude? întrebă Bridget curioasă.

– Câini de vânătoare. Vulpi. Tata deținea o duzină, și se pare că au fost păstrați până în ziua de azi. Îngrozitor.

Bridget închise ochii.

– Se pare? Nu sunteți sigur?

Val ridică din umeri.

– Nu am mai fost la Ainsdale de când am părăsit Anglia, la vârsta de nouăsprezece ani, și am petrecut vreo zece ani călătorind în jurul lumii. Au trecut unsprezece ani de când am văzut ultima dată locul ăsta.

Se uită îmbufnat la ușa deschisă a trăsurii.

Val nu îi spusese de ce plecaseră atât de precipitat din Londra, dar Bridget își spusese că ducele se temea să nu fie otrăvit din nou. Privindu-l, își dădu seama că teama care-l mânase aici trebuie să fi fost foarte mare.

Ezită, apoi întrebă blând:

– Coborâm?

Val își reveni.

– Presupun că trebuie.

Îi făcu semn să o ia înainte, iar Bridget coborî din trăsură, ajutată de Bob, lacheul. A doua trăsură îi ajunse din urmă, iar ea o studie gânditoare. Cu o seară în urmă, constatase că servitorii din cea de-a doua trăsură îi erau complet necunoscuți. Iar de dimineață, când se opriseră pentru a schimba caii, Bridget trecuse întâmplător pe lângă a doua trăsură, iar unul dintre noii servitori îi blocase trecerea.

Era un individ destul de mătăhălos.

– A! Reședința strămoșilor mei! spuse Val.

Bridget se întoarse spre el și-l văzu privind cu o expresie de dezgust profund la castelul Ainsdale.

– De ce am venit aici, dacă urâți atât de tare locurile acestea? întrebă ea încet.

Ochii lui o priviră insistent, și îi zâmbi.

– O, Séraphine. De unele lucruri nu putem scăpa, nu le putem îngropa și nici măcar nu le putem arde. Trebuie să le purtăm după noi, ca pe un membru putrezit, mirositor și dezgustător, amintindu-ne tot timpul de cele mai cumplite momente din viața noastră. Val ridică din umeri. Dar dacă acest membru putrezit devine din nou util? Nu ar trebui să ne folosim de el?

Fără să aștepte răspunsul ei, ducele porni spre poarta imensă a castelului. Lacheii aveau dificultăți în a trezi servitorii dinăuntru.

Bridget îl urmă mai încet, pe cărarea întunecată. Copacii își înălțau ramurile spre lună. La ferestrele castelului nu se zărea nici o lumină. Era clar că nimeni nu îi aștepta.

Pip veni lângă ea, fericit, cu limba atârnându-i din gură. Mehmed părea mai puțin fericit.

– În castelele englezești e frig.

– O să fie un foc înăuntru, îl asigură Bridget.

Sau, cel puțin, așa spera.

Una dintre porți se deschise cu un scârțâit puternic, iar în prag apăru un bărbat înalt și slab, îmbrăcat în pantaloni și cămașă de noapte și cu bonetă pe cap. În spatele lui se afla o femeie în vârstă, cu o coadă sură ieșindu-i de sub bonetă și cu un șal înfășurat peste cămașa de noapte.

– Excelență! exclamă bărbatul văzându-l pe Val. Nu vă așteptam.

– Puțini sunt cei care mă așteaptă, spuse ducele. Și totuși, iată-mă în pragul ușii, într-o noapte rece și umedă, obosit și înfometat. Îmi permiți să intru, bunule domn?

Ultima replică fu spusă ironic, iar bărbatul înalt, cu siguranță un majordom, se înroși.

– Bineînțeles, Excelență. Intrați, vă rog, rosti el.

În același timp, chipul femeii în vârstă se întunecă, și ea bombăni:

– Nu am fost anunțați. Paturile nu sunt făcute. Nu aveam nici carne și nici pâine în bucătărie, nu știu cum vom hrăni atâta lume.

Dar bărbatul mai tânăr îl lăsă pe Val să intre, urmat de Mehmed și de Pip.

Ducele își continuă drumul, dar, când fu rândul lui Bridget să intre, aceasta se opri, le zâmbi celor doi servitori confuzi și le spuse:

– Eu sunt doamna Crumb. Bine v-am găsit.

Bărbatul avu intenția să-și scoată pălăria în fața ei, dar își dădu seama că nu avea decât o scufie pe cap și se mulțumi să facă o plecăciune stângace.

– Bine ați venit. Eu sunt... John Dwight, majordomul.

– O plăcere să vă cunosc, domnule Dwight, spuse Bridget și-și îndreptă privirea spre femeie. Și dumneavoastră cine sunteți?

– Doamna Ives, mormăi femeia. Menajeră și mătușa ăstuia, zise și își îndreptă privirea spre majordom.

– Splendid. Bridget făcu semn spre băiatul care se holba la niște sculpturi destul de sinistre de pe tavanul înalt de deasupra lor. În licăririle lumânării acestea păreau să se zvârcolească. Acesta este Mehmed, valetul ducelui. Iar acesta este Bob, unul dintre lacheii lui. Avem cam o duzină de servitori. Bridget nu era sigură de numărul de oameni care călătoriseră cu ei în cea de-a doua trăsură. Ce mâncare aveți la dispoziție?

Servitoarea păru și mai deranjată de întrebare.

– Suficient cât să ținem angajații castelului sătui și laolaltă.

– Și câți angajați aveți momentan? întrebă Bridget. Le făcu semn lui Mehmed și Bob să o ia înainte.

– Personal redus, spuse menajera. Nu știu cum se va descurca ducele fără ajutor. Noi avem șase servitoare, patru lachei, bucătăreasa,

cele două ajutoare ale ei, plus eu și John. Bineînțeles că nu am luat în calcul angajații din jurul castelului – grăjdarii, grădinarii și restul.

– Ați procedat..., începu Bridget, dar Val o întrerupse:

– Haideți, doamnă Crumb, spuse el apărând în spatele ei și luând-o de braț. Aici nu sunteți de serviciu.

Începu să meargă pe același drum pe care îl parcursese deja, pe un coridor întunecat, ținând-o încă de braț. Pereții erau plin de tablouri – bărbați în jiletci și pantaloni mulați, femei cu priviri goale, cu degetele încărcate de inele și cu gulere evantai imense, apretate.

– Atunci de ce m-ați adus aici? întrebă ea și, înainte ca el să apuce să îi răspundă, îi spuse: Plus că tocmai încercam să organizez cina pentru dumneavoastră, Excelență. Ar trebui să fiți mai preocupat de confortul dumneavoastră.

– Sunt întotdeauna *foarte* preocupat de confortul meu, răspunse Val. Ajunseră la o scară din marmură. Se întoarse spre ea și o atinse ușor pe un obraz, cu ochii albaștri strălucind în lumina lumânărilor. Și te-am adus cu mine pentru că îmi *placi*.

Bridget inspiră adânc, și toate gândurile îi fugiră din minte. Val stătea atât de aproape de ea, încât parcă respirau același aer.

Buzele lui se țuguiară, și o strânse tare de mână.

– Dar nu voi aștepta ca menajera mea respectată s-o zorească pe bucătăreasa de la castel să-mi gătească ceva în miez de noapte, spuse Val, continuându-și drumul pe scări și ținând-o strâns de braț pe Bridget. Nu. Mă voi retrage pur și simplu în încăperile mele și voi mânca ce ne-a pregătit doamna Bram pentru călătorie. A rămas o mulțime de mâncare, pentru că i-am spus să pună de-ajuns, tocmai pentru a evita o situație ca asta. Pe Val îl trecu un fior. Dumnezeule, e mai frig decât îmi aminteam.

Urcară la etaj și văzură că ușile de la camerele de onoare erau deschise. O servitoare micuță de statură, cu părul brunet, îmbrăcată în cămașă de noapte, făcea focul în enormul șemineu, în timp ce o alta pregătea paturile – deși părea mai degrabă că împrăștia praful –, iar o a treia aducea apă caldă.

Mehmed și Pip stăteau lângă șemineu privind la servitoarea brunetă care făcea focul.

Bridget pufni discret. Simțea miros de putregai.

Val nu se prea chinuia să fie discret. Inspiră profund.

– A! Putoarea familiei mele putrede. Asta chiar mă face să îmi amintesc – îi văd pe toți de parcă ar fi vii. Iar voi, servitoarele mele, dispăreți de aici și urcați-vă în paturile voastre. Voi avea nevoie de voi de dimineață, mai mult ca sigur.

Servitoarele înlemniră, iar cea care stătea în genunchi și făcea focul în șemineu își dădu părul de pe frunte cu dosul încheieturii și spuse:

– Mă scuzați, Excelență?

– Dispăreți! Ieșiți! rosti Val insultător.

Bridget îl privi lung, apoi le zâmbi servitoarelor care ieșiră căscând.

– Vă mulțumesc!

Așteptă până când acestea închiseră ușa, apoi se întoarse spre el – ducele îi dădu drumul la braț, însă fără tragere de inimă.

– Nu trebuia să fiți atât de nepoliticos!

– Nu, aprobă el, cotrobăind prin coșul cu merinde, dar le plătesc, și pe deasupra mai sunt și duce, deci nu e nevoie să fiu politicos, nu? Măr?

Îi întinse fructul cu un zâmbet care era deopotrivă inocent și batjocoritor.

Bridget își puse mâinile în șolduri.

– Veți descoperi că sunteți servit mult mai bine dacă vă tratați angajații ca pe niște ființe umane, capabile să simtă și să gândească.

Val se trânti pe un scaun, cu un picior peste brațul acestuia, legănându-se leneș.

– Dacă un servitor mă deranjează, îl concediez. Cei care rămân vor înțelege cum stă treaba și mă vor servi așa cum trebuie. Am suficienți bani cât să angajez cei mai buni oameni.

Mușcă din mărul roșu și n-o scăpă din ochi în timp ce mestecă. Ea se apropie și îngenunche lângă el.

– Nu este corect să tratați alți oameni ca pe niște obiecte pe care le puteți cumpăra sau vinde.

El zâmbi larg.

– Ce este corect și ce nu?

– V-ar plăcea să fiți tratat așa? Bridget nu știa de ce argumentul acesta însemna atât de mult pentru ea, în miez de noapte, după trei zile de călătorie neîntreruptă, epuizantă, dar lucrurile așa stăteau.

Chiar conta.

Val îndreptă un deget spre ea, frumos și încrezător în rangul și în averea lui, cu inelul de aur de pe degetul mare sclipind în lumina focului.

– Dacă cineva m-ar trata așa, i-aș tăia nasul și l-aș obliga să-l mănânce.

Mușcă din nou din măr.

– V-ar plăcea că restul să mă trateze *pe mine* așa? șopti ea. Ca pe un lucru căruia doar să-i poruncești, fără considerație pentru sentimentele și gândurile mele?

Val încremeni privind-o.

Bridget nu îl scăpă din priviri. Luă mărul din mâna lui și mușcă și ea.

Părăsi camera continuând să mestece.

Val se trezi într-o cameră rece, cu o pisică roșcată la picioarele lui. Avea blănița albă pe piept și se spăla, fără s-o intereseze ce se întâmplă în jur.

Pisica se opri și-l privi, iar Val constată că avea ochi verzi, ca Pretty, prima pisică pe care o spânzurase tatăl lui.

Avea gusturi foarte proaste în copilărie când venea vorba despre numele pisicilor.

Val strănută.

Pisica dispăru într-o clipită.

Apoi el se întrebă: „Oare chiar a fost aici?"

Se ridică și se uită să vadă dacă pisica lăsase vreo urmă pe plapumă. Nimic.

Nebunie.

Iar camera, în lumina zilei, mirosea în continuare a moarte și a putregai.

Să dădu jos din pat, luă cuvertura prăfuită de pe pat și se înfășură în ea. O târî pe jos, îndreptându-se spre fereastră, care dădea către curtea interioară, unde nu se afla nimic în afară de un stejar noduros.

Totul era acoperit de bruma de peste noapte. Își aminti bărbați mascați, dansând în jurul copacului. Râsete și urlete. Scâncete și plânsete încete.

Bărbații aceia mascați îl înspăimântaseră în copilărie. La un moment dat, îl speriaseră atât de tare, încât fugise din locul său de spionaj, din turn, înapoi în camera lui, să se ascundă sub pat. Bona îl găsise abia târziu a doua zi dimineață.

Acum îi vedea pe acei petrecăreți mascați drept ceea ce erau cu adevărat: niște oportunități, pur și simplu. Nimic mai mult. Și, ca pentru orice oportunitate, riscurile și beneficiile trebuiau bine calculate.

Declanșase acest proces înainte să părăsească Londra și îi scrisese ducelui de Dyemore. Nu era însă sigur dacă bărbatul primise scrisoarea sau dacă era îndeajuns de interesat pentru a veni în Yorkshire, să îl întâlnească. Dar Val avea să fie foarte surprins dacă nu primea vești de la duce înainte de săptămâna ce urma.

Auzi niște croncănituri și văzu un cârd de stăncuțe zburând peste zidurile castelului.

Ducele fusese conceput pe acele meleaguri, rezultatul unei împreunări de sânge nobil, întocmai precum caii pursânge. O parte din sângele lui de viță nobilă provenea de pe urma invaziei normande. Un nobil cu titlu, pământ și frumusețe.

Și fusese format pe acele meleaguri, șlefuit precum diamantul, până când ajunsese să strălucească, pur și ascuțit, fără urmă de delicatețe.

Aceasta fusese înghețată și îndepărtată.

Cei care își exprimau șocul, neîncrederea, ba chiar oroarea cu privire la rezultat nu dăduseră suficientă atenție adâncimii gheții.

Nu era de mirare că meleagurile înghețate nasc numai moarte.

Iar acum se întorsese la reședința străbunilor lui. Da, era timpul să-și ocupe locul care i se cuvenea.

Val se retrase de la fereastră și se îndreptă spre ușă, o deschise și aruncă o privire pe hol.

Spre marea lui uimire, un lacheu îl aștepta la ușa dormitorului.

– Excelență? zise bărbatul tresărind nervos.

– Adu-mi apă fiartă, dar să fie multă! spuse Val. Vreau ca o servitoare să facă focul. Ceai, lapte, miere, zahăr, ouă, șuncă, hering, cârnați, cașcaval, pâine, unt și dulceață. A, și pe doamna Crumb. Își aminti brusc de discuția purtată în seara de dinainte. Mulțumesc.

– Mă scuzați, Excelență! Pe cine? întrebă mirat lacheul.

– Pe doamna Crumb, spuse Val. Femeia cu care am venit aseară. E cam atât de înaltă – își duse mâna la bărbie –, poartă niște bonete oribile și e probabil prin castel, dând ordine.

– O! spuse în cele din urmă lacheul. *Ea.*

Bridget se trezise mai devreme, în miros de mucegai și sub plapuma umedă, într-o cameră rece și întunecată.

Nu prea știa ce să creadă în privința situației.

Pe de-o parte, era înțelegătoare. Era foarte dificil să ții totul în frâu la o reședință de la țară, să fii pregătită mereu pentru toanele unui stăpân iresponsabil care apare în miez de noapte. Aristocrația trăia cu senzația că paturile se făceau singure, că toate cămările se umpleau cu merinde ca prin magie și că servitorii puteau fi angajați cât ai clipi.

Pe de altă parte, mucegaiul, praful și umezeala erau dovezi ale incompetenței, iar asta era o cu totul și cu totul altă treabă – una care o scandalizase pe menajera din ea.

Prea bine.

Bridget se ridică, tremurând de frig în cămașa de noapte. Mișcarea îl deranjă pe Pip, care, în ciuda blănii sârmoase, fusese nevoit să se cuibărească sub pături. Se mișcă pe sub pătură în încercarea de a găsi ieșirea, până ajunse la margine, și scoase capul arătând ca un călugăr medieval cu gluga pe cap. Se întinse, apoi o privi pe Bridget cum se îmbrăca.

Bridget se simțea murdară, deranjată de faptul că nu exista apă cu care să se spele. Își legă boneta sub bărbie și își atârnă legătura cu chei la cingătoare. Îl luă pe Pip și se aventurară pe coridor.

Primise o cameră micuță, la unul dintre etajele superioare, dar nu o cameră de servitoare. Oricum, nici cameră de oaspeți nu se putea numi. Era o cameră nici prea-prea, nici foarte-foarte.

Merse pe holul neluminat, privind la sculpturile în lemn de pe pereți și la praful de pe ele și la decorațiunile de pe tavan. Covorul de pe scări trebuia bătut, periat și curățat, iar balustrada – lustruită cu ceară de albine. Se opri pe culoar – pete de fum acumulate de-a lungul anilor de la lumânări arse în partea de sus a pereților și, undeva în partea jos, semne clare de umezeală și de mucegai. Mai jos, pe scări, balustrada era șubredă. Destul de periculos. Trebuia chemat numaidecât tâmplarul. Holul de la etajul inferior era mărginit

cu o serie de ferestre superbe de inspirație gotică, dând spre grădina interioară, dar toate erau murdare și acoperite de praf.

Bridget mormăi nemulțumită.

Puțin mai în spate găsi holul servitorilor, precum și o serie de trepte mai mici care duceau la bucătărie.

Tavanul acesteia era de un maroniu precum ceaiul de la decenii de focuri cu fum. Unul din pereți era complet acoperit de o sobă cu vatră în care se putea ușor frige o jumătate de vită. Ținând cont că era vorba despre un castel, fără îndoială că pe vremuri fusese folosită întocmai în acest scop. O masă mare, veche, uzată și lată era așezată de o parte a sobei, iar în jurul ei erau adunați probabil cei mai mulți dintre angajații castelului. Chipurile lor exprimau iritare, curiozitate și chiar teamă. De cealaltă parte, sub forma unui grup compact, ușor defensiv, stăteau lacheii care veniseră de la reședința Hermes: Bob, Bill, Will și Sam. Vizitiul lor era cu siguranță pe la grajduri sau dăduse bir cu fugiții din cauza atmosferei ostile.

Bridget îl lăsă pe Pip să iasă pe ușa din spate, apoi se întoarse și-și puse mâinile în șolduri.

– Bună dimineața! Eu sunt doamna Crumb. Unde este doamna Ives?

Domnul Dwight, majordomul, se ridică, cu mărul lui Adam agitându-i-se nervos.

– Mătușa mea a plecat de dimineață acasă, la căsuța ei. A spus că e prea bătrână pentru sosiri și plecări în miez de noapte. Majordomul înghiți în sec de parcă ar fi avut mai multe de comunicat din partea doamnei Ives.

Oricum, plecarea ei nu făcuse decât să ușureze lucrurile.

– Cine sunt spălătoresele aici? îl întrebă Bridget pe domnul Dwight.

O femeie înaltă și slabă, cu părul brunet prins strâns în coadă, interveni fără delicatețe:

– Cine ești dumneata?

Bridget schiță un zâmbet mic și hotărât.

– Așa cum am spus, sunt doamna Crumb. Dumneata ești...?

– Madge Smithers. Femeia își încrucișă brațele. Bucătăreasa.

– Aha! Înțeleg că dorești să pregătești micul dejun pentru duce? Știu că îi place să mănânce ouă dimineața.

Nimeni nu mișcă, nici măcar bucătăreasa.

Bridget oftă.

– Vedeți voi, în zilele următoare, ducele va fi nevoit să ia niște decizii în privința angajaților lui. Adică să vadă cine rămâne și cine va fi nevoit să plece în căutarea altei slujbe.

– E un diavol, toată lumea de pe aici o știe, interveni un lacheu.

Vorbise tare, și vocea i se auzi cu ecou în toată bucătăria.

Bridget îl cercetă cu privirea pe lacheu. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani, și se întrebă cam câtă experiență ar putea avea cu ducele de-și permitea să se exprime așa.

– Cum te cheamă?

– Conners.

– Ei bine, Conners, dacă crezi că Excelența Sa e un diavol, de ce lucrezi aici?

– Ce vreți să spuneți? întrebă Conners încruntat. Unde altundeva să lucrez? Nu mai e nimic pe aici.

Bridget încuviință din cap.

– Atunci, îți sugerez să te gândești înainte să vorbești. Dacă gândești așa despre duce și te temi de el, ar fi bine să pleci. Dacă vrei să rămâi, atunci împacă-te cu gândul că ai făcut un pact cu cel pe care îl consideri diavol – ducele de Montgomery – și că, prin prisma acestui fapt, îi datorezi respect.

Bridget se opri din vorbit și așteptă ca spusele ei să pătrundă în mintea celor din încăpere. Înțelegea că lacheul muncea fiindcă era nevoit – nu așa făceau toți? –, dar nu permitea nimănui să îl vorbească de rău pe stăpânul lor. Cu atât mai puțin avea să permită o revoltă.

– Și acum, cred că e momentul pentru micul dejun, nu? i se adresă ea bucătăresei.

Doamna Smithers nu se grăbi prea tare, dar începu pregătirile, ajutată de două dintre servitoare.

– Avem niște femei care vin din sat, spuse domnul Dwight când Bridget îl întrebă iar despre spălătorese. Dar mătușa mea se ocupă de ele. Nu știu sigur...

– Ai numele lor? întrebă Bridget.

– Da.

– Atunci, cere-le să vină astăzi.

– Dar... Domnul Dwight păru neajutorat. Astăzi nu este zi de spălat. Abia peste câteva zile. Sunteți sigură că sunt lucruri de spălat?

– O, da! răspunse Bridget. De fapt, spune-le spălătoreselor că vom avea nevoie de serviciile lor timp de o săptămână.

– Foarte...

– Și acum, slujnice, spuse Bridget.

– Slujnice? întrebă domnul Dwight de parcă nu auzise de asemenea creaturi.

– Da, voi avea nevoie de încă douăsprezece, spuse Bridget. Și cred că va fi nevoie de încă vreo șase lachei. Încuviință din cap. Slujnice, lachei, spălătorese, tâmplari, pietrari... cred că este nevoie să trimiteți vorbă în sat și să anunțați lumea că angajăm muncitori de tot felul. Ne vom instala în hol în după-amiaza aceasta, pentru a nu-i sta doamnei Smithers în drum la bucătărie. Vom face împreună selecția. După micul dejun, vom face împreună o plimbare prin castel, să vedem de ce anume este nevoie. Dar, înainte de toate, ceaiul. Nu pot funcționa normal fără să îmi beau ceaiul de dimineață, îi spuse ea domnului Dwight, care părea un tânăr tare drăguț.

Dar cu mințile cam împrăștiate.

O privi lung.

– Ceai...?

Unul dintre servitorii cu fețe de brute pe care ducele îi adusese cu a doua trăsură dădu buzna în bucătărie, pe o ușă pe care Bridget nici nu o văzuse.

– Ea vrea micul dejun.

– Cine?

La întrebarea lui Bridget înlemniră toți.

Închise puțin ochii și i se adresă bărbatului mic de statură, lat în spate și plin de cicatrice pe față:

– Cine vrea micul dejun?

Bărbatul râse disprețuitor.

– Nu e treaba dumitale.

– E o doamnă! spuse servitoarea cu părul brunet pe care o întâlnise cu o seară înainte. Jos, în temniță.

Dar Bridget traversa deja bucătăria și se strecură pe ușa pe care intrase servitorul cel ciudat.

– Hei! urlă cineva în spatele ei.

Ușa dădea într-un pasaj strâmt. Se grăbi de-a lungul lui, ignorând ușile care duceau la cămări, până când ajunse la o intrare din care porneau niște scări în spirală.

Le coborî.

Pereții erau umezi și reci, și putea vedea lumină la capătul scărilor, mai jos. Treptele circulare se terminau într-o cămăruță cu lespezi de piatră, în care ardea un foc mic. Trei uși rudimentare din lemn erau montate în pereți, toate având o deschizătură la nivelul capului unui om. Patru saltele erau întinse pe jos, iar lângă șemineu era o măsuță, cu patru scaune în jurul ei.

Bridget respiră aproape ușurată. *Temniță* suna absolut îngrozitor.

Trei bărbați stăteau lângă foc și ridicară privirea la sosirea ei, dar nici unul nu părea deosebit de alarmat.

În spatele ei, bărbatul din bucătărie dădu buzna pe scările în spirală, gâfâind.

– Am încercat s-o opresc.

Bridget se îndreptă de spate.

– Unde e?

Unul dintre bărbați oftă și se ridică de pe scaun.

– Ia stați așa, doamnă!

– Doamnă Crumb! Doamnă Crumb! Dumneata ești?

Bărbații din fața ei dădură să o prindă, însă Bridget se feri și se duse la ușa din mijloc, de unde auzise vocea femeii. Se uită printr-o crăpătură și o văzu pe domnișoara Hippolyta Royle.

Capitolul 11

Dar Regele fără Inimă făcu semn gărzilor să-și continue treaba și să pună sentința în aplicare. În acel moment, magicianul își drese vocea.

– Seniore, vă pot dovedi că magia mea este reală, zise el.

Regele fără Inimă se încruntă, căci obișnuia să se încrunte adesea.

– Cum? întrebă el.

– Pot să vă ajut să vă găsiți inima.

Toată lumea înlemni, cu excepția lui Prue.

– Tată, despre ce vorbești? șopti ea.

din *Regele fără Inimă*

Val stătea întins pe patul lui prăfuit, îmbrăcat cu o cămașă, cu veston și, peste toate astea, un halat de casă. Mușca dintr-un măr gândindu-se că lacheul pe care îl trimisese după micul dejun și după doamna Crumb se împiedicase și-și rupsese gâtul, când porțile raiului se deschiseseră și un arhanghel se pogorâse furios asupra lui.

Ușa de la cameră fu deschisă cu putere, lovind superbele lambriuri din lemn de stejar. Bridget se năpusti înăuntru, cu ochii plini de furie, cu obrajii rumeni și cu pieptul ridicându-i-se și coborând agitat pe sub hainele de lână neagră.

Era magnifică.

– Spuneți-le să o lase să plece! îi ordonă Séraphine pe un ton poruncitor. Spuneți-le *acum* să o lase să plece.

Stătea la mică distanță de el, cu buzele umede, cu trupul tremurând de furie, iar el nu dorea decât să o bage în pat și să o posede.

Dar, în ciuda a ceea ce gândea ea, ducele nu era *complet* nebun – spiritul lui de autoconservare încă funcționa.

– Să înțeleg că ai descoperit-o pe domnișoara Royle? întrebă el, ținând prudent mărul în afara razei ei de acțiune.

Bridget întinse mâna și arătă în direcția temniței.

– *Maimuțele* alea pe care le-ați angajat nu mă ascultă. Nu vor s-o elibereze. Ce motive ați putea avea pentru a o închide pe domnișoara Royle în temniță? O urâți atât de mult?

– Nu, răspunse el, surprins de întrebare. De ce s-o urăsc? Vreau să mă însor cu ea.

Pentru un moment, Bridget îl privi lung, gâfâind, cu respirația tăiată, și rămase fără cuvinte, dar clocotind de furie.

Val nu se așteptase ca Bridget să reacționeze atât de violent la decizia lui de a-i răpi regina.

Îl excita teribil situația.

– Hippolyta Royle vă *detestă,* spuse în cele din urmă ea. Nu vă va accepta niciodată de bunăvoie ca soț.

– Așa este, spuse el, dar nu prea o să aibă de ales odată ce va fi compromisă.

Bridget făcu ochii mari și se albi la față.

– Intenționați s-o violați?

Val tresări la amintirea unui chip de copil palid de teamă.

– Nu am spus asta. Consider că violul este ceva dezgustător. Nu. O săptămână în temniță va fi de-ajuns pentru ca domnișoara Royle să reconsidere propunerea mea. Pentru moment, toată Londra știe ca a dispărut. Odată ce vor afla unde e și cu *cine*... Ridică din umeri. Cum am spus, nu va avea de ales. Deși ea nu va fi de acord, cu siguranță tatăl ei va accepta. Mă aștept ca lucrurile să se rezolve și să mă logodesc cu ea peste două săptămâni.

– Dar... Îl privi ciudat. Dacă vă însurați cu o femeie care vă urăște și pe care nu aveți intenția să o violați, cum plănuiți să consumați mariajul?

Val își arcui o sprânceană și-și întinse brațele, ca pentru a-și sublinia frumusețea.

– Nu mă va putea urî la nesfârșit. Îi dau o săptămână după nuntă. Cel mult o lună.

Ridică din umeri și continuă să muște din măr.

– Sunteți cel mai vanitos bărbat din lume, spuse ea.

Val se opri din mestecat.

– Abia acum ți-ai dat seama?

Bridget îl privi ca un înger care îl judeca. Ochii ei îl pârjoleau.

– Val, nu poți face asta! Nu e bine.

Cuvintele ei avură asupra lui efecul unui acid.

Puse mărul deoparte și se dădu jos din pat. Se apropie de ea, desculț, și o apucă de brațe, apropiindu-și fața de a ei, simțindu-i dogoarea și văzând flăcările care atingeau marginile irisurilor ei.

– Ce este rău și ce este bine? o întrebă el. Spune-mi, Séraphine. Cine face regulile astea pe care alții le cunosc atât de bine?

Bridget nu se trase înapoi din calea furiei lui – trebuia să-i admire curajul –, dar ezită, căutându-i privirea.

– Biblia...

Ducele râse.

– Un text vechi scris de oameni morți. În Biblie scrie că, dacă îmi arunc sămânța pe jos, comit un păcat. Aiureli! Ce altceva mai ai?

Bridget își umezi buzele cu limba, iar mădularul ducelui tresări, căci fusese erect încă de la intrarea ei în cameră. Își dorea cu ardoare focul ei, determinarea ei.

– Tribunalul...

– Boșorogi care trăiesc din mită și se cred importanți. Numești asta înțelepciune? Asta e culmea justiției noastre?

Bridget mîji ochii.

– Legile parlamentului?

– O, Séraphine, toarse el, apăsându-și nasul de maxilarul ei, ca să-i adulmece parfumul de sfântă. Din ce fel de oameni crezi că e compus parlamentul? Cine sunt cei care fac legile, care guvernează această națiune măreață și trufașă? Bridget nu se spălase de dimineață – ducele simți asta –, așa că mirosea a ea însăși: a femeie, a transpirație și a sex. O linse pe obraz și simți gustul sărat de sfântă, apoi coborî cu limba spre buzele ei și i le mușcă. O dată, de două ori, de trei ori, dorind-o, tânjind după ea. Să trase deoparte, să îi vadă chipul. Eu, Séraphine, eu sunt guvernul. Ducii și marchizele, conții și vicontii, noi suntem oameni care am făcut bani din pământuri și a căror putere datează de generații, amin. Noi decidem ce este bine și ce nu. Noi decidem cine merge la spânzurătoare pentru că a furat o batistă și cine este achitat pentru că a violat o slujnică. Noi decidem câte ferestre ale unei case trebuie impozitate și tot noi decidem câți bărbați trebuie să moară la război. Noi suntem clasa conducătoare. Val îi zâmbi dulce, așa cum numai el știa. Acum, spune-mi, crezi că cineva ca *mine* ar trebui să hotărască ce este *bine* și ce este *rău?*

Ea se uită la el, rămasă fără cuvinte. Séraphine, Séraphine a lui, cea înflăcărată, acum învinsă. Nu-i mai rămăsese decât să admită că jocul se terminase.

Îi dădu drumul și se duse la coșul cu mâncare să caute un măr sau o bucată de brânză cu care să o ispitească. Putea fi un cuceritor binevoitor.

– Gata?

– Hmm?

Ducele se întoarse și o văzu în spatele lui. Cât de șireată putea fi!

Bridget avea ochii mijiți, nările îi fremătau, și nu părea să-și dea seama că pierduse partida.

– Asta e explicația ta? Faptul că poți face orice îți trăsnește prin cap pentru că nu știi să faci diferența între bine și rău și nu accepți standardele comune ale moralității?

Val își înclină capul.

– Da?

– *Nu*, spuse ea cu fermitate, ca și cum nu ar mai fi fost doar o menajeră banală, fiica unui oier.

Răspunse ca și cum ar fi fost egala lui.

Poate chiar superioară lui.

– Nu, repetă Bridget. *Eu* nu accept asta. Îi rănești pe ceilalți cu filosofia ta stupidă, cu disprețul față de toată lumea. Poți să dai baluri frivole dacă dorești, poți șoca societatea în funcție de toane, dar nu te poți însura cu o femeie care nu te dorește. Este pur și simplu greșit.

Era atât de sigură de ea – și de el. Iar el era fascinat. Zâmbi ușor, curbându-și buzele.

– Cine spune că...

– *Eu* spun că e greșit.

Bridget îi puse mâna pe piept, prima dată când îl atingea din proprie inițiativă, cu excepția momentelor în care îl îngrijise – și, chiar și prin halat, vestă și cămașă, palma ei părea să-i pârjolească pielea.

– Nu Biblia, nu tribunalul, nu Parlamentul, *eu* spun că e greșit. Las-o pe Hippolyta Royle să plece, dă-i trăsura și lacheii de la reședința Hermes și trimite-o *acasă*. Acum, Val! Poți fi un bărbat mai bun decât atât.

Privi în ochii ei, care ardeau așa luminos pentru el, și se simți pe marginea unei prăpăstii, clătinându-se, cu pământul tremurându-i sub picioare.

Dacă ar cădea, oare ar fi mistuit de flăcări?

Îi luă mâna de pe piept, i-o duse la gură și i-o sărută.

– Nu, draga mea Séraphine, spuse el calm. Nu voi face asta, mai ales că ai înțeles ceva greșit în ceea ce mă privește. Poate că sunt un filosof, dar asta este numai una dintre fațetele mele. Dacă mă întorci, îți voi arăta alta. Una pe care o vei găsi mai puțin amuzantă, dar nu mai puțin reală.

Ea încercă să se îndepărteze, dar el nu îi permise.

Se încruntă la el.

– Care fațetă ar fi aceea?

Ducele îi zâmbi, poate chiar ușor trist, cine ar putea ști?

– Fațeta unui conducător. Tot ce am făcut și tot ceea ce fac este pentru a obține și menține puterea. Privește în jurul tău. Asta au făcut și strămoșii mei. Povestea pe care ți-am spus-o la sosire... Despre bărbatul care l-a ucis pe stăpânul castelului? Și care i-a violat nevasta? Crezi că e un basm? Nu, sângele lui îmi curge prin vene. Am fost crescut să fac întocmai ce fac acum. Nu poți da vina pe viperă pentru că mușcă. Asta-i menirea șerpilor.

Buzele ei tremurau, dar ochii îi erau uscați, ca și când renunțase la speranța că l-ar mai putea convinge, iar el nu părea întristat. *Deloc.*

– Sângele acelei femei violate curge și el prin venele tale, nu?

O, știa și ea unde să atace!

– Bineînțeles, dar nu cred că este atât de vizibil, nu? Legenda spune că era brunetă și micuță de statură.

Bridget scutură din cap.

– Deci toată discuția despre bine și rău... nu are nici o importanță pentru tine, nu?

Ducele ezită o fracțiune de secundă înainte de a-i răspunde, pentru că întotdeauna găsise fascinantă problema diferenței dintre bine și rău.

Dar apoi îi zâmbi.

– Are importanță, dar e o discuție abstractă. O voi reține pe domnișoara Royle și o voi face soția mea. Pentru că este cea mai frumoasă și mai bogată moștenitoare din Londra, și pentru că este un premiu, și pentru că pot.

Ochii ei părură să arunce flăcări asupra lui.

– Nu-ți pasă de ceea ce cred eu.

Nu era o întrebare, așa că el nu răspunse –, dar i se tăie răsuflarea. Dacă ea ar fi fost atentă, reacția lui ar fi fost un răspuns grăitor.

Dar ea tocmai își luase mâna de pe el și-și ferise privirea, așa că nu observă.

Pieptul lui gol era rece, atât de rece.

– Poți pleca, doamnă Crumb. Am decis deja, iar cuvintele tale dulci nu mă vor face să mă răzgândesc.

Bridget plecă.

Și luă cu ea toată căldura din cameră.

*

Unii ar putea spune, își dădu Bridget seama, târziu în noaptea aceea, că tentativa ei de salvare în aceeași zi era exagerată, ținând cont de faptul că era o străină acolo, cu prea puțini aliați și fără bani, într-o zonă rece și cu peisaj dezolant, dar nici nu avea suficient timp pentru a face un plan.

Alții, bineînțeles, n-ar fi fost pe jumătate orbiți de furia împotriva unui bărbat stupid.

Dar furia era minunat de antrenantă.

Bridget se furișă pe scările în spirală spre temniță, încercând să facă foarte puțin zgomot. În teorie, gardienii ar fi trebuit să fie toți adormiți, ca urmare a fierturii pe care le-o pusese în bere.

Teoria, bineînțeles, era diferită de practică. Sperase să nu fi folosit prea mult din lichidul negru pe care îl cumpărase la un preț ridicat de la doamna Smithers. Chiar nu voia să ucidă vreuna dintre gorilele ducelui.

Deși ideea nu o îngrijora foarte tare, dacă stătea să se gândească mai bine. Val avea o influență proastă asupra ei în ceea ce privea simțul moralității.

Ajunsă la fața locului, răsuflă ușurată. Patru trupuri masive zăceau pe masă, și toți bărbații respirau zgomotos.

Bridget luă în grabă inelul cu chei – care, din nefericire, se afla sub mâna urât mirositoare a unuia dintre bărbați – și fugi spre încăperea din mijloc.

– Domnișoară Royle!

– Doamnă Crumb, dumneata ești?

Chipul Hippolytei apăru la fereastră.

– Da, am venit să vă salvez, spuse Bridget, dârză.

Băgă cheia și deschise ușa cu un scârțâit teribil, tresărind la auzul zgomotului. Nu putuseră și ei să ungă afurisita de ușă?

– O, mulțumesc! spuse domnișoara Royle ieșind din mica ei închisoare.

Era îmbrăcată ca vai de ea, părul ciufulit îi atârna pe umeri, era murdară pe nas și pe frunte și înfășurată cu o pătură. Bridget observase de dimineață că domnișoara Royle nu purta decât o cămășuță pe sub pătură, de parcă ar fi fost luată direct din pat. Ce fel de *porc* ar răpi o femeie în cămașă de noapte?

– V-am adus o pelerină, spuse Bridget, dar domnișoara Royle făcu ochii mari.

Țâșni pe lângă Bridget, luă o lopată și-l lovi în cap pe unul din gardieni, care dădea să se trezească.

Lopata pentru cărbuni scoase un sunet ca de clopot.

– Oh! exclamă domnișoara Royle și se uită radioasă la Bridget. N-ai idee cât de satisfăcător a fost să fac asta după ultimele cinci zile.

– Nu v-au rănit, nu? întrebă Bridget speriată.

– Nu. Nu în sensul acela. Domnișoara Royle strâmbă din nas și-i dădu un șut bărbatului lungit pe jos. Îl privi de parcă nu ar fi deranjat-o să îl mai lovească o dată cu lopata. Dar au fost foarte brutali, și cred ca de vreo lună nu s-au spălat. Iar eu am fost blocată cu ei într-o trăsură – absolut dezgustător, doamnă Crumb.

Bridget clipi.

– Spuneți-mi Bridget, vă rog.

– Serios? replică domnișoara Royle, punând lopata pe umăr, precum ar pune un soldat muscheta. Atunci, și tu îmi vei spune Hippolyta.

– Foarte bine... hmm... Hippolyta, spuse Bridget. Am niște haine pentru tine. Trebuie să ne grăbim.

– Desigur.

Hippolyta își puse pantofi bărbătești cu catarame, niște pantaloni peticiți și o rochie lălâie care îi aparținuse doamnei Smithers, bucătăreasa.

Bridget îi dădu ultimul articol din ținută...

– Am o pelerină pentru tine, dar mă tem că nu este...

Pelerina era uriașă, de un gri murdar și cu multe petice colorate, verzi, albastre și roșii. În plus, mirosea puternic a cal.

– A! spuse Hippolyta. Mulțumesc. Puse pelerina pe ea și zâmbi larg. Ține de cald!

Bridget încuviință iute din cap și o conduse pe Hippolyta pe scările temniței. La ora aceea din noapte, cei mai mulți dintre servitori dormeau. Făcând cercetări discrete, Bridget aflase ce bănuia deja: că Val nu era prea iubit în regiune, deși fusese plecat timp de unsprezece ani. Nu fusese greu să găsească niște oameni care fie să închidă ochii la nevoie, fie să ajute dacă plata era corespunzătoare. Un lucru la care marele maestru al intrigilor ar fi trebuit să se gândească

înainte să pornească spre castelul lui vechi și sumbru. Dar uitase – ducele nu era atent la cei pe care îi angaja...

Porcul.

Își croiră drum prin bucătărie și apoi ieșiră pe ușa din spate. Cerul era înnorat, dar luna își făcu apariția câteva momente, ramurile răsucite ale bătrânul stejar părând negre în lumina ei palidă.

– Grajdurile sunt pe partea cealaltă, explică Bridget, învelindu-se mai bine în haina împrumutată.

Afară era rece și umed, iar aerul greu anunța ploaie și chiar ninsoare. Bridget își dorea să-și fi luat și șalul înainte să plece.

Înaintară în grabă pe pământul înghețat, spre poarta exterioară, și încercuiră zidurile castelului. Grajdurile păreau pustii, dar un ponei viguros le aștepta priponit la intrare, așa cum i se promisese.

– Îmi pare rău, își ceru Bridget scuze. E singurul animal pe care l-am putut găsi într-un timp atât de scurt.

Hippolyta părea nedumerită.

– Poate să ne ducă pe amândouă?

– Sper, spuse Bridget.

Hippolyta încuviință din cap, dezlegă poneiul și îl conduse spre scărița de încălecare. Hippolyta încălecă iute, cu destulă pricepere. Bridget nu fu la fel de agilă, dar apoi porniră în noaptea întunecată.

– Încotro ne îndreptăm? întrebă Hippolyta.

Stătea în spatele lui Bridget, mânând poneiul.

– În sat.

Dumnezeule, poneiul era atât de încet!

Nu se gândise că animalul nu putea fi prea rapid dacă le căra pe amândouă.

Bridget privi în urma lor. Castelul Ainsdale părea să se contureze în noapte, încă mult prea aproape de ele. Câteva lumini se vedeau la unele ferestre. Nu-și dădea seama, dar nu părea să se fi alarmat careva deocamdată. Probabil că ducele era treaz și hoinărea prin cameră îmbrăcat în halatul lui extravagant, cu un pahar cu vin într-o mână și cu o carte veche în cealaltă. Fără să știe că ea tocmai îi distrusese planurile – sau că urma să i le distrugă atunci când Hippolyta avea să fie în siguranță, departe de castel. „Chiar credeai că lucrurile s-au terminat între noi doar pentru că așa ai hotărât tu?"

Privi în față, în timp ce poneiul se îndrepta spre un peisaj dezolant. Acum... dacă ea și Hippolyta ar avea puțin noroc...

O jumătate de oră mai târziu, urcară un deal, și Bridget privi în jur ușurată să vadă luminițe în depărtare. Își strânse brațele în jurul corpului. Vântul îi lipea rochia de glezne, iar norii acoperiseră complet luna.

– Uite acolo, vezi? Acela trebuie să fie satul. Trebuie doar să o ții drept, și ajungi repede. Te duci la prima căsuță care are o ușă roșie – este casa doamnei Ives, fosta menajeră de la Ainsdale. Nu îl suportă pe duce, și domnul Dwight m-a asigurat că te va ascunde peste noapte. De dimineață, un poștalion te va duce la Londra.

Bridget își trecu piciorul peste grumazul poneiului și descălecă. Nu dorise să îi spună Hippolytei, dar putea număra pe degete de câte ori călărise.

– Te rog. Era greu să vadă ceva în noaptea neagră, dar auzi tonul îngrijorat din vocea Hippolytei. Nu te întoarce acolo. E nebun. Nu mă voi ierta niciodată dacă îți face ceva, Bridget.

Bridget fu străbătută de un fior, poate din cauza tensiunii acumulate peste zi și a agitației pe care o resimțise punând la cale salvarea Hippolytei.

– Nu îți face griji, răspunse ea. Ducele nu îmi va face nici un rău. „Cel puțin, nu fizic", își spuse în sinea ei. În plus, nu am bani decât pentru un singur bilet spre Londra, adăugă ea.

– Dar...

Din depărtare, se auziră sunete de goarnă. Se apropiau – așa cum se întâmpla deja de vreo zece minute. Câinii de vânătoare de la Ainsdale erau pe urmele lor.

Bridget se așteptase la asta, tocmai de aceea nu se temea, ci se concentră pe ce avea de făcut.

– Pleacă!

Hippolyta îndreptă în sfârșit poneiul spre luminile din depărtare și porni la galop.

Tocmai începuse să plouă cu stropi reci.

Între timp, Bridget, își ridică fustele și alergă în direcția opusă. Plănuise să ia câinii de pe urmele Hippolytei, și era crucial să reușească să facă asta. Purta haina unui bărbat – mă rog, a lui Val – peste hainele ei, și buzunarele îi erau pline cu bucăți de bacon. La fiecare câțiva pași, le arunca în urmă.

Se afla pe o cărare, dar era întuneric, și ploaia făcea ca drumul să fie alunecos. Trebuia să fie atentă să nu își scrântească glezna sau să alunece din greșeală în vreo tufă țepoasă de grozamă.

Între timp, lătratul câinilor se auzea din ce în ce mai tare. Bridget se gândi că acei câini nu fuseseră antrenați doar pentru a urmări un animal și a-l indica vânătorului, așa cum ar face-o, de pildă, un cocker spaniel. Cockerul nu ar ataca prada, ar lăsa-o pe seama vânătorului.

Câinii antrenați pentru vânătoare de vulpi își sfâșiau prada la finalul vânătorii.

Își dădu brusc seama că planul ei deștept de a-i lua de pe urmele Hippolytei s-ar putea dovedi mai puțin deștept decât și-ar fi dorit.

Cu siguranță Val avea să-și retragă câinii, nu?

Poți oare da comenzi unor asemenea câini?

Bridget alerga din ce în ce mai tare, cu fustele ridicate, dar uitase complet de bucățelele de bacon. Fața îi era udă, și gâfâia, și simți cum începea să o doară într-o parte.

Lătratul se auzea chiar în spatele ei, puternic și ciudat de muzical. Bridget scoase toate bucățile de bacon pe care le avea în buzunar, pentru ca haita de câini să le mănânce și să nu o sfâșie pe ea în căutarea lor.

O bestie uriașă și neagră se apropie rapid de ea, în vreme ce sunetul copitelor îi bubuia în urechi. Ea se ghemui, așteptându-se să fie călcată în picioare; în schimb, două brațe puternice o apucară și o ridicară.

– Te-am prins, Séraphine a mea, îi mârâi ducele de Montgomery la ureche. Chiar credeai că n-o să vin după tine?

Câinii fuseseră armele tatălui său.

Val privi plin de dezgust cum animalele se vânzoleau în noroi, la picioarele lui, luptând pentru bucățile de bacon pe care Bridget le avusese în buzunarele uneia dintre hainele lui preferate. Se așteptase ca frumoasa lui Séraphine să pună la cale un plan de salvare, dar nu atât de repede – sau atât de nechibzuit.

Își puse brațul în jurul trupului cald și umed al femeii din fața lui și îndemnă calul la galop. Bridget țipă, iar el zâmbi în boneta ei urâtă și stupidă. Era o servitoare, și probabil nu era obișnuită să călărească. Așa-i trebuia dacă încercase să-l sfideze.

Totuși, el era duce și învățase să călărească de la vârsta de cinci ani. Mai bine să ai un moștenitor care să moară căzând de pe cal

decât unul care să nu știe să călărească; cam așa gândea tatăl lui la vremea aceea. Asta dacă tatăl lui avusese vreun plan în privința educației fiului său.

Urcară un deal, iar el dădu frâu liber calului să galopeze peste pământul bătut de furtună, în lumina lunii, cu fecioara captivă în brațele lui. O, era cu siguranță periculos. Calul putea oricând să calce într-o groapă, să-i arunce la pământ și să-și frângă amândoi gâtul. Dar constată că nu prea părea să îi pese.

Ea chiar îl provocase de data asta. Îl făcuse să-și piardă pentru a doua oară o viitoare soție – prima oară împiedicând șantajarea domnișoarei Royle și, a doua oară, prin eliberarea moștenitoarei. Era ca și cum Séraphine ar fi avut ceva împotriva căsătoriei. Sau, și mai rău – mult, *mult* mai rău –, era ca și cum ea însăși ar fi vrut să fugă.

Era o atitudine de neiertat, de neuitat și complet *nejustificată*. Putea să-l lovească, să-l facă de rușine, să-l scuipe –, dar să nu îi întoarcă spatele. Nu putea să iasă pur și simplu din jocul lor. Nu era permis așa ceva.

Și, când își dăduse seama că ea era afară, în noaptea aceea ploioasă, singură, încercând să salveze o aristocrată cu ajutorul unui *ponei* amărât...

Bridget stătea nemișcată lângă el, ca un iepure în fălcile lupului, și inima îi bătea tare, dar era fericită. Ar fi trebuit să îi fie frică de el. Era un bărbat foarte rău, iar ea era complet neajutorată. El i-ar fi putut face orice.

Orice.

Venise timpul să învețe asta.

Luminile castelului se vedeau tot mai aproape, și, fără tragere de inimă, ducele făcu iapa să-și încetinească galopul.

Pentru prima oară de când o salvase, Bridget întrebă clănțănind din dinți:

– Ce faci?

– Îmi duc premiul acasă, spuse el chiar când ajunseră în fața porților castelului. Așa cum au făcut și strămoșii mei. Din câte am înțeles, acesta era obiceiul: trebuia să închizi prizonierii în temnițe și apoi să te delectezi torturându-i. Dar eu cred că voi sări peste partea asta.

Unul dintre grăjdari fugi prin ploaie și prinse căpăstrul iepei. Val descălecă, direct într-o baltă, și o ajută și pe Séraphine să se dea jos. O luă în brațe ca pe un bebeluș și se îndreptă spre ușă.

Trupul lui Bridget deveni rigid.

– Lasă-mă jos! îi șopti ea în ureche, ținând mâinile în aer în fața ei, de parcă nu ar fi știut unde altundeva să le pună.

– Nu, spuse el. Poate îți vin idei și fugi iar. Zâmbi privind la fața ei umedă și fu brusc încântat de un gând. Nu ai fost niciodată purtată în brațe de un bărbat, nu?

– Nu, spuse ea, privindu-l sălbatic printre genele ude. De ce aș fi fost?

– Hmm. Nu avea de gând să îi răspundă la o asemenea întrebare, nu în acel moment, oricum. Ei bine, îți dau un sfat: relaxează-te puțin. În caz contrar, aș putea să te scap, și ar fi stânjenitor pentru amândoi, nu crezi?

– O, Dumnezeule! gemu ea când porțile castelului se deschiseră și valetul lung și stângaci căscă gura de uimire la vederea lor.

– Bună seara, spuse Val. Cina pentru două persoane. La mine în cameră. Te rog.

Bridget se relaxă puțin, odată intrați în castel, și se cuibări mai bine în brațele lui. Din nefericire, la lumina lumânării, Val văzu cu ce era îmbrăcată Bridget.

Gemu încetișor.

– Chiar trebuia să iei haina de catifea mov? Te porți de parcă nu m-ai plăcea deloc.

Bridget își încrucișă brațele la piept, iar ducele urcă scările, fără a o scăpa din priviri.

– Păi, nu te plac.

Răspunsul ei fu contrazis de un fior brusc.

– Mincinoaso, spuse el aproape absent. Și nici măcar nu ești o mincinoasă pricepută. Ți-aș putea dat niște lecții, dar mi-aș pierde din avantaj.

Bridget oftă în vreme ce se apropiau de cameră.

– Și domnișoara Royle?

– Ce e cu ea? o întrebă el, privind-o mirat.

– De ce ești aici cu mine, în loc s-o cauți pe femeia cu care vrei să te însori?

Îi zâmbi doar ca s-o irite și deschise ușa de la cameră cu umărul.

– Ești geloasă? Nu trebuie să fii. Majoritatea angajaților mei o caută, cu câinii. O vor găsi teafără și nevătămată până la răsăritul soarelui.

Pip sosi și el în fugă, lătrând ca un demon, iar Mehmed se întoarse de la spălătorie, unde pusese rufele ducelui la uscat.

– Doamnă Crumb! Ducele găsit la tine. Eu foarte bucuros. Eu și Pip făcut griji că v-ați pierdut și făcut fantomă, să bântuiți ducele restul zilelor.

– Mehmed, mă simt zdrobit de lipsa de încredere în mine de care dai dovadă, murmură Val. Acum, ia potaia de aici și du-te în bucătărie să vezi dacă este gata cina, te rog.

Băiatul zâmbi ca un drăcușor împelițat.

– Da, duce!

Ieși numaidecât cu Pip.

Val o lăsă pe Séraphine lângă șemineu, dar nu-și luă mâinile de pe ea, mai ales pentru că învățase bine lecția... dar și pentru că îi plăcea să o țină în brațe.

Bridget privi la cada din care ieșeau aburi și își reținu un nou fior.

– Ar trebui să plec dacă îți faci baie.

– De ce? întrebă el și dădu jos de pe Bridget haina din catifea mov.

Costase mai mult decât ar fi putut câștiga ea într-o viață, iar acum mirosea a bacon și a cai, mulțumită ei. Aruncă haina murdară într-un colț.

– Ai nevoie de intimitate, spuse ea.

El o privi amuzat în ochii negri, apoi îi desfăcu cingătoarea cu chei din talie și o puse pe masă.

– Când am avut eu nevoie de intimitate?

Bridget își luă privirea de la el.

– Poate că eu vreau să ai intimitate?

– Mai degrabă așa, spuse el. Dar, dacă chiar ai fi vrut să îți îndeplinesc dorințele, nu ar fi trebuit să fugi de mine. Ți-ai cam tăiat toate punțile, nu-i așa, Séraphine?

Zâmbi și îi trase fișiul alb urât de pe gât.

Bridget clipi și se uită la decolteul rochiei ei, de parcă nu îl mai văzuse niciodată. Și poate că așa și era. Poate că se îmbrăca în întuneric, asemenea unei călugărițe.

– Ce faci?

Val oftă.

– Mărturisesc că naivitatea ta nu încetează să mă uimească. Cum ai ajuns la înaintată vârstă de douăzeci și șase de ani fără să încerce

nimeni să te seducă? Cred că nu sunt decât două posibilități: uluiala completă față de cei de același sex cu mine și faptul că a fost ignorat cântecul tău de sirenă. Iar a doua posibilitate, îmbucurătoare, ar fi că inocența ta demonstrează faptul că ești cu adevărat *inocentă*. Nu știu de ce mă excită asta atât de tare – virginitatea nu s-a numărat niciodată printre preferințele mele. Cred că e vorba mai degrabă de decor. Cine știe câte virgine or fi fost deflorate aici de către strămoșii mei perverși... Sau, spuse el desfăcându-i șorțul, poate că pur și simplu tu ești de vină.

– Eu nu... Cuvintele îi ieșeau cu greu, și roși profund. Ei bine, întrebarea lui își primi răspunsul. Mica lui fecioară era chiar fecioară. Poftim?

– Cred că tu ești de vină, îi comunică el, desfăcându-i hidoasa bonetă.

Bridget încercă disperată să o prindă, dar el fu mai rapid decât ea și, *în sfârșit*, îi dădu cu satisfacție afurisitul obiect jos de pe cap. Poate că Bridget îl privase de o soție pentru prinderea căreia consumase vreo jumătate de an și o sumă însemnată, dar, slavă Domnului, îi scosese oribila bonetă.

Iar dedesubt...

– O, Séraphine, oftă el, încântat de părul ei negru ca abanosul, întunecat ca noaptea și ca sufletul lui, cu excepția șuviței albe de deasupra ochiului stâng. Dar părul ei era împletit strâns și prins cu agrafe, iar degetele lui ardeau de dorința de a-l despleti.

– Nu! spuse ea, de parcă ar fi știut ce voia el să facă, și-și duse mâinile la cap pentru a-și acoperi părul.

El i le dădu la o parte, râzând, îi desfăcu câte o agrafă pe ici, o alta pe dincolo și le aruncă pe covor una câte una, în vreme ce Bridget țipa ca o fetișcană, încercând să se îndepărteze de el și să scape din strânsoarea lui.

I-ar fi fost chiar milă de ea dacă nu ar fi petrecut o oră pe terenul de vânătoare, în ger, întrebându-se dacă nu cumva avea să o găsească moartă, cu gâtul rupt, la poalele dealului.

Părul i se despleti dintr-odată, o coamă ciufulită care îi ajungea până în talie.

– Minunat, murmură el, luându-l în mâini și jucându-se cu el.

Bridget stătea cu spatele lipită de șemineu, gâfâind, roșie în obraji și privindu-l sălbatic.

– Am părul năclăit, trebuie să-l spăl.

El îi zâmbi cu blândețe. Oare chiar credea că putea fi distras atât de ușor?

– Știu. De ce crezi că am pregătit baia?

Bridget se uită la cadă, cu ochii larg deschiși, apoi își întoarse privirea spre el.

Val încuviință din cap.

– E pentru tine. Regiunea asta e foarte rece în această perioadă a anului, chiar și când nu se stârnește vreo furtună. Știam că ai nevoie de o baie caldă. Acum, hai să dăm jos restul de haine de pe tine, înainte să se răcească apa.

Val începu să-i desfacă șnururile corsajului, iar ea stătea nemișcată, cu pieptul ridicându-i-se agitat sub degetele lui. Parcă ar fi dezbrăcat un animal sălbatic. Sau un înger care acceptase să stea nemișcat câteva momente. Orice mișcare greșită ar fi făcut-o să fugă.

Zâmbi privind-o în ochi, conștient de faptul că mădularul lui se întărea și se încingea în pantaloni. Părul lui Bridget mirosea a ea și a țărână. Aproape că ura ideea de a schimba mirosul ei natural cu cel al parfumurilor.

Dar Bridget tremura de frig. Val își dădea seama de asta după răceala degetelor și a obrajilor ei. O dorea caldă.

Nu putea permite ca flacăra îngerului său arzător să iasă la suprafață.

Corsajul ceda, și el îl deschise larg, dezvăluindu-i corsetul simplu, apoi i-l trase peste brațe. Îi desfăcu fustele și jupele cu o mișcare rapidă a degetelor și o ajută să le dezbrace. Îngenunche la picioarele ei – el duce și ea menajeră – și îi scoase pantofii noroiți și ciorapii de lână. Apoi îi desfăcu șnururile de la corset și constată că respirația ei se înteți se, căci acum îi putea observa sânii ridicați pe sub cămășuță. Culoarea era ca de fildeș în contrast cu părul ei de abanos.

Nu mai avea pe ea altceva decât cămașa uzată, cu un petic mic pe umărul stâng. Îi putea vedea sfârcurile întărite de la frig, iar priveliștea era, probabil, cea mai erotică pe care o văzuse vreodată în viața lui desfrânată.

O ținea cu mâna de braț, pentru a o împiedica să fugă, dar ea nu se clinti. Ridică bărbia și zâmbi ușor când îi întâlni privirea.

Mădularul îi pulsa.

Trebuia să se gândească foarte bine la ce avea să facă. Urma să împartă patul cu o martiră, un inchizitor, un arhanghel, poate chiar o virgină... Lucru ieșit din comun pentru el, nu?

Oare un bărbat se poate schimba după un asemenea eveniment?

Ce gând ciudat.

Ducele afișă un zâmbet larg și înfometat și încercă să scape de gândul acesta, apoi îi scoase cămășuța.

Era goală în fața lui: cu pântecul moale expus, cu sfârcurile rubinii ale sânilor plini și cu un mic smoc de păr negru între picioare. Nu avea cingătoarea în talie, nu avea boneta. Nu avea deloc armură și refuza să se acopere.

În schimb, își îndreptă umerii și-i întâlni privirea.

În acel moment, ceva se declanșă în el.

– O, Séraphine, spuse el luând-o în brațe și simțindu-i pielea albă și fină, ce-am să ți-o mai trag în noaptea asta.

– Numele meu e Bridget, spuse ea.

Capitolul 12

Regele fără Inimă miji ochii. Nenumărați magicieni, doctori și profeți încercaseră să îi găsească inima, să i-o construiască sau să îi ofere una în dar. Însă cu toții eșuaseră.

– Prea bine, spuse regele cu o voce joasă, care-i făcu pe curteni să se dea un pas în spate. Dacă îmi vei găsi inima, tu și fiica ta veți putea pleca. În caz contrar, voi pune să vi se taie capetele și să fie atârnate la porțile castelului...

din *Regele fără Inimă*

– Bridget? rosti Val șocat, cam zece minute mai târziu.

Era a treia sau a patra oară când îi pronunța numele, de fiecare dată și mai oripilat.

Bridget decise să-l ignore. O baie într-o cadă de cupru plină cu apă fierbinte, în care se putea cufunda până la umeri, era pentru

ea un lux. Nu voia să rateze momentul doar pentru că ducele avea o problemă cu numele ei.

– Dar *Bridget*..., începu el.

Își dădu jos haina și trase un scaun pe care îl așeză lângă cadă. Era îmbrăcat într-o cămașă de in cu mână lungă tivită cu dantelă și cu o vestă brodată cu fir de aur, albastru precum cerul.

Bridget ar fi fost mult mai jenată de situație dacă ducele nu ar fi fost atât de preocupat de numele ei.

– Ești absolut sigură?

– Da.

Se cufundă puțin mai mult în cadă, lăsând apa caldă să îi acopere brațele. Se simțea ca în rai. Nu era de mirare că ducele cerea să facă baie la cele mai ciudate ore din zi și din noapte. Așa ar fi procedat și ea dacă ar fi avut posibilitatea.

– Dar e un nume irlandez, spuse el. Și mi-ai spus că ești din nordul Angliei – adică din Scoția... Sau poate că...

Bridget își dădu capul pe spate și se cufundă cu totul în apă, iar cuvintele lui deveniră de neînțeles de îndată ce apa îi acoperi urechile.

Bridget reveni la suprafață, iar ducele continuă:

– ... ești irlandeză? Ești irlandeză?

– Nu. Bridget se întinse după săpunul cremos, minunat, apoi își aminti de tatăl ei, despre care nu știa prea multe, și adăugă: Cel puțin, nu din câte știu eu.

– E așa un nume disonant. *Brid*-get. *Brid*-get. *Brigitbrigitbrigit*. Sună a tril de pasăre. Genul acela de pasăre enervantă care stă în tufișuri și ciripește fără încetare și-ți strică picnicul. Nu că aș merge prea des la picnic. *Brigitbrigitbrigit*.

Săpunul mirosea a trandafiri și era delicat și cremos în mâinile ei. Își săpuni părul, aproape gemând de plăcere, și simți cum se curăța de mizeria, frigul și teama de peste zi. Închise ochii și lăsă parfumul săpunului și vocea ducelui să o învăluie, apoi începu să-și maseze scalpul cu vârfurile degetelor.

Se simțea cu adevărat minunat.

Dar deschise ochii și constată că Val încetase să se mai plângă de numele ei. În schimb, o privea atent, iar ochii lui coborau pe gât, pe brațe și chiar mai jos, acolo unde sânii se ghiceau sub apă. Îi privi

sânii câteva momente, iar ea deveni conștientă de faptul că inima îi bătea cu putere și că sfârcurile i se întăreau de la aerul rece.

Apoi privirea aceea albastră precum cerul o întâlni pe a ei, strălucitoare, și își aminti cuvintele lui: „Ce-am să ți-o mai trag în noaptea asta".

Bridget întredeschise ușor gura în vreme ce inima ei începu să bată puternic.

– Lasă-mă să îți clătesc părul.

Vocea lui devenise mai profundă, și ea simți un fior în pântec. Val se ridică și luă un urcior de pe șemineu. Ea nu se întoarse, dar îl auzi apropiindu-se și-și aminti că niciodată un bărbat nu o îngrijise, cu atât mai puțin un gentleman.

– Dă-te puțin mai în față. Val se apropie de ea. Închide ochii și lasă capul pe spate.

Apa se prelinse pe părul ei, caldă și liniștitoare, dar ei tot i se făcu pielea de găină.

– Încă o dată, spuse el, cu gura atât de aproape de ea, cu mâinile ferme și sigure, apoi turnă din nou apă. Gata.

Bridget își stoarse apa din păr cu degete tremurânde. Îl auzi pe Val cum punea urciorul la loc, dar nu știa ce să facă și cum să se comporte. Nu mai trăise niciodată o asemenea experiență și nici măcar nu își imaginase că așa ar putea fi...

Își drese puțin vocea, dar spuse răgușit:

– Poți să îmi dai un prosop să îmi șterg părul?

– Lasă-mă pe mine. Îi înfășură cu multă pricepere prosopul în jurul capului. Acum arăți ca o cadână. Degetele îi adăstară pe gât, mângâind-o.

Bridget închise ochii și simți cum sfârcurile i se întăresc. Dumnezeule, abia dacă o atinsese.

Trase aer în piept și încercă să zâmbească, dar era prea încordată.

– Mai... mai ai un alt prosop cu care să mă șterg?

Val își luă mâinile de pe ea și se așeză mai bine pe scaun, cu coatele pe genunchi și cu obrajii în palme.

– Dar încă nu te-ai spălat, draga mea Brid-*get*. Sunt sigur că vrei să te speli și... Privirea lui păru să pătrundă prin apa tulbure acum, apoi ridică ochii, și Bridget văzu o strălucire perversă în ei. Mă rog, *peste tot*.

Bridget simți un nod în gât. Val voise să o *privească* – o privea deja –, de parcă ar fi fost o nimfă senzuală. O maestră a plăcerilor și a senzațiilor de tot felul.

Înghiți în sec. Era obișnuită să se spele la lighean. Cât de plăcut era însă să se îmbăieze în cada ducelui! El o condusese spre acest moment – nu spre goliciune și nu spre ceea ce aveau să facă după, în pat. Nu, la acest moment unic. Unul al simplelor plăceri trupești. Plăcerea de a simți apa caldă care se prelinge pe trup, spuma săpunului delicat și cremos, aromele subtile, pielea înfiorată, părul *curat*.

Oare cu atât de puțin putea fi cumpărată?

Și totuși, nu era chiar atât de puțin. Nu ce se întâmpla acum. Lucrase și pentru alții care gândeau așa. Oameni care considerau că o cadă cu apă fierbinte nu era nimic special, pentru că nu fuseseră niciodată nevoiți să o pregătească, să facă focul, să umple urcioarele și să le care pe scări, de la un etaj la altul – o muncă istovitoare și care dădea dureri de spate.

Acum Bridget se afla la mijloc.

Vedea ambele fețe ale monedei: viața de huzur în care serviciile erau oferite la un pocnet din degete, dar și sudoarea și munca asiduă care făcuseră ca totul să fie posibil.

Oricum, ea nu se vindea. Știa asta. Știa și *el* asta. Chiar dacă ceilalți ar fi putut crede că ea se lăsase cumpărată, Bridget știa că lucrurile erau mai complicate de-atât.

Prin urmare, cu această concluzie în minte, își ridică brațele deasupra capului, *savurând* aburii din jurul ei, parfumul de trandafiri care o înconjura, și-l privi fix în ochii de satir.

Apoi *îi zâmbi*.

Ochii lui azurii, exotici se măriră, și Val își arcui sprâncenele.

– O, Séraphine, ești magnifică, murmură el.

Bridget zâmbi, înmuie prosopul în apă și îl trecu din nou peste săpunul acela minunat și apoi se spălă pe gât.

Raiul pe pământ.

– Mai este apă curată? întrebă ea.

– Pot să cer să mai fie adusă, răspunse el cu voce aspră.

– Te rog.

Ducele se ridică, se duse la ușă și o deschise suficient cât să poată vorbi cu cineva din exterior, probabil unul dintre lachei. Preț de o clipă, se întrebă ce ar crede ceilalți servitori, apoi ridică din umeri.

Oricum, știa deja ce gândeau toți.

Apoi ducele sosi cu o tavă cu mâncare.

– Se pare că trebuie să fac pe lacheul, pentru că aș fi foarte gelos dacă alt bărbat ar intra aici.

Bridget ridică privirea, cumva surprinsă. Nu-și făcuse niciodată griji când venea vorba despre propria lui nuditate.

– Mulțumesc.

Val se așeză din nou pe scaun, de data asta sprijinindu-se de spătar, cu ochii pe jumătate închiși și cu picioarele depărtate.

– Cu plăcere.

Bridget privi umflătura din pantalonii lui. Preț de o clipă, se uită fără să înțeleagă.

Apoi ochii ei urcară și-i întâlniră pe ai lui.

Jumătate de chip îi era iluminat de la focul din șemineu – un chip frumos și venit, parcă, din alt univers, dintr-o poveste cu zâne –, iar pe buze i se formă un zâmbet în vreme ce ochii păreau a-i străluci. Îi făcu indolent semn cu mâna.

– Te rog, continuă!

Luă cârpa cu care se spălase și o udă din nou, turnându-și apă caldă pe piept. Parfumul de trandafiri aproape că o copleși.

Îi putea auzi respirația, dar nu îndrăzni să îl privească.

Apa cu clăbuci i se prelingea între sâni, și o urmă plimbând cârpa peste ei, ștergând delicat sub fiecare sân, apoi la subraț. O lăsă să cadă în apă și o înmuie din nou, apoi o stoarse. Ridică brațul pentru a-l spăla. Pielea îi lucea în nuanțe aurii în lumina focului.

Cineva bătu la ușă, iar Val înjură în barbă.

Bridget zâmbi în sinea ei când Val sări de pe scaun să deschidă ușa. Era o încântare ciudată pe care n-o mai simțise până atunci. Să-l vadă pe ducele de Montgomery fascinat de modul în care ea se spăla.

Își spălă celălalt braț în vreme ce ducele îi aduse noul urcior cu apă, apoi se așeză la loc pe scaun. Îl văzu înfiorându-se și depărtând mai tare picioarele încercând să găsească o poziție confortabilă, iar ea își plecă privirea și zâmbi din nou. O, era foarte vicleană, dar numai el era vinovat de faptul că o atrăsese într-o lume a decadenței.

Pentru că o dezbrăcase de atitudinea și de hainele de menajeră și pentru că scosese la iveală femeia din ea.

Pentru că o făcuse să i se arate așa cum era cu adevărat.

Stoarse cârpa, apoi o înmuie din nou, înainte să își ridice picioarele pe marginea căzii și să-și frece degetele.

Din cine știe ce motiv, *acesta* fu momentul când ducele gemu.

Îl privi ușor uimită, ceea ce se dovedi o greșeală.

El avea capul dat pe spate și o privea printre gene, cu ochii lui mari, albaștri. Val își mușcă buza de jos cu dinții albi, iar obrajii îi erau ușor înroșiți. Cu un braț își sprijinea capul, iar cu celălalt...

Cu celălalt apăsa ferm pe șlițul pantalonilor, iar palma i se plimba în sus și în jos.

Bridget înghiți în sec, simțind cum urca dogoarea în ea.

– O, Séraphine! suspină el. Degețelele tale cărnoase, felul în care talpa ți se arcuiește, curba seducătoare a gambei tale... Gemu de parcă avea dureri și se foi neliniștit pe scaun înainte să rămână neclintit. Cred că dinadins mă atâți cu cârpa aia. Pe cuvântul meu: îți ofer titlul meu și toată averea dacă o faci din nou.

Părea atât de serios.

Ea își trecu delicat cârpa peste gleznă, apoi urcă spre gambă.

Val se cutremură.

Oare când mai avusese ea atâta putere asupra cuiva?

Ridică piciorul și se spălă în spatele genunchiului, fără gesturi seducătoare, iar Val scrâșni din dinți și-și roti palma peste umflătura din pantaloni.

Cu grijă, Bridget ridică și celălalt picior și spălă fiecare deget cu conștiinciozitate. Apa caldă și aroma de trandafiri o moleșiseră. Era relaxată și înceată. Se simțea moale și umedă, și, după ce termină să se spele pe picioare, după ce el începu să se cutremure și să geamă pe scaun, Bridget închise ochii și băgă în apă cârpa.

O trecu peste pântec, printre picioare. Își ridică șoldurile, făcu ghem cârpa cu care se spălase și începu să își frece cu delicatețe, în sus și-n jos, acea mică acumulare de mușchi, nervi și piele. Încercui cu grijă zona aceea și simți cum un zâmbet îi apare pe buze. Atât de cald, de curat... atât de bine.

Val scoase brusc un strigăt teribil, iar ea fu ridicată din cadă, cu apa împrăștiindu-se peste tot. Focul sfârâi, și Bridget scăpă cârpa în apă, împroșcând în jur.

Ducele o luă în brațe, înfășurând-o într-un prosop uscat, și o duse în patul lui enorm.

– Séraphine, Séraphine, *Séraphine...*, rosti el. Oare ai să mă faci să îmi pierd mințile? Să devin doar o carcasă goală, seacă, fără creier și suflet, ca o *capră* lipsită de rațiune? Fie-ți milă de mine, te rog, sirenă a cheilor și a bonetelor odioase! Permite ca gura mea înfometată să se înfrupte din carnea ta dulce. Ard de dorință.

Îl privi lung în timp ce el o așeză pe așternuturile curate, încă înfășurată în prosop, și chiar ar fi izbucnit în râs dacă el nu ar fi părut într-adevăr pe jumătate nebun, cu ochii strălucind, cu sprâncenele încruntate, cu nările fremătând și cu gura lui frumoasă strânsă într-o expresie severă. Duse erau zâmbetele copilărești, gesturile indolente și lenea lui plină de grație.

Se urcă peste ea, încă îmbrăcat cu vesta și cu cămașa lui extravagantă, cu mușchii încordați și cu nervii peste poate de tensionați.

Periculos.

Oare așa era el cu adevărat? Bărbatul neprefăcut, dezgolit? Oare așa se purta atunci când făcea dragoste? Nu un aristocrat amuzat, ci un bărbat subjugat de nevoile primare?

Oare așa era și cu celelalte femei?

Îl privi, fascinată și excitată, în timp ce degetele lui o dezgoliră, dezvăluind-o asemenea unui fluture în coconul lui.

– Dumnezeule, spuse el. *Dumnezeule!*

Se năpusti la gâtul ei, iar ea fu atât de speriată de mișcarea bruscă, încât țipă uimită. O lingea, iar ea gemea, arcuindu-se și întrebându-se dacă era același bărbat care obișnuia să se îmbrace în mătase roz și să poarte funde negre de catifea. Ce se întâmpla acum părea atât de primar, de animalic, complet diferit de bărbatul decadent pe care credea că-l cunoștea.

O mușcă de gât, coborî cu limba de-a lungul unui sân și îi supse tare și brusc un sfârc.

Ea îi prinse capul de parcă s-ar fi dezechilibrat și ar fi fost gata să cadă, deși era întinsă pe un pat solid. Părul lui era mătăsos între mâinile ei și începu să i se răsucească printre degete.

Dar el își trase capul și își trecu limba pe sub sânii ei, apoi coborî spre buric și îi depărtă picioarele, coborând cu limba între ele, iar în cele din urmă o desfăcu cu degetele.

Bridget făcu ochii mari.

– Eu... așteaptă...

Dar ducele își lipise gura de carnea ei, lingând cu fermitate, de parcă ar fi vrut să o devoreze.

Ea... niciodată...

Bridget țipă și își duse mâna la gură, în timp ce era scuturată de un orgasm puternic.

Dar el nu se opri. Continuă să-i sărute zona intimă, iar cu degetele... cu degetele mângâia, insista, căuta cu blândețe, până când unul din ele se strecură în adâncul ei și apoi ieși. O sărută acolo jos, dezmierdându-i intrarea cu limba, făcând senzațiile să sporească din nou, până când....

Bridget deschise ochii și privi fără să vadă, simțind cum fiorii de plăcere îi cuprind corpul...

Val părea dispus să facă asta la nesfârșit. De parcă i-ar fi făcut plăcere – un lucru atât de josnic, de *murdar*...

De parcă îi plăcea *la nebunie* ce îi făcea.

Gândul acesta o înfioră, apoi închise ochii și-și ridică ușor picioarele. El... Mâinile ei i se afundaseră în părul lui superb, panglica cu care fusese prins dispăruse pe undeva, iar el continuă să o sărute acolo făcând-o să țipe, să geamă și să-și dea din nou drumul, de data aceasta scuturată de un orgasm lung și aproape dureros.

„O, Dumnezeule."

Ducele făcea ceva, se mișca, dar ea nu se simțea în stare să se urnească și nu deschise ochii decât pe jumătate. Îl văzu cum se așeză în genunchi, cu ochii strălucindu-i, și-și deschise șlițul. Mădularul lui era roșu-închis și furios de erect, ajungându-i până la buric. O luă de șolduri și o trase spre el până când reuși să și-o așeze în poală, apoi se arcui și o pătrunse adânc.

– Acum! spuse el, fără pic de delicatețe, fără cuvinte inutile, fără politeturi. Dă-ți drumul din nou pentru mine, *acum!*

O penetra ritmic, rotindu-și șoldurile, cu ochii fixați asupra ei, privind-o, așteptând de parcă ar fi fost ultima picătură de apă din deșert.

De parcă ar fi fost ultima lui speranță la viață.

Mădularul lui gros se freca de ea, încins și erect, un sacrificiu păgân pe altarul dorinței lui.

Val deschise gura și gemu, vârându-și mădularul în ea, din ce în ce mai repede și mai tare.

– Dă-ți drumul!

Bridget clătină din cap și gâfâi. Simți furnicături, tremurături și fiori fierbinți, de parcă prin vene i-ar fi trecut un fulger.

Val dădu capul pe spate, continuând să miște din șolduri, cu mâinile pe fundul ei, pentru a nu ieși din ea.

– *Te rog.* Dă-ți drumul.

Bridget își duse mâna între coapse, acolo unde mădularul intra și ieșea din ea, și începu să se atingă.

Dar el îi dădu mâinile la o parte și începu să facă el gestul, cu forță.

Iar ea se arcui, țipând, iar fulgerul îi traversă corpul, i se împrăștie prin membre și îi ajunse în vârful degetelor.

Ardea toată.

Val se lăsă peste ea, greu și masculin, îi trase picioarele de-o parte și de alta a șoldurilor lui și intră din nou în ea, o dată, de două ori.

Se eliberă în interiorul ei, iar ea simți încordarea fiecărui mușchi al corpului lui. El gemu în urechea ei de parcă ar fi fost pe moarte, apoi căzu lângă ea inert și fără vlagă.

Iar Bridget, cedând la rândul ei epuizării, îl auzi rostind doar două cuvinte:

– *A mea!*

În acea dimineață, Copernicus Shrugg era îmbrăcat într-o haină maro, peste o vestă lungă de culoare roșu-închis, cu guler înalt, ambele piese vestimentare din material scump, dar croite atât de simplu, încât aminteau de stilul puritan. Erau însă în contrast cu peruca lui albă ale cărei bucle delicate îi încadrau chipul de ogar trist.

Hugh constată că privirea îi era mereu atrasă de acele bucle ca de zână.

– Am crezut chestiunea încheiată, Excelență, spuse Shrugg, cu sprâncenele încruntate de parcă ar fi asistat la o înmormântare, apoi își turnă ceai.

Se aflau în biroul lui din palatul St James, deși, de data asta, nemaifiind chemat în secret, Hugh intrase pe ușa din față.

– Lucrurile nu s-au desfășurat așa cum am fi vrut, dar ai făcut ce ai putut, iar Alteța Sa e mulțumit că totul s-a terminat.

Amândoi afișară o expresie gânditoare.

Privirea lui Hugh se îndreptă spre celălalt bărbat.

– Dar chiar așa e?

– Cum adică? întrebă Shrugg, întinzându-i o ceașcă de ceai.

Hugh încuviință din cap în semn de mulțumire, deși nu se dăduse niciodată în vânt după ceai. Se așeză pe scaun, ținând cu grijă ceașca fragilă în mâna lui mare.

– Am făcut discret niște cercetări.

– Și?

Hugh își trecu limba peste dinți.

– Ai văzut scrisoarea? Cea pe care Montgomery a oferit-o în schimbul salutului regelui?

Shrugg părea agitat.

– A fost distrusă. Nu are nici un sens să...

– Shrugg! exclamă Hugh.

Bărbatul tăcu.

– Fă-mi pe plac, te rog. Ce scria în ea?

Shrugg își linse buzele și îi făcu semn lui Hugh să se apropie de el. Hugh oftă și se aplecă.

– Era scrisă chiar de mâna prințului William, zise bărbatul în șoaptă, în care vorbea despre Lorzii Haosului și despre următoarea lor întâlnire. Pomenea în ea de doi aristocrați desfrânați și de profanarea unei biserici prin ritualuri satanice. Scria și despre – Shrugg făcu o grimasă –, despre dezvirginarea unei fetițe.

– Și?

Shrugg se holbă la el.

– Și? Cum adică, Excelență? Nu e de-ajuns?

– Scria ceva despre inițierea prințului William?

– Nu din câte îmi amintesc. De ce întrebi?

– Pentru că, potrivit surselor mele, Lorzii Haosului organizează o inițiere pentru fiecare nou membru. Și ceea ce se întâmplă în timpul inițierii îl leagă pe vecie pe noul membru de cultul Lorzilor.

Shrugg clătină din cap.

– Eu nu știu...

– La naiba, omule, *gândește!* exclamă Hugh neliniștit. Indiferent de ce s-ar întâmpla, noul discipol se teme să părăsească cultul pentru că este amenințat cu divulgarea secretor și a tuturor practicilor ritualice la care acesta a luat parte în timpul inițierii – *iar Montgomery*

deține această informație cu privire la prințul William. Încă îl poate șantaja pe rege dacă își dorește asta.

– Eu nu... Shrugg clipi. Nu înțeleg. Ne-a dat scrisoarea. *Scrisoarea* era cea cu care voia să-l șantajeze.

– Dar era, oare, *singurul* document de șantaj pe care îl deține Montgomery? Hugh puse delicata ceașcă de ceai cu un gest brutal pe birou și-și așeză coatele pe genunchi, în timp ce gândea cu voce tare: Întotdeauna e cu un pas înaintea tuturor, așa procedează Montgomery, acesta este stilul șantajiștilor. Și cred că ești de acord cu faptul că scrisoarea pe care ne-a cedat-o, cum spui tu, nu e cine știe ce.

– Dar dezvirginarea..., bombăni Shrugg.

Hugh îi aruncă o privire exasperată.

– Dacă dezvirginarea fecioarelor ar fi material de șantaj, aristocrația și-ar pierde averile. Nu, toată treaba asta a fost o mizerie de la bun început, spuse Hugh clătinând din cap, apoi se lăsă pe spetează, ignorând scârțâitul scaunului. În mare parte, este din vina mea, sunt conștient de asta. Nu ar fi trebuit să încerc să intru prin efracție în casa lui Montgomery, deși la momentul acela nu prea aveam de ales. În orice caz, cel care a dat ordinul de a-l otrăvi pe duce a fost nebun.

Shrugg izbucni:

– *Poftim?*

– A, nu știai?

– Nu, bineînțeles că nu.

Hugh ridică dintr-o sprânceană.

– Montgomery a vomitat și a zăcut vreo trei zile. Din câte am înțeles, a fost cât pe ce să moară.

Pentru un moment, Shrugg afișă o expresie calculată, de parcă ar fi adunat în gând.

– Cred că a fost... Dar își înăbuși replica și-și strânse buzele. Clătină din cap. Știi cum e cu treburile astea. Lumea încearcă să rezolve problemele în funcție de informațiile de care dispune. Cineva s-a gândit că poate scăpa de această problema și de toate intrigile diplomatice prin stârpirea răului de la rădăcină. La propriu, din păcate.

– Imaginează-ți ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi reușit, spuse Hugh. Nu ar fi făcut decât să sporească interesul acordat ducelui de Montgomery și, implicit, prințului William. Cine știe unde a ascuns scrisorile? Dacă a plătit pe cineva care să le publice după moartea lui? Toată povestea asta ar fi putut să se întoarcă împotriva noastră.

Shrugg se cutremură la acest gând.

– Până una-alta, completă Hugh, trebuie să aflăm ce s-a întâmplat cu lacheul.

– Eu... ce?

Hugh se uită la el.

– Lacheul, informatorul meu și cel plătit de cineva să-l otrăvească pe duce. E dat dispărut, și aș putea paria bani buni că știu ce s-a întâmplat cu el.

– Sigur nu. Shrugg părea cu adevărat speriat, ceea ce îl amuză pe Hugh, ținând cont de toate scandalurile și intrigile pe care bărbatul trebuie să le fi văzut într-o viață petrecută în acel pat. Montgomery e *duce*. Nu poate fi un criminal.

Hugh ridică din umeri.

– Este și șantajist. Mulți ar prefera șantajul în locul crimei, dacă ar avea de ales.

Shrugg păli și mai tare.

– Dumnezeule mare!

– Probabil e pe fundul Tamisei, gândi Hugh cu voce tare. Cu condiția să fi atârnat niște greutăți de el.

Se făcu liniște. Shrugg vorbi primul, deși încă era ușor palid.

– Ce sugerezi să facem, Excelență?

Hugh ridică din sprâncene. Pentru el părea evident, dar nu și pentru un funcționar ca Shrugg.

– Trebuie să continui să îl urmărești, nu? Se ridică și se uită la buclele lui Shrugg. Nu ne putem găsi tihna până nu îl oprim pe Montgomery. Și pe Lorzii Haosului, completă el, după câteva clipe de gândire.

Val se trezi într-un pat rece și gol și constată că făcuse ceva incredibil de prostesc.

Era o senzație ciudată – nu regretase decât arareori o decizie. De ce ar fi făcut-o? Ce e făcut e bun făcut. Dar de data asta... Ei bine, avu senzația că cele întâmplate aveau să-l bântuie toată viața.

Și unde naiba dispăruse Bridget?

Se uită la perna goală de lângă el. Se trezise cu amintirea unui trup cald pe care îl ținuse în brațe peste noapte, cu fese rotunde pe care le strânsese cu putere, moi și fierbinți. Iar acum?

Acum nu mai rămăsese decât frigul.

Își dădu seama că frigul îl trezise, și fusese numai din vina lui Bridget.

Se ridică din pat și văzu ochii verzi ai pisicii-demon, care stătea pe tava cu resturile de mâncare de peste noapte. Avea o aripioară de pui în bot, iar la strigătul lui sări brusc și o luă la goană pe ușa întredeschisă.

Ușa din spate, care ducea la garderobă, se deschise, și Mehmed și Pip intrară. Câinele se duse repede la tava cu mâncare și începu să înfulece resturile.

– Duce! exclamă Mehmed, în timp ce încerca fără succes să-l îndepărteze pe terier de tava cu mâncare. Sunteți rănit?

– Nu!

Val își trecu mâna prin păr și îl simți încurcat. Cu o seară în urmă, Bridget se jucase cu părul lui, în timp ce el o linsese. Avusese gust de sare, de femeie și de dorință.

Încercă să scape de amintirea aceea și se dădu jos din pat. Încă era îmbrăcat în hainele din seara anterioară, haine care acum erau șifonate și – se mirosi la subraț – puteau teribil. Își închise nasturii de la șliț.

– Cheamă lacheii! Spune-le să golească apa din cadă și să aducă apă caldă proaspătă, ceai și ouă. Făcu agitat semn cu mâna. Și restul. La naiba, unde e doamna Crumb?

– Nu știu, spuse Mehmed ridicând din umeri. Ai luat-o în patul tău, nu? Sultană la tine acum?

– Ce? Preț de o clipă, Val îl privi absent pe Mehmed, apoi se duse să vorbească cu lacheul care aștepta la ușă.

La întoarcere, Val era încruntat.

– Se spune *ducesă*. Și nu, doamna Crumb nu va fi ducesa mea. Nu e decât o menajeră afurisită.

În ciuda acelei șuvițe de păr alb. „O, Séraphine, ce secrete ai ascuns tu de mine..."

Mehmed începu să curețe mizeria de noaptea trecută.

– Multe sultana vine de jos în harem. Sclave când intră în harem, la început.

– Da, ei bine, asta se întâmplă în Imperiul Otoman. Aici suntem în Anglia, și e totul diferit, spuse Val, extrem de iritat. Și-n plus, cei din harem au dreptul la trei soții, în timp ce noi, amărâții de creștini, nu avem dreptul decât la una singură.

– E trist la creștini, confirmă Mehmed. Poate devii musulman? Și doamna Crumb nevastă, plus alte două.

Val își dădu ochii peste cap.

– Mulțumesc, Mehmed, dar prefer să-mi păstrez prepuțul. Prețul e prea mare pentru gusturile mele. Unde mai pui că ar trebui să renunț la ducat.

– Nici nu îți dai seama, spuse băiatul și desfăcu brațele larg. Aceasta fu momentul când Pip profită ca să fure și ultima bucată de brânză de pe tavă. Eu nu simțit când tăiat la mine.

– Erai bebeluș, strigă Val. Slavă cerului! zise pe un ton normal când văzu lacheii sosind, *în sfârșit,* cu apă fierbinte.

Alături de ei se afla și majordomul, căruia Val îi uitase numele. Avea o expresie îndurerată.

– Excelență...

– Ce mai e? Val chiar nu mai avea energie pentru alte vești proaste. Privi detașat cum câțiva lachei goleau cada de apa rece și murdară și o umpleau la loc cu apă proaspătă, fierbinte.

Majordomul își drese vocea. Poate că era răcit?

– Uhmm, stăpânul câinilor m-a însărcinat să vă spun că...

Val își întoarse ușor capul, țintuindu-l pe majordom cu privirea.

– Da?!

Majordomul începu să tușească puternic și încercă să-și dreagă vocea. Probabil avea și febră. Poate că urma să fie în curând nevoit să caute un nou majordom.

– Hmm... Eu... el... nu a găsit-o, reuși să rostească până la urmă. Doamna de pe terenul de vânătoare. A dispărut, și nu a găsit-o, și e prea laș să vă spună el însuși... Hmm, Excelență.

Preț de o clipă, Val respiră în liniște și privi cu ochii mijiți la cel care tocmai îi adusese, într-adevăr, vești proaste.

Apoi își desfăcu brusc brațele și răcni către el:

– Afară! Afară, molime, muște ordinare, gândaci de gunoi! Dispăreți în bucătăria voastră a distrugerii și blestemate să vă fie gura, cuvintele și ochii. Afară, am spus! Și să nu vă mai întoarceți.

Toți cei din dormitor se năpustiră spre ieșire, apoi încăperea se cufundă în tăcere.

Mehmed, care nu se clintise, privea întristat la cada ducelui și la urcioarele cu apă fierbinte.

– Cada nu plină.

– Atunci, umple-o! se răsti Val și se băgă bosumflat în pat pentru a-și plânge amarul pricinuit de perfidia femeilor – a unei femei în special.

Capitolul 13

Ei bine, Prue îi aruncă o privire îngrijorată tatălui ei, dar magicianul zise doar atât:

– Ca să vă găsiți inima, este nevoie să treceți prin trei probe. Prima vă cere să toarceți o căruță plină cu lână, la lumina lunii.

Regele fără Inimă se holbă la magician.

– Torsul e treabă de femeie.

– Da, răspunse radios magicianul. Fiica mea, Prue, vă poate ajuta...

din *Regele fără Inimă*

Spălatul a zeci de kilograme de rufe era o treabă ce provoca mari dureri de spate, dar măcar aducea satisfacție, se gândi Bridget. Găsise spălătoria – o cameră mică și veche, cu tavanul jos, situată undeva lângă bucătărie. Trei cazane fierbeau de zor și trei dintre cele douăsprezece spălătorese pe care le angajase Bridget cu o zi în urmă amestecau rufele în apa fiartă cu lopeți mari, de lemn. La capătul unei mese mari, mai multe femei storceau așternuturile, în vreme ce, la celălalt capăt, două femei călcau rufele deja uscate.

Lucrau de la ora șase dimineața.

Bridget își șterse cu poalele șorțului transpirația de pe frunte și de deasupra buzei de sus.

– Bineînțeles că te găsesc înconjurată de aburi și de cearșafuri, strigă Val în urechea ei, făcând-o să tresară.

Se întoarse și îl văzu în spatele ei. Era îmbrăcat în albastru, o culoare aproape sobră pentru el, iar părul lui blond, ondulat, era prins în coadă. Ochii lui albaștri o priveau ca și cum i-ar fi căutat slăbiciunile.

Dumnezeule, cu o noapte în urmă, *gura* lui se plimbase peste zonele ei cele mai intime. Oare ce anume o determinase să accepte așa ceva? Totul se întâmplase de parcă ar fi fost captivă într-un vis erotic. Baia fierbinte, cuvintele lui, mâinile lui, *buzele* lui...

Val zâmbi, iar Bridget știu pe loc, cu certitudine, ca și el se gândea la același lucru.

Se întoarse și aproape că fugi din spălătorie.

Curtea castelului era luminoasă în acea dimineață, dar nimeni nu se prea ocupase de ea, din păcate, observă Bridget, în timp ce se grăbea pe o cărare spre bucătărie.

– M-am gândit să mă plimb, spuse Val, care se afla în spatele ei.

Ticălosul nici măcar nu respira cu dificultate. Ajunse lângă ea și îi smulse boneta de pe cap.

Bridget se opri și îl privi, trecându-și mâinile prin păr. Oricine putea vedea acum șuvița de păr alb. Cu siguranță el o văzuse deja cu o noapte în urmă, dar hotărâse să nu pomenească nimic despre asta. Poate că pe moment nici nu își dăduse seama de semnificația ei.

La urma urmei, mama ei avea părul complet alb.

Dintr-un motiv necunoscut, ducele zâmbi larg, arătându-și dinții lui perfecți. Aruncă boneta peste umăr, și Bridget dădu să plece după ea, dar Val o prinse de mână.

– Nu. Din cauza ta am pierdut o nevastă. Mi-au spus de dimineață că domnișoara Royle este de negăsit. Măcar atâta să faci și tu, să scapi de boneta aia oribilă.

Bridget înghiți în sec și-l privi lung. Era bucuroasă că domnișoara Royle reușise să scape, dar în momentul acela se întreba ce anume voia ducele de la ea.

Acum era ziuă. Magia nopții se risipise. Ea nu era decât o menajeră, iar el era duce. Doar nu...

– Încetează să mai gândești! spuse el și începu se meargă alături de ea. E cumplit de plictisitor. Știi că Mehmed mi-a sugerat de dimineață să-mi tai prepuțul?

– Eu... Ce? Ar fi trebuit să se oprească și să se întoarcă pentru a se uita la el, dar ajunseseră deja la ușa castelului, iar el o trăgea după el.

– Circumcizie, repetă el tare în vreme ce treceau pe lângă un tâmplar. Evident că Val nici nu îl observase pe bărbat, dar Bridget se rușină, iar tâmplarul scăpă ciocanul din mână. Știi ce este un prepuț, nu? întrebă el pe scări. Este...

– *Știu* ce este, șuieră ea. *De ce* trebuie să vorbești atât de tare?

– Pentru că sunt duce? Ridică din umeri. De ce aș vorbi încet? Am o voce magnifică, melodioasă și frumoasă. Toată lumea vrea s-o audă.

– O, pentru...

– Dar, dacă tot suntem la capitolul plângeri, continuă el, tu de ce nu ai fost virgină?

– N-am spus niciodată că aș fi virgină, răspunse ea, ajunsă deja la etaj. Păru surprinsă de întrebarea lui și, în loc să se îndrepte spre dormitorul lui Val, continuă să meargă pe partea stângă a coridorului.

– Erau niște lucruri care sugerau asta.

– Doar în mintea ta. Bridget oftă și se simți șleampătă prin comparație cu eleganța ce-l caracteriza pe el, dar era bucuroasă că ducele venise la ea. Pentru că îi păsa îndeajuns de mult încât să o... tachineze?

– Dar de ce ar conta, oricum?

– Nu contează foarte mult, răspunse el, cel puțin nu pentru mine. Deși, atunci când pornești la un drum cu niște așteptări și apoi dai peste altceva... Ei bine, nu prea pare corect, nu?

– Te-ai fi putut opri dacă te-a deranjat atât de tare, spuse ea suav.

– Oare? Aș fi putut? replică el. Problema este că nu cred asta. Iar Brid-*get*, draga mea, pentru mine nu numai că este o noutate, dar este și ceva alarmant.

Preț de câteva clipe, ducele tăcu, apoi o cotiră spre un alt coridor, ceea ce îi oferi lui Bridget timp să se gândească la vorbele lui și să se întrebe dacă erau un compliment. Dar, ca orice îi ieșea pe gură, era greu de interpretat.

– Și totuși, cum ți-ai pierdut virginitatea? întrebă el brusc, de parcă nici n-ar fi existat acea pauză între ei.

Ea îl privi lung pe sub sprâncene.

– Parcă ai spus că nu contează.

– Așa este, admise el vehement. Căci, până la urmă, ce este himenul dacă nu o bucățică mică de carne pe care o penetrare mai puternică – fără glumă – o distruge? Cu prepuțul însă e altceva, prepuțul e o bucată serioasă de piele, mult mai importantă, chiar foarte importantă în viața mea. Eu așa consider. Nu, virginitatea ta – sau absența ei – nu mă interesează. Însă modul în care ți-ai pierdut-o e foarte interesant, pentru că există multe metode prin care o poți pierde, unele dintre ele chiar neplăcute. O privi și afișă zâmbetul lui de băiețel. Trebuie să omor pe cineva?

Iar Bridget știa că ar face-o.

Gândul ar fi trebuit s-o îngrozească – faptul că acest bărbat nebun ar fi stare să găsească un străin pe care mai apoi să-l ucidă.

Doar pentru ea.

Bridget inspiră profund, amintindu-și chipul plin de coșuri al măcelarului de demult.

– Nu, nu trebuie să ucizi pe nimeni.

– O, Dumnezeule! Cine?

– Ce?

– Despre cine este vorba? întrebă el, și ajunseră la o ușă care se deschidea spre alte două coridoare.

Val o deschise și îi făcu semn să intre.

– Nu cred că e treaba ta, răspunse ea. Ușa ducea la niște trepte în spirală care urcau. Probabil se aflau la intrarea în turnul castelului. Bridget privi peste umăr și-l văzu pe duce chiar în spatele ei, cu capul plecat și cu ochii ațintiți spre... gleznele ei?

Privirile li se întâlniră.

– Bineînțeles că nu este treaba mea, dar nu asta e ideea. Pur și simplu vreau să știu.

Bridget își îndreptă privirea înainte și începu să urce.

– Cum te-ai simți dacă și eu aș întreba despre toate iubitele care ți-au trecut prin pat, Excelență?

– Oho, vorbim iar cu „Excelență"? Dacă chiar vrei să știi, nu am nici o problemă să discut despre iubirile mele. Problema intervine

atunci când ajungem la dimensiunile uriașe ale listei... Vezi tu, am început la doisprezece ani.

Bridget se opri și se răsuci pe scările strâmte.

El o privea, sprijinindu-se cu mâinile de pereții turnului. Scara circulară avea mici ferestre prin care razele de soare se strecurau și se revărsau pe părul lui blond, făcându-l să strălucească. Părea absolut angelic.

– *Doisprezece?* întrebă ea, dezgustată.

Val clipi.

– O slujnică mai răsărită de vreo nouăsprezece ani, dacă îmi amintesc bine, genul întreprinzător. Cred că își dorea un bastard Montgomery. Mi-a dezmierdat vintrele de copil cu limba, într-un mod nemaipomenit. Ceea ce îmi amintește... Care e părerea ta despre...?

Dar Bridget urcase deja cu câteva trepte mai sus decât el. *Doisprezece*. Cum de l-or fi lăsat părinții să-și distrugă copilăria în felul acesta? Chiar dacă îi plăcuse experiența. Era o vârstă prea fragedă la care să îți pierzi inocența.

Bridget simți lacrimi pe obraji în vreme ce intra în camera turnului.

Oare lui Val i se permisese, vreodată, să fie inocent?

Bridget se duse la fereastră și privi în gol. Val veni în spatele ei.

– Obișnuiam să îi privesc de aici.

Bridget își șterse lacrimile cu mâneca, încercând să-și controleze respirația.

– Pe cine?

– Pe tatăl meu. Și pe ceilalți. Își spuneau Lorzii Haosului. O societate secretă. Există și în ziua de azi, îți vine să crezi? Până de curând, habar nu aveam. În fine, tatăl meu era liderul lor. Un fel de Dionis pentru ei. Se adunau aici, o dată pe an, pentru orgiile lor.

Bridget privi peste umăr și văzu că zâmbetul dispăruse de pe fața ducelui.

– Și ce făceau?

Val ridică din umeri.

– Băutură. Dans. Viol. Oftă ca un băiețaș deznădăjduit. Lucruri pe care le făceau de obicei.

Bridget înghiți în sec și nu se mișcă, pentru a nu-l perturba.

Val trase aer în piept.

– Eu trebuia să fiu următorul Dionis, este ereditar, un titlu împărțit între familia Montgomery și o alta, pe rând. Deci poți spune că e parte din moștenirea mea: titlul, pământurile și conducerea unui grup de demenți, care dansează și se destrăbălează în lumina lunii. Am început inițierea în ritualurile lor, am fost tatuat cu delfinul lui Dionis și pregătit să trec prin toate. Dar, vezi tu, tata a adus-o pe Eve... Val o privi în cele din urmă pe Bridget, iar ochii lui albaștri nu aveau pic de lumină în ei. Eve a crescut aici, fiică bastardă a tatălui meu și a doicii și cu cinci ani mai mică decât mine. O ascundeam din calea petrecăreților, pentru că... Mă rog, așa era cel mai bine. Dar în noaptea aceea urma inițierea, și am lăsat-o cu mama ei și.... Val scutură din cap și își mută privirea de la Bridget spre depărtări, cu nările fremătând. A fost o prostie. O prostie fără seamăn...

Bridget își puse mâna pe mâneca lui, iar el se holbă la ea, continuând să povestească.

– Am ridicat privirea de la masa de banchet și am văzut-o. Era îmbrăcată într-o rochie de femeie matură, total nepotrivită pentru ea, și am știut, am știut, *am știut* ce urma să se întâmple, dar eram așezat lângă tata, și, când a dat drumul câinilor de vânătoare, nu am putut....

Val trăgea aer în piept de parcă se înneca și avea pumnii încleștați, iar Bridget făcu ce știu mai bine. Îl luă în brațe și-l ținu strâns.

Ducele tremura în brațele ei de parcă ar fi fost din nou otrăvit, iar ea se lăsă să alunece pe podea trăgându-l și pe el lângă ea, așa că ajunseră încolăciți pe piatra rece.

Dar lui nu părea să-i pese. Sau poate nici nu băgase de seamă.

Dumnezeule, să trimită câini de vânătoare după un copil, după propriul lui copil...

– Eve era... Val se poticni, cu gura lipită de părul lui Bridget. Când am ajuns în sfârșit acolo... Un bărbat matur. Cu degetele în ea. Rănind-o. Era sânge. Și chipul ei. Chipul ei mic...

Val se cutremură și încremeni.

Bridget trebui să își aducă aminte că o cunoștea pe Eve Dinwoody. Că femeia era bine acum și era pe punctul de a se căsători. Că era fericită, indiferent de ce i se întâmplase în trecut.

Rămaseră cel puțin cinci minute pe podeaua rece de piatră, iar Bridget începu să creadă că ducele adormise.

Apoi Val se ridică.

Îi zâmbi, și nu era nici urmă de lacrimi în ochii lui limpezi, strălucitori.

– Ei bine, l-am bătut zdravăn pe bărbatul respectiv, poți fi sigură de asta. Apoi am luat-o pe Eve și am dus-o departe de Anglia și de tatăl nostru. La început, am fost pe continent, și am descoperit că franceza învățată nu prea era de folos.

Val privi în jur.

– Întotdeauna m-am întrebat dacă aici nu a fost cumva pe vremuri solariul unei lady.

Bridget îl privi lung. Oare... furtuna emoțională de mai devreme fusese o prefăcătorie? Dar tremurul lui, teama din voce...

Val se ridică și îi întinse mâna.

– Val, ce vârstă aveai? îl întrebă Bridget când el o ajută să se ridice.

– Hm? Val zgândărea cu degetul o cărămidă fărâmițată din zid. Ce?

– Când te-au inițiat în... Lorzii Haosului, zise ea. Câți ani aveai?

– A, nu am fost inițiat până la capăt, spuse el. Am fugit cu Eve, ceea ce le-a distrus planurile. La întoarcerea mea, tata era furios și nu-mi vorbea. Dar nu conta. Inițierea era menită să te lege pentru totdeauna de Lorzii Haosului, ceea ce era destul de periculos. Cred că tata plănuise ca eu s-o violez pe Eve și apoi s-o ucid.

Bridget deschise gura, dar fu incapabilă să scoată vreun sunet. Cum ar fi putut? Nu-și putea imagina o asemenea manifestare a răului.

– A, și aveam șaptesprezece ani. Ducele îi zâmbi. Abia învățasem să mă bărbieresc.

De data asta îi fu imposibil să le mai oprească. Ochii lui Bridget se umplură de lacrimi, care i se prelinseră pe obraji. Șaptesprezece ani. Și până la șaptesprezece ani oare ce se mai întâmplase? Ce îi făcuseră lupii aceia, părinții lui?

Ducele făcu ochii mari, aproape amuzant de mari.

– Ce este? De ce plângi? Te-a deranjat ceva din ce am spus? Am mințit. Am început să mă bărbieresc la cincisprezece ani, dar nu prea avea sens. Mi-a luat multă vreme să îmi fac o barbă serioasă. Séraphine. *Bridget*. Te rog, nu plânge!

Dar ei îi era imposibil să se oprească din plâns. Pur și simplu nu putea.

Lupii aceia îl distruseseră. Luaseră un copil frumos și deștept și-l învățaseră ce înseamnă cruzimea, până când acesta ajunsese să nu mai știe cum să reacționeze la propria tristețe.

Și, mai rău de atât, încercaseră să îl transforme în unul de-al lor.

Val își puse brațele în jurul ei și o îmbrățișă strâns, așa cum făcuse și ea, iar în timpul ăsta Bridget privi turnul castelului cu ochii împăienjeniți de lacrimi. El avea dreptate, chiar arăta ca solariul unei lady. Arcadele gotice grațioase se întindeau de-a lungul pereților, cu ferestre înguste între ele. Majoritatea ferestrelor aveau panouri din sticlă rombice, iar două dintre ele erau vitralii. Primul vitraliu înfățișa un cavaler cu coiful la subraț și cu capul cu păr auriu plecat. În partea opusă, vitraliul înfățișa o femeie brunetă care plângea. Probabil plângea din aceleași motive ca Bridget.

Pentru că el nu putea să plângă.

Val nu era obișnuit să-și aștepte iubitele.

Sau pe oricine altcineva, dar iubitele în special. O, mai fuseseră din când în când femei care se prefăceau greu de înduplecat, dar, odată prinse și duse în pat, deveneau destul de ascultătoare.

El era cel care pleca, cel care îi lăsa pe alții să aștepte.

Să fie relaxat toată ziua, nerăbdător și plin de dor, să tresară la fiecare pas de femeie, la fiecare închidere de ușă... era foarte ciudat.

Și doar pentru un asemenea motiv!

Curată nebunie!

El îi spusese asta în noaptea aceea în care ea binevoise, în cele din urmă, să i se alăture.

– Nu înțeleg de ce te deranjează atât de tare, spuse Bridget, cu ochii închiși și cu capul sprijinit pe marginea căzii. Sunt menajera ta. Ce altceva aș putea face decât să mă ocup de gospodărirea casei?

O privi dezaprobator. În fine, nu *corpul* ei – pe acela îl aproba, desigur –, dar pe ea, restul... Ceva nu era în regulă când o menajeră îi dădea lecții cu privire la rolul ei.

– Dar nu poți să găsești pe altcineva să facă toate... *astea?* întrebă el, arătând cu mâna.

– Nu, răspunse ea, părând deranjant de neimpresionată de enervarea lui. Am terminat de spălat aproape tot, și majoritatea eta-

jelor inferioare au fost aerisite. Tâmplarul a terminat repararea balustradei, și le-am cerut zidarilor să se uite la zidăria de la unele ferestre. O zi reușită. Cu multe lucruri rezolvate.

– Dar pe mine nu m-ai rezolvat.

Își încrucișă mâinile și picioarele, în vreme ce stătea pe scaunul deja familiar.

Restul cinei zăcea lângă cadă. Val avusese fantezii în care îi dădea lui Bridget să mănânce din mâinile lui, dar ea îi spuse foarte pragmatic că, pentru a evita să împrăștie peste tot plăcinta cu carne de vită și sos, era mai bine să mănânce singură.

– Nu știu de ce ții cu tot dinadinsul să faci curățenie în castel, spuse el. Nu e ca și cum voi petrece mult timp pe aici.

– Asta e munca mea, spuse ea, și chiar îmi place ce fac. Îmi aduce satisfacție.

Ei bine, răspunsul ei chiar era o aberație. Val își aruncă mâinile în aer exasperat, deși ea nu văzu, pentru că ținea ochii închiși. Poate că voia să îl facă să înnebunească de dorință.

Dacă era așa, atunci planul ei funcționa de minune.

– Cât timp a trecut de când a locuit ultima dată cineva aici? întrebă ea somnoroasă.

Val închise ochii. Dacă ea ar adormi epuizată de atâta muncă, atunci Val ar comite cu siguranță un act de somnofilie[1].

– Mama a murit cu doi ani în urmă.

– Și tu nu te-ai ostenit să te întorci aici?

Val rămase tăcut.

Bridget deschise ochii și-l privi lung. În ultima vreme, Val băgase de seamă că îl privea cercetător, dar nu știa cu precizie ce anume căuta privindu-l astfel.

– De ce? întrebă ea.

Val scutură din cap.

– Când ai fost aici ultima oară?

Val privi tavanul și fu surprins. Probabil vreo servitoare harnică îl curățase și-l lustruise peste zi, sub atenta supraveghere a lui Bridget. Lemnul căpătase o strălucire aurie, ca de miere. Părea... cald. Înclină

[1] Formă de perversiune sexuală, caracteristică persoanelor care se excită în fața unui partener aflat în stare de inconștiență. (n.tr.)

capul, continuând să privească. Ciudat. Nu își imaginase niciodată că dormitorul tatălui său ar putea fi descris drept cald.

– Val? murmură ea.

– Hmm?

Privirea lui coborî spre sânii lui Bridget care ițeau, plini și apetisanți, deasupra apei. Sfârcurile ei erau moi și roz, iar Val voia să le lingă.

– Val?

Val clipi și-i întâlni ochii negri arzători. Castelul Ainsdale. Despre asta vorbeau, da.

– A, da! Am părăsit Anglia la puțin timp după moartea tatei. Cred că eram în anul 1730, deci au trecut aproape doisprezece ani.

– Și nu ai mai trecut pe acasă de la...

– Nouăsprezece ani, zise el și-și întări spusele încuviințând din cap.

– Înțeleg. Ochii ei ardeau.

Oare *ce* văzuse Bridget? Nebunie, crimă, haos, durere? Sau pur și simplu un piept gol, lipsit de umanitate și de bunătate?

Oare conta pentru el?

– Și mama ta? întrebă ea, în tăcerea care nu era tulburată decât de trosnetul focului din șemineu. Te-ai întors pentru înmormântarea ei?

– Nu, răspunse el. Nici în ultimele zile ale bolii și nici pentru înmormântare. Asta ar fi fost oricum dorința ei. Mama m-a urât.

– Eu... Bridget clipi. Oare din cauza cuvintelor lui? Sau a aburilor care se ridicau din cadă? Sau pentru că îi era somn? Val nu știa și nu ar fi putut spune. Era ca și cum ar fi încercat să înțeleagă cântecul păsărilor – de nedescifrat și tare frustrant.

– Îmi pare rău...

– Chiar îți pare?

Val își înclină capul.

Oare așa comunicau oamenii? Cu siguranță nu și femeile cu care făcuse sex. Dar își dorea... își *dorea* cumva... să discute cu menajera lui.

– Mie nu îmi pare rău. Nici eu nu prea am plăcut-o pe maică-mea. Obișnuia să îmi spună că semăn cu taică-miu, pe care îl ura. Ridică din umeri. Semănam mult cu el.

– Ah!

Se uită lung la el preț de câteva momente, cu ochii arzători larg deschiși, și Val se întrebă dacă nu cumva urma să înceapă din nou să plângă. Fusese destul de dureros pentru el, și își dorea tare mult să nu înceapă iar să plângă.

– Știai, spuse el brusc, că în Istanbul tutunul este fumat prin apă?

Bridget se aplecă spre el.

– Ce?

– Da, întări el, bucuros că îi captase atenția. Bărbații, în haine tradiționale și cu turbane pe cap, stau pe perne și fumează prin niște pipe enorme. Val desenă cu degetele în aer. Un fel de obiecte înalte, construite din bronz, și elegant decorate. În partea de sus există un bol în care se pune tutunul, care este aprins, și de unde pornește un tub lung, care duce la un recipient în care se pune apă. Un furtun subțire pornește de la bază, iar fumătorul trebuie să tragă foarte tare din acel furtun pentru a scoate fumul.

Séraphine a lui îl privea zâmbind, iar el, dacă n-ar fi fost un bărbat găunos, probabil ar fi simțit măcar puțină bucurie.

– Mi-ar plăcea să văd așa ceva, spuse ea. Ai încercat pipa asta cu apă?

– Desigur, răspunse el. Am îmbrăcat și haine turcești, șalvari și cămăși largi. Și o manta lungă. Era albă cu dungi roșii, minunată. Val se uită la expresia amuzată a lui Bridget. Am luat-o cu mine, împreună cu una dintre narghilele. Ți le voi arăta într-o zi.

– Da? întrebă ea și își întoarse capul, astfel că Val nu îi mai vedea decât profilul.

– Da, răspunse el, privindu-i genele lăsate. Poate o să te și duc acolo, la Istanbul. Să îi vezi pe bărbații bărboși care fumează narghilele, și clădirile lor, și minaretele înalte din care preoții lor își cântă rugăciunile, și piața de mirodenii, și curțile interioare cu fântâni. Val se ridică și se duse în spatele ei. Sultanii au haremuri, știi asta. Femeile lor poartă văluri în spatele cărora își ascund chipul, pentru ca nici un alt bărbat să nu le vadă.

Bridget se cutremură.

– Sună groaznic.

Val ridică din umeri.

– Așa este tradiția la ei; prin urmare, nu cred că pentru ele este groaznic. Uneori observam cum vreo femeie îmi arunca priviri galeșe pe deasupra vălului, atunci când stăteam în curtea gazdei la care locuiam. Avea ochii machiați cu kohol, iar mătasea îi acoperea chipul și capul.

Val îngenunche în spatele căzii și se aplecă peste umerii ei, pentru a-i putea cuprinde sânii cu mâinile. Începu să îi frământe, trezindu-i ușor din stare de moleșeală.

– E ispititor. Eu înțeleg de ce otomanii își ascund nevestele. Dacă aș putea, te-aș îmbrăca în mătase roșie și te-aș ascunde, pentru ca nici un alt bărbat să nu te vadă.

Bridget își întoarse capul pentru a-l privi, cu ochii ei negri scânteind.

– Nu mi-ar plăcea asta.

Val îi zâmbi tandru, aproape trist. Oare de ce și-o dorea pe femeia asta cu atâta ardoare?

– Știu. Se apropie ușor de buzele ei – foarte ușor. Și totuși, e foarte ispititor.

Îi atinse buzele cu ale lui, îi deschise gura și simți gustul de vin roșu și de sos de friptură, gustul de mere și gustul ei, numai al ei. Al lui Bridget, al lui Séraphine, *al ei.*

Al ei.

Al ei.

Al ei.

Gemu în gura ei, afundându-și limba în ea, profitând, dorind, tânjind, cu mădularul zvâncind. O luă în brațe din cadă, repetând ce făcuse cu o seară înainte, numai că părea să-și fi pierdut delicatețea pe care-o deprinsese vreodată, așa că o înfășură într-un prosop și așeză la loc pe scaun, cu ea în brațe.

Continuă să o sărute.

Ar fi sărutat-o până la moarte, dacă ar fi fost după el.

Prosopul în care era înfășurată îi căzu înspre șolduri. El îi îndepărtă și prosopul din cap și-i lăsă părul jilav să i se reverse pe umeri, răsfirându-l cu degetele.

– O, nu ar trebui să faci asta, zise ea gâfâind și se trase înapoi.

– O, ba ar trebui, răspunse el. Mă excită părul tău. Dacă aș putea, l-aș înfășura în jurul mădularului și l-aș freca până mi-aș vărsa sămânța.

Bridget îl privi straniu.

– Este atât de aspru. Parcă-i coamă de cal.

Val râse.

– În cazul acesta, mă excită coama de cal.

Răsfiră șuvițele grele printre degete și duse o buclă la gură.

Mirosea a trandafiri.

– Te vei dezbrăca de data asta? întrebă ea.

– Nu, răspunse el. Se pare că am regresat la vârsta de cincisprezece ani și mă tem că, dacă mă apuc să mă dezbrac, risc să termin prea repede, dacă mă înțelegi...

– Dar nu e drept, ținând cont că ai defilat de atâtea ori gol în fața mea.

– Aha, deci ai observat! spuse el încântat. Nu-i așa că eram superb? Îți propun o învoială. O să mă poți vedea *după*.

Apoi o ridică puțin și-și duse gura la sfârcul ei. Bridget gemu, înfierbântată, femeie udă în brațele lui, cu sânii lipiți de fața lui, cu coapsele sprijinite pe ale lui și încolăcindu-l ca un dragon feminin. Vru să o *absoarbă*. Să o bea și să o păstreze.

Probabil pentru totdeauna.

Voia să îi lingă din nou păsărica și s-o facă să juiseze pentru el, s-o facă să urle și să tremure, dar nu avea poziția bună. Val făcu un jurământ: fără băi înainte de sex. Era mult prea mult pentru nervii lui încordați. În schimb, continuă să îi lingă sfârcul și-i bagă mâna între coapse.

Era udă. O, femeie dulce, sublimă! Era udă, lunecoasă și catifelată, pregătită pentru el.

Își răsuci mâna în spațiul îngust dintre ei doi, iar Bridget gemu. Val ridică privirea și o văzu, arhanghelul lui, cu capul dat pe spate, cu părul negru vâlvoi, arzând de dorință.

O prinse de ceafă și o sărută, profund, neîndurător, pentru că nu putea să facă altfel.

S-o păstreze pentru el. Numai a lui.

Își desfăcu pantalonii cu cealaltă mână și lăsă să iasă mădularul învârtoșat, care implora eliberare.

O ridică puțin și se împlântă în acel paradis umed și fierbinte.

Bridget deschise ochii exact când el își dădu capul mai pe spate ca să o privească.

Împinse din nou. Din poziția aceea, era strâmtă. Îngustă. Era udă, dar încă ajunsese la orgasm.

Gura i se deschise, și o șuviță de păr îi acoperi buzele.

Dumnezeule.

Val împinse din nou. *Cu brutalitate.* Și ajunse acasă.

Fu înconjurat de flăcări de pasiune. Imposibil să-i mai fie frig vreodată.

Ar fi putut rămâne așa, cu mădularul cuibărit în ea, toată noaptea. Privind-o. Și poate savurând un pahar cu vin.

Zâmbi suav la gândul acesta.

Bridget înghiți, iar gâtul ei se mișcă ușor.

Apoi începu ea să se miște.

Se așeză în genunchi.

O!

Se lăsă înspre mădularul lui. Cu grijă. Cu fermitate. Adâncindu-l în ea. Ba chiar se roti puțin pentru a se potrivi mai bine.

Val icni.

Așa! Nu era corect.

Val încercă să conducă, dar...

Bridget se înfipse din nou. Mai repede. Și cu mai multă forță.

Și era divină, călărindu-l, frumoasă și dominatoare, și... Val încercă să găsească vorbele potrivite. Să i le spună. Dar nu le găsi.

Se ridică și o sărută, în timp ce ea îl devora cu trupul și cu sufletul. Val își sărută inamicul, salvarea lui, poate chiar moartea.

O privi arzând în flăcările dorinței.

Arzând ca un arhanghel, splendidă, înspăimântătoare, superbă.

Iar când luă și el foc se eliberă în interiorul ei, cu zvâcnete puternice, nu se putu gândi decât la un lucru. Séraphine credea că el, în esență, avea un suflet de aur și că putea fi mântuit.

Se înșela.

Iar când ea avea să cerceteze adâncul ființei lui și să-i descopere negurile înghețate, urma să facă întocmai ceea ce trebuie să facă.

Avea să-l părăsească.

Capitolul 14

Așadar, în seara aceea, Regele fără Inimă și Prue se duseră în grădina castelului. Prue luă un fus și puțină lână și îi arătă regelui cum să toarcă.

– Nu prea te pricepi la asta, spuse regele după ce rupsese firul.

– Ei bine, nici tu! îi răspunse Prue fără să gândească.

După aceea, regele aproape că nu mai vorbi, cu excepția înjurăturilor oribile, iar dimineață Prue fu cât se poate de bucuroasă că era în viață...

din *Regele fără Inimă*

Ducele de Montgomery dormea așa cum făcea totul: cu ușurință, cu eleganță și cu grație.

Frumos ca nimeni altul.

În dimineața de după, Bridget îl privi îngândurată în vreme ce dormea. Era tolănit pe așternuturile curate, cu o mână sub cap și cu cârlionții blonzi răsfirați pe pernă, nasul său drept profilându-se pe așternuturi. Avea buzele întredeschise, dar nu sforăia, nu, el nu. Barba îi era aurie și îi punea în evidență maxilarul. Cearșafurile îi acopereau coapsele, și ținea cealaltă mână pe burtă. Pieptul îi era musculos, și puținele fire de păr aurii dintre pectorali îi puneau în evidență masculinitatea. Avea un picior îndoit, iar mădularul, gros și lung, îi atârna de-a lungul unei coapse. Prepuțul – prețiosul lui prepuț, își aminti ea amuzată – era ușor ridicat, lăsând să se vadă glandul, strălucitor și roz.

Era perfect. Amantul ei.

Bridget își țuguie buzele, aruncând o ultimă privire languroasă acelui mădular minunat, apoi ieși în tăcere din cameră.

Era ciudat ca bărbatul acela să fie amantul ei, oricât de puțin urma să dureze relația lor. Chiar dacă nu ar fi fost duce, chiar dacă, într-un alt univers, ar fi fost lacheu sau majordom – un bărbat cu același statut și stil de viață ca al ei –, tot ar fi fost o potrivire ciudată. El era frumos, venit parcă din alt univers, iar ea?

Ea era pur și simplu banală. De la coama ei ca de cal și până la picioarele puternice, ea nu atrăsese niciodată atenția bărbaților. Mă rog, nu era nici vreo urâțenie – formele ei erau destul de armonioase –, dar știa și ea că nu era genul cu care să flirteze bărbații. La care bărbații să privească. Avusese câțiva admiratori în trecut, dar nu foarte mulți.

Ea era banală.

Ducele de Montgomery nu era nici pe departe banal.

Și poate că tocmai asta era ceea ce îl atrăgea la ea – faptul că era normală. Val era suficient de extravagant cât să fie fascinat – chiar și pentru o scurtă perioadă – de ceva prozaic.

Era un gând deprimant, dar Bridget tratã totul cu mult pragmatism. Știa că, indiferent de ce urma să se întâmple, destinul lor nu era să rămână împreună pentru o perioadă mai lungă de timp. Era o idee absurdă – ca și cum ai trimite un cal de tracțiune la o cursă de cai.

Oare ce o atrăgea la el? Putea să încerce să se păcălească singură. Să pretindă că nu voia decât să îl învețe pe duce să facă diferența între bine și rău, să-l facă să-și schimbe metodele diabolice de acțiune.

Dar era un joc pueril – pentru că, deși voia să-l ajute să-și descopere partea cea bună din el, nu acesta era motivul pentru care îi rămânea alături.

Adevărul era mult mai simplu. Pentru prima data în viața ei, făcea ceva strict pentru ea: lăsa deoparte decența, rațiunea, logica, ba chiar moralitatea.

Făcea dragoste cu Val. În mod egoist. Pentru că își dorea asta. Pentru că el era tot ce i se refuzase în viață – tot ce își refuzase ea însăși: râsete, și glume, și cărți, și aventură. Dorință și senzualitate. Mătăsuri și băi fierbinți. Animale de companie și cearșafuri mai calde.

Val era păcatul însuși, și, dacă și ea avea să fie păcătoasă pentru o vreme, urma să plătească bucuroasă prețul.

Și dacă prețul era un copil?

Nici asta nu ar fi fost prea rău, dacă stătea să se gândească mai bine.

La urma urmei, și ea era o bastardă. Dacă i-ar face un copil, l-ar păstra și, oricât i-ar fi de greu să își construiască un viitor, măcar nu ar mai fi singură din nou.

Bridget ajunse la ușa bucătăriei și, ca întotdeauna, verifică dacă ținuta ei era în ordine – mai puțin boneta. La momentul acela, era oricum clar că toată lumea bănuia că se culca cu ducele, dar nu avea de gând să se laude cu asta și nici să lase bârfele să-i știrbească autoritatea.

Deschise ușa și intră în bucătărie.

– Bună dimineața!

– Bună dimineața! mormăi doamna Smithers, care frământa niște cocă.

Deși nu avea aceeași relație pe care o avusese cu doamna Bram, bucătăreasa Smithers era acum mai prietenoasă, chiar și așa, în felul ei tăcut, față de prima zi în care sosise Bridget la Ainsdale. Și demonstră asta în clipa când se răsti la una dintre servitoare:

– Ann, trezește-te din visare și adu o ceașcă de ceai pentru doamna Crumb!

Bridget acceptă ceașca de ceai cu recunoștință, apoi îi zâmbi servitoarei și se așeză pe un scaun, în fața domnului Dwight.

– Bună dimineața, doamnă Crumb, spuse vesel majordomul.

Bridget observă că dimineața era alarmant de vioi.

– Doamnă Crumb, vă veți ocupa de etajele superioare astăzi?

– Așa intenționez, domnule Dwight, răspunse ea și gustă din terciul de ovăz pe care doamna Smithers i-l pusese în față.

Trebuia să admită că doamna Smithers făcea un terci foarte bun.

– Dacă am înțeles bine, există camere care nu au fost deschise de ani întregi?

Majordomul încuviință din cap, țuguindu-și buzele.

– Mătușa mi-a spus că le-au închis încă de dinainte să se îmbolnăvească Excelența Sa.

Bridget încuviință din cap. Fusese o metodă de a economisi bani, cu care Bridget era complet de acord – de ce să încălzești și să întreții camere pe care nu le folosea nimeni? Problema cu aceste spații este că, după o vreme, găsești rozătoare sau pot apărea alte surprize neplăcute, dacă nu sunt verificate din când în când.

Ușa de la bucătărie se deschise și intră Mehmed, cu Pip pe urmele lui. Cățelul se duse țintă la Bridget și se așeză cu lăbuțele pe genunchii ei pentru a-și primi mângâierea de dimineață.

Ea luă ultima înghițitură de terci.

– Vin imediat, îi spuse domnului Dwight, apoi ieși în curtea interioară cu băiatul și cu cățelul.

Pip se grăbi să ude stejarul bătrân.

– Aici foarte frig, spuse Mehmed, cu tristețe și cu brațele încolăcite în jurul corpului. Cred că îngheț la iarnă. Ducele zis că cerul iarna este de gheață și picături albe de gheață cad.

– Ducelui îi place să fie dramatic, spuse Bridget și îl privi pe Pip dând ocol curții.

Bridget aruncă o privire la turnul ce stătea de veghe peste castel și își aminti ce îi spusese ducele că văzuse de acolo. Locul acela fusese martorul mut al unor trădări, vicii și cruzimi care îi depășeau imaginația, și, cu toate acestea, nu exista nici o urmă pe pietrele reci. Castelul stătea acolo rezistent și imparțial.

Dacă ea ar fi fost menajera de la Ainsdale, ar fi sădit o grădină de legume și zarzavaturi, chiar lângă ușa de la bucătărie. Ar fi plantat ierburi și salată, mazăre, morcovi și ridichi, toate frumos, în funcție de soi. Apoi ar fi angajat grădinari care să aștearnă pietriș pentru a face alei și ar planta peri, pruni și meri lângă zidurile castelului, trandafiri și irișși, pentru ca domnița de la castel să le poată privi în timpul plimbărilor. Asta ar face dacă ar fi menajeră la castelul Ainsdale.

– Doamnă Crumb!

Bridget se trezi din visare la auzul vocii vesele a lui Mehmed și se întoarse spre el.

Alături de Mehmed se afla Pip.

– Doamnă Crumb, uitat să vă spun. Ieri, eu învățat la Pip să stea.

Bridget ridică din sprâncene, pentru că Pip nu prea obișnuia să asculte.

– Da?

– Uite!

Băiatul se întoarse spre Pip și ridică mâinile deasupra capului.

Cățelul lătră și se rostogoli pe jos.

– Pip! Șezi! strigă Mehmed, lăsându-și mâinile în jos, poruncitor.

Pip se ridică, lătră ca nebunul, apoi alergă de trei ori în jurul lui Mehmed și... se așeză în fața lui.

– O! Bridget duse mâna la gură, pentru că nu voia să râdă de Mehmed. Extraordinar!

Mehmed mustăci.

– Cred că oricum mai bine decât când încercat dumneavoastră, nu-i așa?

– Da, într-adevăr! răspunse Bridget.

– Pip foarte bun la șezi acum, spuse Mehmed privindu-l pe Pip, care se ridicase deja și se dusese să bântuie iar prin curte.

– Mehmed, mă tem că trebuie să mă întorc la treburile mele, spuse Bridget. Te ocupi tu de duce?

Mehmed o privi un pic nedumerit.

– Ducele nu se trezit de multă vreme. Spus că doar *plebe* se trezește înainte de prânz. Se uită la ea și clătină din cap. Nu cunosc *plebe*.

– Se referea la noi, Mehmed, mârâi Bridget. Și este genul care să spună asta.

– Ducele poate dormi toata ziua. Noi nu. Mehmed o privi ușor întristat. Dar el foarte trist când tu nu fost ieri lângă el.

Bridget nu îi răspunse, dar simți un fior în inimă. Ce prostuță.

– Vrei să mă ajuți să aerisesc și să curăț camerele închise?

– Da?! răspunse Mehmed cu îndoială.

– Sau, dacă vrei, tu și Pip ați putea verifica dacă este nevoie să ne ocupăm de grajduri, adăugă Bridget.

– Da, foarte bine! spuse el și se repezi spre una dintre porțile castelului, cea care ducea cel mai aproape de grajduri. Haide, Pip, vino!

Câinele fugi după el.

– Ai grijă să nu îl lovească vreun cal! strigă Bridget.

Mehmed îi făcu semn cu mâna și dispăru pe ușă, cu Pip după el.

Bridget oftă și se întoarse la ușa de la bucătărie. Trebuia să organizeze trupele.

Petrecu dimineața făcând curățenie în trei dintre camerele care se aflau pe latura vestică a castelului, la capătul opus față de dormitorul lui Val. Era destul de multă mizerie, și lui Bridget i se făcu dor de boneta pe care i-o smulsese Val în urmă cu o zi.

Bănuia că ducele îi dăduse foc.

În acel moment, Bridget supraveghea curățenia celei de-a treia camere, care fusese în mod cert folosită drept cameră de depozitare, pentru că era plină cu mese și alte mobile nefolosite. Doi lachei mutau un bufet masiv din lemn de mahon, care se afla lângă perete, scoțând la iveală pe perete ceva ce era acoperit cu o bucată de cârpă.

Bridget dădu cârpa prăfuită la o parte și înlemni privind.

Era portretul în mărime naturală a unui băiat. Un băiat frumos, cu părul auriu, care nu părea să aibă mai mult de șapte sau opt ani, dar care purta deja un costum albastru, guler alb și manșete de dantelă albă și catarame cu diamante la pantofi. Luase o poziție formală, în picioare, cu mâna la piept și cu o capă de catifea de culoare roz cu bordură din blană de hermină prinsă pe umăr. În cealaltă mână ținea un pumnal incrustat cu diamante.

Băiatul stătea într-o sală care aducea a sală de ceremonii, cu perdele și mobilă elegante, de o parte și de alta a lui. Bridget mai văzuse portrete ale unor copii și în casele altor aristocrați. Spre deosebire de aceia, acesta nu avea nici animale de companie, nici jucării și nimic care să amintească de copilărie.

Era singur într-o lume de adulți.

Iar ochii lui albaștri erau incredibil de triști.

– Mă ura încă de pe atunci.

Bridget se întoarse și-l văzu pe Val privind detașat la copilul din tablou.

– Credeam că a ars tabloul acesta cu ani în urmă. Îmi amintesc momentul în care am pozat pentru el. Nu puteam sta liniștit, dar tatăl meu voia portretul. Ea mi-a spus atunci că, dacă nu stau nemișcat, îmi taie urechile. Îi zâmbi lui Bridget de parcă i-ar fi spus o glumă. Eram prea mic să îmi dau seama că nu avea să o facă. Tatăl meu ar fi ucis-o dacă i-ar fi mutilat moștenitorul în felul acesta. Așa că am stat nemișcat. Țin minte că i-a luat vreo trei săptămâni să termine tabloul.

Lui Bridget îi veni să plângă. Oare el chiar nu putea să pronunțe cuvântul *mamă?*

Privi în spatele lui și fu bucuroasă să constate că servitorii părăsiseră camera.

– De ce te-a urât atât de mult?

– Pentru că sunt fiul tatălui meu. Val ridică din umeri. Arăt exact ca el, și ea l-a urât și pe el. Era un motiv suficient.

Bridget privi lung.

– Dar tu nu ești tatăl tău.

– Nu? murmură el, cu ochii obosiți. Până la urmă, m-a făcut după chipul și asemănarea lui.

Bridget îl luă de mână și îl strânse tare.

– Doar pentru că semeni cu el nu înseamnă că ești ca el. Nu ești. *Nu ești!*

Val se uită la ea cu capul plecat și se încruntă, de parcă vorbele lui Bridget l-ar fi pus pe gânduri.

Dacă ducesa ar mai fi fost în viață, Bridget i-ar fi împărtășit acesteia gândurile ei.

Își drese vocea.

– Să pun să fie agățat din nou pe perete? Poate în sufragerie?

– Ce? întrebă el privind lung la tablou. Dacă ții neapărat... Cu siguranță, tata a plătit o avere, și se pare că și pictorul era unul foarte talentat. Val privi prin cameră. Mă întreb, totuși, de ce l-a pus aici. A fost o persoană atât de răzbunătoare. L-a urât pe tata. A urât castelul acesta. M-a urât pe mine. Lovi cu piciorul un maldăr de cutii. Căzură, și ceva se sparse. Ar fi trebuit să o auzi urlând după mine la plecare. Mi-a spus că sunt însuși diavolul, imaginea perfectă a tatălui meu. Că îi semănam în toate.

Val fu întrerupt de mieunatul unei pisici. Îngheță și se uită la ea.

Bridget se încruntă și privi în jur.

– Unde...?

Mieunatul se auzi din nou.

– Ai auzit asta? șopti Val.

Bridget îi făcu semn să tacă. În cameră se aflau două mese – mobilier medieval și ros de cari –, plus cutiile căzute, ce păreau mai degrabă alte picturi ascunse...

Un alt mieunat.

Bridget se duse lângă bufetul care avea mărimea unui om și era sculptat și șlefuit. Bufetul avea două uși pe care Bridget încercă să le deschidă, dar erau închise.

– Poftim!

Val își scoase pumnalul.

– Nu! strigă Bridget.

Dar Val înfipsese deja pumnalul în deschizătura dintre cele două uși și rupse astfel încuietoarea.

– O, spuse ea dezaprobator. Nu era necesar să faci asta.

– Știu, dar m-am gândit că vrei să vezi ce este înăuntru, spuse el. Și rar am văzut un bufet atât de îngrozitor. Cred că l-a avut mama în camera ei. Vrei să te uiți înăuntru sau nu?

– Da, spuse ea, apoi deschise ușile bufetului, dar nu văzu înăuntru decât un cuib de șoareci gol și mult praf.

Mieunatul se auzi din nou, destul de aproape.

Bridget se uită în bufet. Ar fi putut jura că pisica – sau pisicuța, căci după sunet părea mică – se afla chiar în fața ei, dar nu era nimic acolo.

Se uită lung la Val.

Ochii lui albaștri trădau amuzamentul.

– Pisici-fantomă și pisoiași invizibili.

Bridget se încruntă.

– Nu cred în fantome.

– Plictisitor. O sărută pe nas, iar ea, surprinsă de gestul lui, se aplecă să vadă dacă era ceva sub bufet.

Una dintre plăcile de lemn se desprinse și ceda în mâinile lui Val.

Bridget se aplecă din nou să se uite.

În spatele bufetului se afla o pisică cu blană roșcată, cu ochi mari și verzi, de la care sugeau niște pisoiași colorați. Era cuibărită în spațiul din spatele bufetului.

– Dar cum o fi intrat aici? se întrebă Bridget, încântată de descoperire.

Pisoiașii erau pufoși și adorabili.

– Prin magie, spuse Val serios, iar apoi continuă, ceva mai pragmatic: Sau printr-o gaură roasă de cari, din spatele bufetului.

Bridget râse.

– Ce nume le dăm?

Dar Val deveni serios și se trase de lângă ea.

– Nici unul, pentru că nu sunt ai noștri, nu?

– Nu? spuse ea încet, privindu-l lung. Își aminti ce îi făcuse tatăl lui, nesfârșitul șir de pisici sugrumate și simți un junghi în inimă. Dar...

– Atunci, lasă-le așa, spuse el, dând cu piciorul cutiilor de pe jos. Nu e nevoie să dai nume pisicilor, nu? Găsesc că este nepoliticos. Nimeni nu le întreabă pe pisici dacă vor să aibă un nume.

Bridget privi lung la animalul care torcea, cu ochii pe jumătate închiși, apoi se uită din nou la el. Ar fi trebuit să închidă subiectul, dar...

– Îți plăceau pisicile când erai mic, nu-i așa?

Val se întoarse brusc spre ea, și părea furios.

– Cine ți-a spus așa ceva?

– Tu mi-ai spus, răspunse ea. Când delirai din cauza otrăvii, ții minte?

– Nu. Val clătină din cap. Mi-am dat seama că este mai bine să uiți anumite lucruri, așa că m-am obișnuit. Uneori, când sunt prezentat cuiva, uit imediat numele acelei persoane, doar pentru a nu îmi pierde exercițiul. Uitarea este extrem de folositoare.

Bridget nu știa dacă ar fi trebuit să plângă sau să râdă. Oare câte uitase Val de-a lungul vieții? Cât fusese obligat să îndure?

– Ei bine... Bridget trase aer în piept. Mi-ai spus deja. Mi-ai zis că ai avut patru pisici: Pretty, Marmalade, Opal și...

– Tiger, spuse el și se apropie de ea. Tiger, motanul pe care l-am strangulat eu însumi pentru a-l împiedica pe tata să o facă. Séraphine, ești sigură că vrei să continui?

– Numele meu este Bridget, spuse ea fără să se lase intimidată.

– O, nu! răspunse el apucându-i brațul cu atâta forță, încât aproape că o răni. Acum ești înflăcărata mea Séraphine, judecătoarea mea, iar eu sunt păcătosul duce de Montgomery, și, dacă vrei să știi, dacă vrei să știi cu adevărat, tu, sfânta și imaculata Séraphine, ei bine află că erau mult mai multe pisici decât Pretty, Marmalade, Opal și Tiger. Duzini de pisici. Tata se asigurase că erau destule pisici. Cine crezi că îmi furniza pisicile în copilărie? Tata! Îmi aducea câte o pisicuță pufoasă și mi-o punea noaptea pe pernă, pentru ca a doua zi, de dimineață, să mă trezesc cu ea lingându-mă pe față și s-o aud torcând, atât de moale și pufoasă, numai a mea. Inocentă și încântătoare. Eu le-am dat tuturor pisicilor un nume. Iar el aștepta ca eu să mă atașez de ele, până în momentul în care îmi deveneau cele mai bune prietene, singurele mele prietene, și apoi le sugruma în fața mea. Val își lipi fruntea de a ei, cu ochii închiși, în continuare teribil de uscați. Până când am crescut și am înțeles, am știut că trebuie să ucizi ceea ce iubești, Séraphine, altfel ceilalți vor folosi asta împotriva ta. Le vor suci gâtul în fața ta, și te va durea. Ființa ta va sângera cu urlete și disperare și nu vei mai dori decât moarte, vei *iubi* moartea. Se opri, tremurând, cu gura deschisă, apoi spuse clar și precis: Vezi? E mai bine. Este *mult* mai bine să nu iubești. Deloc.

Bridget îi duse ușor mâna la piept, apoi îi mângâie chipul pe care nu se prelingea nici o lacrimă.

– Da, înțeleg.

Se ridică pe vârfuri și îl sărută delicat pe buze. O mică atingere, pentru ca el să știe că ea era acolo și că tatăl lui nu. Îi cuprinse fața cu mâinile și se lăsă pe spate ca să se uite la el.

Ochii lui albaștri se mai luminaseră și păreau mai liniștiți.

El trase adânc aer în piept.

Apoi privirea lui trecu pe lângă ea spre bufetul deschis, și Val începu să râdă. Râsete întunecate, venite din adâncurile iadului, care o făcuseră pe Bridget să se holbeze la el îngrozită.

Val se ținea de burtă și arătă spre ceva cu degetul.

Bridget se întoarse și privi, așteptându-se la ceva cumplit.

Nu văzu decât că pisica plecase de lângă pui. Unii dintre ei dormeau, iar alții încercau să stea pe picioruşele lor nesigure, explorându-și micul spațiu din spatele bufetului.

– Ce?

– Privește, rosti el răgușit. Privește. *Târfa* aia!

Izbucni din nou în râs și se clătină prin încăpere de parcă ar fi fost posedat.

Bridget se aplecă și privi din nou.

Era ceva alb sub pisoiași.

Scoase o cutie lunguiață din fildeș, sculptată peste tot. Părea foarte veche și scumpă, și țâțâi când se gândi că fusese folosită drept pat pentru pisici.

– La asta te referi? îl întrebă ea pe bărbatul înnebunit.

Încercă să o deschidă, dar capacul părea înțepenit.

– Nu, nu, spuse Val, apărând brusc în spatele ei. Tu habar n-ai de familia Montgomery și de intrigile ei.

Val luă cutia din mâinile ei, o întoarse cu fundul în sus și apăsă cu degetul pe una dintre zonele sculptate de pe bază. Pe o laterală a cutiei se ivi un dispozitiv lunguieț. Val trase de el și apoi deschise capacul.

Bridget privi peste umărul lui.

Înăuntru era o scrisoare sigilată.

– Nu mi-a zâmbit niciodată, spuse el privind scrisoarea, nici măcar în ziua când am plecat. Stătea în patul ei, cu Cal lângă ea, iar eu am văzut cum a pus scrisoarea în cutie. Jurase că avea să o publice dacă eu mă întorceam în Anglia înainte ca ea să moară. Dar nu am crezut-o niciodată. Se pare că am fost foarte naiv! Veninul ei era chiar real, nu doar în imaginația mea. Unsprezece ani mai târziu, încă îmi otrăvește existența, deși putrezește în pământ. Bravo, milady, bravo!

Studie scrisoarea preț de încă o secundă. Apoi își ridică privirea spre Bridget și îi întinse ei cutia deschisă. Ia-o tu! Asta este inima mea întunecată, sufletul meu păcătos. Fă asta în amintirea mea.

Bridget se uită la cutia de fildeș.

– Nu pot să iau eu asta!

El își înclină capul.

– De ce?

– Pentru că... Pentru că nu voia să dețină armele cu ajutorul cărora să îl trădeze. Ce scrie în ea?

Ridică din umeri.

– Nu știu.

– Ai spus că mama ta te-a blestemat din mormânt cu această scrisoare, replică ea exasperată.

– Și chiar așa a făcut, zise el. Dar nu știu ce scrie în ea. Este sigilată. Nu am citit-o.

Bridget închise ochii.

– Dar dacă ar scrie ceea ce crezi tu că scrie...?

Val zâmbi.

– În cazul acesta, mă așteaptă ștreangul.

Bridget trase aer în piept. Spusese „mă așteaptă", nu „s-ar putea să mă aștepte". Era atât de *sigur*. Foarte puține infracțiuni puteau aduce unui duce pedeapsa capitală.

Iar el voia ca Bridget să ia dovezile crimelor lui.

Vru să îi spună să distrugă cutia. Avea cuvintele în vârful limbii.

Dar Bridget era o persoană morală. Dacă el chiar făcuse ceva teribil....

– Aha! Iată Inchizitorul! șopti el.

Și puse îngrozitoarea cutie în mâinile ei.

Capitolul 15

Prue și Regele fără Inimă își aduseră ghemele de lână pentru a le arăta magicianului. Acesta se uită la lâna lor plină de noduri și zâmbi.

– Ce lucrătură fină, Maiestate!

Regele și Prue priviră unul la celălalt, apoi regele ridică din sprâncene, neîncrezător.

Magicianul își drese iute vocea.

– Iar acum va trebui să țeseți o pânză fină la lumina lunii.

Regele începu din nou să blesteme, dar Prue doar oftă...

din *Regele fără Inimă*

Fusese un capriciu. Probabil un capriciu fatal, dar așa sunt capriciile de obicei – cel puțin *ale lui.*

Val privi la îngerul lui înflăcărat care luase cutia în care stătea închisă elegant răutatea amară a mamei lui. Mama lui fusese o persoană care ținea la rafinamentele sociale. Expresia lui Séraphine trăda faptul că era în dilemă. Ei nu-i plăcuse să preia povara păcatelor lui – a unui anume păcat în special, de care nici măcar nu știa –, dar totuși strângea curajoasă la piept acel lucru dezgustător.

El nici nu se aștepta la altceva din partea marelui inchizitor.

Cumva resimți satisfacție știind că ea ținea în mâinile dolofane și practice de menajeră distrugerea lui. Știind că, dacă o necăjea prea tare, dacă ea se trezea într-o dimineață și îl găsea inacceptabil, putea să-l spulbere printr-o fluturare de mână. Era un fel de echilibru al universului. Până la urmă, ea avea conștiință, iar el nu.

Și, în plus, până și Ahile avea călcâiul lui.

– Vino, îi spuse el tandru, pentru că o vedea că se chinuia. Te-am căutat la treburile tale ca să te rog să lași praful, păianjenii și șoarecii și să te odihnești o vreme și poate să iei prânzul cu mine.

În mod curios, Bridget roși.

– Nu pot face asta, șuieră ea.

– De ce? întrebă el, contrariat de răspuns.

– Ceilalți servitori.

Val clipi.

– Te asigur că le permit tuturor servitorilor mei să ia prânzul.

– Dar dacă eu sunt cu tine...

Bridget roși și mai mult.

Val își înclină capul și o studie, complet uimit.

– Nu am folosit cuvântul „prânz" ca eufemism; totuși, nu mă deranjează să mă retrag în camera mea dacă asta vrei...

– *Nu,* spuse ea pe un ton ce putea fi interpretat ca neagreabil. Își dădu ochii peste cap de parcă *el* era cel dificil, ceea ce, trebuia să admită, de multe ori chiar era adevărat. Hai să luăm prânzul.

Val zâmbi.

– Splendid!

Bridget îl privi timidă. Era încântătoare.

– Sunt murdară de praf. Mă duc să mă spăl, apoi ne întâlnim în camera de zi, în regulă?

Val făcu o plecăciune elaborată.

– Îți aștept prezența.

Bridget părea emoționată, iar el era foarte tentat să o întindă pe una dintre mese și...

– Nu, spuse ea serios, dându-se înapoi. E miezul zilei!

Cât de puritană era! Cine ar fi spus că cei din clasa de jos sunt atât de cumpătați când vine vorba despre actul sexual?

Val se îndreptă spre camera de zi, meditând la cele spuse. Cumva își închipuise că servitorii erau toți ocupați să și-o tragă la orice oră din zi sau din noapte pe dușumeaua din bucătărie. Dar asta numai când se gândea la ei, ceea ce nu se întâmpla foarte des, pentru că erau servitori. Însă așa umbla vorba – că cei din clasa de jos erau foarte pasionali și prea fertili. Cu toate astea, menajera lui refuzase să-i facă hatârul pentru că era miezul zilei.

Ce era greșit în a face sex în timpul zilei? se întrebă Val. Lumina? Cu siguranță nu, pentru că a o vedea pe persoana cu care urmează să te tăvălești e un lucru *bun*. Faptul că nu exista un pat? Nici vorbă. Cu o seară în urmă, îl călărise pe un scaun. Și fusese extrem de plăcut.

Sau cel puțin așa considerase el.

Val se opri pe scări, străfulgerat de un gând extrem de neplăcut – ceva la care nu se gândise niciodată. Oare lui Bridget nu *îi plăcuseră* cele două partide de sex?

Medită la acest lucru preț de câteva secunde.

Nu. Juisase peste mădularul lui – o simțise și o văzuse.

Și, în plus, era Valentine Napier, duce de Montgomery. Pur și simplu nu exista un amant mai bun ca el, nicăieri în lume.

Satisfăcut de acest gând, Val continuă să coboare scările.

Majordomul, al cărui nume tot nu reușea să-l țină minte, îl întâmpină pe scări.

– Ducele de Dyemore dorește să vă vadă, Excelență. Vă așteaptă în bibliotecă.

Ah, soarta venise până la urmă în vizită. Bătrânul călătorise cu șareta lui spre Ainsdale mai repede decât se așteptase Val. Numai bine. Probabil era nerăbdător.

La treabă, la treabă.

Dar, preț de un moment, Val ezită. Ar fi putut pur și simplu să-l amâne pe Dyemore. Să-și petreacă după-amiaza delectându-se cu Séraphine.

Séraphine... Val clipi. O, acum exista Séraphine. Pe care trebuia să o protejeze de bărbații mascați ai lumii. Nu. Nu, nu, nu, nu, nu, nu. Trebuia să rezolve asta cât mai repede.

Cel care avea puterea nu trebuia să jelească a doua zi.

Val făcu semn din cap spre majordom.

– Întreabă-l dacă dorește să ia prânzul cu mine.

Intră în camera de zi și o găsi lustruită și curățată – și nu atât de neprimitoare pe cât și-o amintea. Desigur, amintirile lui erau, în mare, despre momente de desfrâu ce culminau cu violuri și distrugeri.

Pe vremuri, fusese holul castelului, iar tavanul era înalt, cu blazoane vechi reprezentate pe la cornișe. Masa era lungă și aproape neagră, iar pe pereți atârnau portretele strămoșilor lui diabolici. Tatăl lui stătea la loc de onoare, deasupra unui șemineu din marmură cenușie, purtând perucă gri, ciorapi de mătase și o pelerină albastră ca safirul care îi completa ținuta elegantă.

Val se așeză la locul lui și privi lung la ochii albaștri ai tatălui său. Se gândi că acum putea să dea foc portretului, doar era stăpânul castelului.

– Montgomery, cârâi Dyemore, cu vocea lui de om bătrân, și traversă împleticit sufrageria. Arăți foarte bine. Am auzit ceva zvonuri cum că ai fi fost foarte bolnav după bal.

– A, zvonurile! spuse Val, ridicându-se pentru a-și saluta invitatul. E mai bine să lași zvonurile pe seama babelor și a celor săraci cu duhul, nu crezi? Desigur, cu excepția cazurilor în care acestea pot fi verificate.

– Desigur, spuse Dyemore, strângându-i mâna cu fermitate. Dar am auzit zvonul de la una dintre slujnicele tale.

– Serios? Val zâmbi și se așeză din nou la locul lui. Spune-mi numele ei, s-o pot azvârli în stradă.

Dyemore râse.

– Ah, îmi amintești de tatăl tău.

– Așa obișnuia și mama să îmi spună, replică Val și îi turnă un pahar cu vin invitatului.

Ușa de la camera de zi se deschise. Bridget intră, și Val își dădu imediat seama de greșeala comisă.

Era îmbrăcată ca de obicei, cu rochia ei din lână neagră, cu șorț și fișiu alb – destul de modestă, dar Dyemore făcuse deja aluzia la zvonuri și la servitori. Oare boșorogul știa cine îl îngrijise pe Val?

Val zâmbi ușor ducând paharul cu vin la gură și se blestemă singur de cât de prost fusese.

– Ea este încântătoarea doamnă Crumb? întrebă Dyemore studiind-o îndelung pe Séraphine, de parcă ar fi fost un hering sărat pregătit pentru masa lui.

Val contemplă preț de o clipă cum ar fi dacă l-ar înjunghia cu cuțitul de pe masă. Ar fi extrem de simplu. Dar apoi ar trebui să scape de cadavru. O treabă plictisitoare, iar el chiar voia puterea Lorzilor. Prea bine.

– Doamna Crumb este menajera mea, într-adevăr, și va lua prânzul împreună cu noi, spuse Val și întinse mâna spre ea.

Bridget nu păru surprinsă de invitația ducelui. Menținu o poziție dreaptă și se apropie de el. Nu îi luă mâna, dar se așeză pe scaun. Lui Val îi trecu prin minte faptul că întâlnise prințese care dădeau dovadă de mai puțin aplomb decât ea.

Val puse mâna pe masă și îi zâmbi.

– Ți-l prezint pe Leonard de Chartres, duce de Dyemore, bun prieten cu tatăl meu.

Ochii lui Bridget se măriră un pic, dar nu reacționă în vreun fel la cele auzite.

– Excelență, sunt încântată să vă cunosc.

– Plăcerea este de partea mea, spuse Dyemore amuzat, de parcă i s-ar fi adresat unei pisici vorbitoare. Se întoarse spre Val. E o noutate pentru tine, nu-i așa, Montgomery? Îmi amintesc că și tatălui tău îi plăcea diversitatea. În iarna lui 1712, sau a lui 1713, era această micuță...

Din fericire pentru apetitul lui Val, Dyemore fu întrerupt de sosirea prânzului. Majordomul se afla în fruntea a trei lachei, care aduceau tăvi cu somon, mâncăruri de vită, precum și pâini și dulcețuri de fructe.

– Nu m-am dat niciodată în vânt după pește, spuse Dyemore, în timp ce câteva picături de sos de vită i se prelingeau din colțul gurii. Carnea de vită, în schimb, asta e mâncarea unui bărbat adevărat.

– De acord, răspunse Val și înfipse furculița într-o bucată de somon.

– Și acum, continuă bătrânul, e cazul să te inițiem cum trebuie.

Bridget lovi cuțitul de farfurie și se uită urât la el. Val se întrebă dacă Bridget avea să reușească să termine masa fără să explodeze ca niște artificii chinezești.

– O inițiere, zici? întrebă Val, întorcând privirea spre Dyemore. Ce plictisitor... Cred că, dacă sunt membru al unei familii fondatoare...

– Reguli sacre, intonă Dyemore – într-un fel destul de amuzant, ținând cont de subiectul discuției. Dar, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Eu nu mai întineresc. Ha, ha!

– Credeam că fiul tău..., începu Val, mânat de curiozitate. Nu avea intenția să lase pe altcineva să-i fure dreptul la putere.

– Raphael? întrebă Dyemore, cu o expresie hidoasă pe chip. Nu cred că rolul acesta îi este potrivit...

– Serios?

Treaba asta era chiar interesantă. Val își aminti vag un băiețel de vârsta lui și se întrebă dacă nu cumva Raphael era handicapat sau suferea de retard mental. Dar ar fi auzit zvonuri dacă ar fi fost așa, nu?

– Tu te vei descurca mai bine, continuă Dyemore și-și scoase o bucată de zgârci dintre dinți. Ești tânăr. Puternic. Atrăgător.

Dyemore miji ochii.

Dacă ar fi avut astfel de înclinații, Val s-ar fi simțit violat.

Îi zâmbi.

– Când?

Dyemore ridică din umeri.

– Știi bine că primăvara este sezonul nostru.

Val scutură din cap.

– E prea mult până atunci. O să vreau să-mi ocup locul mai devreme.

Dyemore zâmbi larg.

– E posibil să putem aranja ceva în sensul acesta. De când nu mai e tatăl tău, am devenit și noi mai... liberali cu adunările noastre.

– Și unde le ții?

Dyemore îl dojeni cu degetul.

– Hei, hei, știi bine că nu îți pot spune asta. Nu înainte de inițiere. Se așeză mai bine pe scaun și-l privi lung pe Val, aproape lasciv. Ești nerăbdător să ni te alături, știu asta, dar trebuie să ai răbdare, băiatul meu.

Val zâmbi și își bău vinul, bucuros că-l făcuse pe Dyemore să creadă că practicile sexuale destul de comune ale Lorzilor erau motivul pentru care hotărâse să li se alăture.

Terminară masa într-o atmosferă cel puțin plăcută, în ciuda aluziilor pe care le făcuse Dyemore cu privire la preferințele sexuale ale tatălui lui Val, la ura mamei sale față de el și la altele asemenea Dacă boșorogul s-ar fi înecat cu una dintre bucățile de friptură și ar fi murit, ar fi făcut cu adevărat un bine omenirii, dar nu se întâmplă așa. Val își conduse invitatul spre ieșire.

Și în momentul acela se întâmplă.

Ar fi putut să dea mai apoi vina pe vin, pe preocuparea lui față de siguranța lui Bridget și pe îndoiala care o cuprinsese în timpul mesei, dar gândindu-se mai bine... fusese pură prostie.

Blestemată de prostie.

Dyemore se afla în fața ușii, cu pălăria și cu bastonul în mână, luându-și rămas-bun în modul lui ramolit și malițios, când Bridget se întoarse pentru a se depărta de Val.

Iar el o prinse de mână.

Doar atât. Absolut fără să gândească înainte. Nu mai voia ca ea să se ducă să facă curățenie prin castelul lui blestemat, când, de fapt, el își dorea doar o discuție tihnită cu ea și, poate mai încolo, o partidă de amor de după-amiază.

Ceva atât de neînsemnat, dar atât de important în egală măsură. Pentru că prezența unei menajere la masa lui putea fi explicată ca o perversiune sexuală bizară. O dorință bruscă de a se tăvăli prin nămolul clasei de jos. Dar să ții o femeie de mână era ceva cu totul diferit, chiar și pentru un ticălos bătrân, libidinos, fără suflet și cu fața mâncată de vărsat, cum era Dyemore.

Însemna afecțiune.

Adică slăbiciune.

Observă ochii injectați ai lui Dyemore îndreptându-se brusc spre mâna care ținea degetele dolofane ale lui Bridget. Buzele vineții ale boșorogului se schimonosiră într-un zâmbet satisfăcut, iar Val simți ceva ciudat în pieptul lui înghețat și gol. Ceva ce îi tăie răsuflarea.

Simți ceva asemănător...

Ei bine, ceva asemănător *fricii*.

Și apoi își aminti brusc: „Trebuie să ucizi ceea ce iubești, altfel va fi folosit împotriva ta".

Ce bine că nu o iubea pe Bridget, nu?

– De ce? Bridget se răsuci spre Val în momentul în care acesta închise ușa de la dormitor. Tremura toată, atât era de supărată. Ce e nebunia asta să iei masa cu ducele de Dyemore și să ceri să fii inițiat în secta Lorzilor Haosului? Ești atât de pervers? Chiar îți place atât de mult să faci sex cu tot felul de femei?

– De fapt, spuse el, deseori sunt băieți – unii foarte tineri – și fetițe.

Pentru un moment, îl privi pur și simplu, fără să-i vină să creadă ce auzea. Apoi îi spuse, pe un ton plat:

– Vrei să violezi băieței și...

– *Nu.* Chiar avea nerușinarea să pară rănit de spusele ei. Ți-am spus deja ce părere am despre viol și violatori. Bineînțeles că nu aș face așa ceva unui copil.

Bridget îl privi lung. Inspiră adânc. Apoi inspiră din nou. Alungă din minte imaginile, cuvintele, amintirea bătrânului aceluia îngrozitor și faptul că fusese nevoită să tacă pe tot parcursul acelui prânz oribil – toate acele lucruri care o făceau atât de furioasă. Trebuia să dea pur și simplu totul deoparte și să-l privească pe bărbatul care era Valentine.

Val se afla la câțiva pași de ea, cu părul lui blond prins la spate, purtând un costum de culoare bleumarin, cu broderie roșie, și vestă de culoare cărămizie. Îmbrăcăminte destul de anostă pentru el, dacă stăteai să te gândești. O privea de parcă ar fi fost o străină venită din altă țară. O străină pe care nu o mai întâlnise niciodată.

O privirea deseori așa, se gândi ea tristă.

– De ce vrei să te alături Lorzilor Haosului? întrebă ea.

– Pentru că au un viciu comun, spuse el. Și sunt toți oameni cu statut în societate și cu multe privilegii.

Bridget încuviință din cap.

– Vrei să îi șantajezi?

– Da. Îi zâmbi de parcă el ar fi fost un mare profesor și ea un discipol. Gândește-te la ocaziile care mi s-ar ivi! Nu numai în rândul Lorzilor, ci și în familiile lor. Își desfăcu larg brațele de parcă și-ar fi imaginat o rețea de pânze de păianjen, interconectate și acaparatoare. În plus, ei au o tradiție, se ajută în secret, în afaceri, în organizarea mariajelor, în conducerea parlamentului, a bisericii, a armatei, a forței navale, mă rog, sunt peste tot. Lorzii sunt infiltrați peste tot.

Îi zâmbi angelic, iar Bridget se strădui să nu lase să i se citească groaza pe chip.

– Și cum își dau ei seama cine sunt ceilalți Lorzi, dacă toți sunt mascați?

– Prin tatuaje. Dacă un Lord îi arată delfinul altuia, acesta este obligat să facă tot ce îi cere primul.

Bridget se încruntă.

– Dar tatuajul tău este pe...

Val ridică din umeri.

– Nu am intenționat niciodată să îl folosesc, pentru că nu voiam să fiu dator *nici unuia* dintre ei.

Și, în sfârșit, Bridget auzi din gura lui Val ceea ce dorise să audă: ura față de Lorzii Haosului.

– Dar tot li te vei alătura, spuse ea. Vei sta lângă bărbați care... rănesc băieței și fetițe.

Val o privi. Orice urmă de ironie îi dispăruse de pe chip.

– Am stat lângă un asemenea bărbat, chiar acum, la prânz.

Bridget înghiți fierea care îi urcase în gât.

– Da, așa ai făcut.

– Nu poți să scapi de acești bărbați, Séraphine. Sunt peste tot.

– Dar nu trebuie să li te alături, spuse ea cu voce tare. Val. *Valentine*. Nu trebui să fii unul dintre ei.

– Nu sunt, replică el, vădit confuz. Ți-am spus doar...

– Dacă li te alături lor... e ca și cum ai fi unul dintre ei, spuse ea. Până la urmă, *este* același lucru.

Val o privi lung, și frumoasele sprâncene se împreunară.

– Da? Este același lucru?

– Da. Bridget se apropie de el și îi cuprinse fața în mâini, susținându-i privirea, încercând să scoată la iveală... *latura umană* din el. Latura umană care îi fusese răpită încă din copilărie. Dar putea măcar încerca, nu? Nu deveni membru în cultul Lorzilor Haosului! Te rog.

– Dar oportunitatea șantajului... puterea.

– Deții suficientă putere chiar și așa, îl asigură ea. Ești ducele de Montgomery.

– Nu, Séraphine, spuse el, epuizat, trist și fără să zâmbească. Nu există niciodată suficientă putere, nici măcar pentru ducele de Montgomery.

– De ce? întrebă ea. *De ce* ai avea nevoie de și mai multă putere?

Val închise strâns ochii albaștri și-și duse spre tâmplă un pumn tremurând.

– Tu nu înțelegi!

– Atunci, fă-mă să înțeleg!

Val deschise ochii mari și o apucă de brațe, învârtind-o, cu privirea fixată într-a ei.

– Tu chiar nu îți dai seama? Nu îi *vezi?* Sunt peste tot – lupi, și păsări de pradă, și șacali, urlând la lună, cu fălcile căscate. Sunt atât de aproape, Bridget, încât le pot simți duhoarea respirației, și, dacă nu am suficientă putere, vor pune mâna pe tine, pe Eve sau poate chiar și pe mine și ne vor roade carnea de pe oase, până când nu vor mai rămâne decât niște schelete. Val trase aer în piept, oprindu-i amețitoarea piruetă atât de brusc, încât Bridget își pierdu echilibrul și căzu în brațele lui. Acesta o strânse tare și îi șopti la ureche: Nu sunt nebun. Știu că nu mai poartă măști ca pe vremuri, dar, înflăcărata mea Séraphine, asta nu înseamnă că ei nu sunt tot aici, îmbrăcați în haine de oameni normali. Deci, vezi tu, *trebuie* să am și mai multă putere. E singurul mod prin care le pot supraviețui.

Val tremura, iar Bridget nu îl înțelegea pe deplin, dar ținea la el, deși știa că nu ar fi trebuit să simtă așa.

Și îl sărută pe acest bărbat extravagant care refuza să dea nume pisicilor și care îi încredințase o cutie superbă, dar fetidă, ce conținea dovada păcatului care l-ar putea face să atârne în ștreang. Și, sărutându-l, își spuse că, orice s-ar întâmpla, nu trebuia să se îndrăgostească de el.

Deși era, probabil, mult, mult prea târziu.

Îi desfăcu funda din păr afundându-și degetele în pletele lui aurii, savurând-le textura mătăsoasă.

Val gemu, sunetul vibrând lângă buzele ei, apoi o trase în brațe și îi scoase agrafele din păr.

Ea simți cum i le scotea, una câte una, iar părul ei se revărsă peste brațul lui Val. Acesta îi cuprinse chipul în palme și-și apropie gura de a ei, apoi îi mușcă buza de sus și-și vârî limba în gura ei.

Avea gust de vin.

O luă pe sus, și camera se învârti pentru o clipă cu ea, înainte ca Bridget să se trezească în pat. Îl privi și îi spuse:

– Te vreau gol de data asta.

Val încuviință din cap, cât se poate de serios.

– Desigur.

Dar pe buze îi apăru un zâmbet în momentul în care își scoase gulerul de dantelă de la gât.

Bridget se ridică și privi cum Val își dădu jos haina lui bleumarin și o aruncă pe un scaun, apoi se descălță. Desfăcu nasturii jiletcii și o privi ademenitor pe sub genele aurii. Jiletca ajunse curând peste haină.

Apoi se aplecă și își scoase ciorapii. Se îndreptă și își desfăcu nasturii de la manșete, apoi pe cei de pe pieptarul cămășii. Se opri, o privi lung, își duse mâinile la spate și, dintr-un singur gest, își dădu jos cămașa.

Mușchii îi străluceau în lumina soarelui care intra pe fereastră. Părea un zeu coborât din ceruri pentru a o satisface în acea după-amiază.

O privi pe Bridget pe sub pleoapele ce se închideau grele în timp ce își desfăcea pantalonii, lăsându-i să cadă pe podea.

În acel moment, nu mai avea pe el decât lenjeria intimă – lenjerie intimă din *mătase*, după cum observă ea – și stătu nemișcat cât ea îl admiră în voie.

În cele din urmă, rămase și fără lenjerie.

Îl mai văzuse gol, desigur. Își făcuse un adevărat obicei din a i se arăta gol, înfumuratul de el, dar pe atunci încă nu era iubitul ei.

La vremea aceea... nu îi păsa de el.

Era frumos. De o frumusețe naturală. Membre perfecte, piele impecabilă și mădular erect și gata pregătit pentru ea.

Oare de câte ori fusese admirat de amante în felul acesta? De câte ori se fălise cu frumusețea-i perfectă?

Însă Bridget ar fi fost atrasă de el chiar dacă nu ar fi fost frumos. Cel puțin așa credea ea. De exemplu, dunga aceea micuță și albă de pe genunchiul drept? Să fie, oare, o cicatrice? Cine putea ști? Dar faptul că avea acea mică imperfecțiune îl făcea uman.

Acea imperfecțiune i se părea erotică lui Bridget.

Asta înseamnă adevărata intimitate, nu? Să vezi pe altcineva gol. Acea intimitate a umanului și a imperfecțiunilor. Iar toate celelalte amante pe care le avusese? Bridget se întreba dacă ele fuseseră capabile să-l vadă altfel decât ca pe un *lucru* frumos, perfect. Văzuseră, oare, dincolo de frumusețea lui?

Oare l-ar fi plăcut la fel de mult la bătrânețe, când abdomenul lui perfect avea să își piardă din fermitate? Când părul lui blond urma să albească și ridurile aveau să-i înconjoare ochii albaștri? Bridget era convinsă că ea l-ar plăcea *și mai mult*.

Nu că urma să aibă ocazia să-l vadă îmbătrânind.

Bridget își mușcă buza și-și șterse lacrimile care îi inundară ochii la gândul acesta. Ah, cât i-ar plăcea să îmbătrânească alături de acest bărbat!

– Séraphine? Unde ai plecat?

– Nicăieri. Valentine, ajută-mă să mă dezbrac, te rog.

Și el făcu întocmai. O trase în picioare și o dezbrăcă, mult mai repede decât ar fi putut să o facă ea.

Pe moment, Bridget nu se gândi că el avea multă experiență la dezbrăcat femei.

Goală în fața lui Val, îi luă mâinile și-l conduse spre pat, și se întinseră pe o parte, astfel că fața lui era aproape de a ei. Val își puse mâna sub cap și o privi.

– Ești într-o stare ciudată.

– Da? întrebă ea. Îmi cunoști toate stările?

– Doar pe acelea pe care binevoiești să mi le arăți, zise el zâmbind.

Bridget nu îi răspunse, dar trasă cu un deget conturul buzelor lui minunate.

Valentine, dacă ai deține toată puterea din lume, ce ai face cu ea?

– Ți-am spus, răspunse el, sărutându-i câte un deget la fiecare cuvânt rostit. Niciodată nu poți avea suficientă putere.

– Fă-mi pe plac, îi ordonă ea, cea care crescuse ca fiica adoptivă a unui fermier. Ce ai face?

Genele lui întunecate coborâră ușor.

– Aș călători prin lumea largă, cred; aș învăța toate limbile străine pentru a putea sădi intrigi la curțile regale.

Pe Bridget o pufni râsul, pentru că era exact genul de răspuns care îl caracteriza cel mai bine.

– Tu ce ai face? o întrebă el. Ai fi tot servitoare? Dacă ai avea ocazia să faci orice, să fii oricine, oriunde, în lumea largă?

Bridget ridică din sprâncene.

– Nu știu. Nu m-am gândit la asta. Îmi place să fiu menajeră.

– Fă-mi pe plac! o imită el.

Bridget zâmbi strengărește.

– Poate că m-aș face marinar și m-aș duce în China, și în India, și în Africa neexplorată.

– Așa ai face? o întrebă el, încântat.

– Hmm, murmură ea și își apropie gura de a lui. Aș merge la Istanbul să îi văd pe bărbații despre care mi-ai vorbit, cei cu haine vaporoase și care fumează pipe cu apă.

Îl sărută cu tandrețe, fără grabă, iar sfârcurile ei îl gâdilau pe piept. Își dorea să țină minte pe veci acest moment unic din viața ei.

Acest bărbat de aur în lumina aurie a soarelui.

Val îi trase părul deasupra sânilor și îi mângâie cu șuvițele, insistând asupra sfârcurilor, în timp ce o săruta pasional.

Bridget gemu, se trase mai aproape de el, își petrecu brațul peste al lui și-i simți spatele viguros, mișcarea mușchilor pe sub piele, în timp ce el îi trăgea coapsa peste picioarele lui.

Simți vârful mădularului îmboldind-o și-și ridică șoldurile.

Era o poziție ciudată, și totuși una sublim de relaxantă.

O trase și mai mult spre el, ajutându-se de mâna pe care i-o puse pe fese, și o pătrunse cu o zvâcnire ușoară.

Bridget deschise ochii și îl privi în timp ce se sărutau.

Val se trase puțin înapoi, cu gura deschisă și umedă, cu ochii pe jumătate închiși, dar privind-o.

Îi mângâie fundul și-și ridică șoldurile pentru a o pătrunde mai bine.

– Tare. Moale. Masculin.

– Feminin, șopti el, iar Bridget îl zgârie cu unghiile pe spate.

Val schiță un zâmbet.

– Întunecat. Luminos. Rău.

– Bun.

Îl mușcă ușor de gât.

Val gemu, și își mădularul lui tresări în interiorul ei.

– *Ah!* Rece. Fierbinte. Disperare.

– Speranță. Bridget se ridică și, cu toată forța, se așeză deasupra lui, călărindu-l și înfigându-se adânc în mădularul lui.

Îl privi triumfătoare și-și așeză palmele peste pieptul lui, trecându-și degetele mari peste sfârcurile lui rozalii.

– Ah! Val scrâșni din dinți, își dădu capul pe spate și-și duse mâinile la tâmple, întruchiparea lui Prometeu torturat de vultur.

Își coborî palmele pe bustul lui minunat până ce simți oasele șoldurilor. Se prinse cu fermitate și începu să se miște. Un balans subtil, asemenea unui val. El nu făcu nici o mișcare, dar o ținu cu mâinile.

Era... era minunat să-l privească în lumina soarelui, în timp ce sânii ei se legănau și ea simțea căldura adunându-i-se între picioare, în timp ce mădularul lui o pătrundea.

Val își încleștă pumnii, gâtul i se încordă, cu capul îi era dat pe spate. O privi lung. Era complet inert, și Bridget se întrebă când urma să cedeze.

Când avea să-i devină imposibil să mai reziste.

Ea se mișcă puțin mai în față, apoi începu să se legene înainte și înapoi. Scânteia care izbucni în ea o făcu să geamă.

Și el gemu ca un ecou al geamătului ei.

Bridget deschise ochii și zâmbi.

– Urât.

El trase aer în piept și clipi.

– Frumos.

Ea râse, ajunsă sus pe culme, atât de sus.

– Amar.

– Dulce.

Val se ridică, își puse mâinile în jurul ei și se întoarse cu tot cu ea, astfel încât el să o penetreze, repede și cu forță. Se aplecă peste ea, cu părul blond acoperindu-i ochii albaștri, îi dădu părul la o parte și, cu o privire înfiorătoare, îi spuse:

– Moarte.

Bridget se împrăștia în mii de bucăți sub asaltul lui, în ochi îi jucau scântei, membrele îi erau copleșite de o dulceață ca de miere, dar se forță să îl privească, să își țină ochii deschiși, în vreme ce gura îi era moleșită de plăcere.

– *Viață.*

Șoldurile lui se cutremurară, capul i se clătină de parcă ar fi fost lovit și ar fi simțit durere, iar buzele îi lăsau la vedere dinții. Gemu, continuând să o pătrundă, dar mai încet, cu mai puțină grație, ca un bărbat cuprins de chinurile morții.

Bridget îl privi, iar el deschise ochii și icni:

– *Séraphine!*

– Valentine! răspunse ea cu naturalețea cu care și respira, apoi simți sămânța lui fierbinte umplând-o.

Capitolul 16

În noaptea aceea, Prue și Regele fără Inimă se duseră din nou în grădină, unde se construia un război de țesut. Regele strigă la muncitori, reproșându-le că erau leneși, dar Prue îl făcu să tacă.

– Nu vor munci mai repede doar pentru că sunt certați.

Prin urmare, regele le mulțumi muncitorilor când aceștia își terminară treaba. Apoi începură să țească și să țească și, deși nici unul nu se pricepea prea bine, din când în când, Prue se apleca și întărea țesătura regelui, iar el mormăia luând seamă de asta...

din *Regele fără Inimă*

A doua zi dimineață porniră spre Londra. Nu pentru că Val ar fi fost nerăbdător să se întoarcă în metropolă, ci din cauza privirii pe care o aruncase Dyemore când îl văzuse luând-o de mână pe Bridget. Privirea lui Dyemore îl îngrijorase foarte tare, și decisese să facă în așa fel încât distanța dintre boșorogul de Dyemore și Séraphine să fie cât mai mare. Și, cum motivul pentru care se dusese la Ainsdale – domnișoara Royle – nu mai exista, nu mai avea sens să rămână acolo.

Sigur că erau și alte motive mai puțin importante pentru întoarcerea la Londra: voia să vadă cum progresaseră afacerile și ce scandaluri și bârfe se mai iscaseră pe străzile și prin saloanele londoneze, pentru a-și satisface propria curiozitate.

Tocmai de aceea, patru zile mai târziu, într-o după-amiază, ducele se afla în salonul lui Lady Amelia Caire.

– Milady, spuse el, făcând o plecăciune, nu înainte de a-și scoate tricornul bordat cu dantelă aurie. Îmi cer scuze pentru lipsa mea de maniere. Știu că nu am avut încă plăcerea de a mă prezenta, dar sper că în mărinimia dumneavoastră feminină mă veți ierta și îmi veți acorda o audiență.

Lady Caire își arcui buzele, cu o expresie înghețată pe chip.

– Excelență! Ce surpriză neașteptată!

– Oamenii îmi tot zic asta, spuse Val, apoi se așeză pe un scaun pentru că se gândi că, dacă ar fi să aștepte să i se ofere unul, nu l-ar primi. Dar eu vă întreb pe dumneavoastră: cum ne-am putea *aștepta* la o surpriză? Nu ar mai fi surpriză.

– Hmm. Femeii îi dispăru până și zâmbetul înghețat de pe chip. Deși e tare amuzantă conversația noastră, Excelență, mă întreb de ce ați ales să mă vizitați.

– Serios? Se așeză mai bine pe scaunul foarte elegant, dar prea puțin confortabil. Ce e drept, stilul e întotdeauna mai important decât rolul unui obiect, deși lui îi plăceau *amândouă*. Cred că avem o cunoștință comună.

Lady Caire era o femeie frumoasă. Avea nasul micuț și îngust, cu nări delicate. Sub el, buzele ei erau frumos arcuite. Ochii îi erau migdalați și foarte mari. Pleoapele erau ușor ridate din cauza vârstei, cu mici linii care porneau din colțul ochiului, dar care reușeau în mod surprinzător să-i accentueze aerul autoritar.

Avea părul alb ca neaua.

Nu semăna deloc cu fiica ei. Chiar și când Séraphine urma să albească din pricina bătrâneții, nu avea să semene cu mama ei. Urma să semene doar cu ea însăși: un înger înflăcărat, cu mult mai aprigă și mai stranie.

Iar el abia aștepta.

Val o privi lung pe Lady Caire, deși ea, cea care îi dăduse naștere dragii lui Séraphine, părea mai degrabă plictisită.

Aceasta își arcui impecabil o sprânceană.

– Îmi cer scuze, dar cu siguranță avem multe cunoștințe comune.

– Da, așa este, spuse el zâmbind, dar persoana despre care vorbesc este specială. Foarte specială.

Val scoase scrisorile ei din buzunar și le puse cu grijă pe măsuța care se afla între ei.

Lady Caire privi scrisorile.

Cu o primăvară înainte, Val le folosise pentru a o șantaja și a o obliga să îl prezinte unui grup de aristocrate, deci știa foarte bine despre ce era vorba în acele scrisori. Îi admiră calmul. Lady Caire nu întinse mâna spre scrisori și nici nu se schimbă la față.

Îl privi pur și simplu.

Ce femeie fascinantă! Val avu impresia că era cât se putea de pregătită să joace la fel de dur – interesant, ținând cont că ea știa *cu siguranță* că el avea toate atuurile. Poate că nu semăna cu fiica ei, dar erau amândouă la fel de curajoase.

La fel de nesupuse.

Bătălia tăcută a voințelor care tocmai începuse între cei doi fu întreruptă de zgomot de pași, iar ușa de la cameră se deschise cu un scârțâit.

În cadrul ușii stătea un bărbat înalt, cu părul aproape la fel de alb ca al lui Lady Caire, prins la spate cu o fundă neagră de catifea.

Îi privi pe amândoi.

– Mamă?

Lady Caire se albi la față, dar continuă să îl privească pe Val. Stătea cu spatele la fiul ei. Ochii ei se măriră într-o rugăminte tăcută.

Val zâmbi și se ridică.

– Lord Caire, nu-i așa?

Caire nici măcar nu mișcă.

– Iar dumneavoastră sunteți...?

Val făcu o plecăciune impetuoasă, căci se pricepea foarte bine la asta, și răspunse:

– Valentine Napier, duce de Montgomery, sunt la dispoziția dumneavoastră.

Caire își înclină capul.

– Excelență.

Pe chipul lui Caire se putu citi nedumerirea: parcă auzise deja numele lui Montgomery, dar nu știa de unde să îl ia.

Ușa se deschise din nou, și o fetiță întră în cameră făcând piruete.

– Buni! Buni! Am fost la târg și am văzut un cățel îmbrăcat în rochiță, care dansa. Îmi iei și *mie* un cățel?

Drăcușorul de fată se opri brusc la piciorul tatălui ei și, văzându-l pe Val, băgă un deget în gură, murmurând cam greu de înțeles:

– Tu cin' eti?

– Eu, spuse Val privind în jos către ea, sunt ducele de Montgomery. Tu cin' eti ?

Fetița scoase zgomotos degetul din gură și spuse:

– Îs Annawise Hun'ington.

– Încântat, spuse Val, distras fiind de bruneta care intrase după copil. Nu era cine știe ce frumusețe, dar avea o alură de madonă.

Lady Caire se ridică. În mod misterios, scrisorile de pe masă dispăruseră, probabil ascunse în sân sau în vreun buzunar.

– După cum vedeți, Excelență, a sosit familia fiului meu, și pe cât de interesantă a fost vizita dumneavoastră...

Dar aparițiile nu se opriră acolo. Val auzi tot mai aproape un sunet de pași rapizi, hotărâți și cam familiari.

Val își ținu răsuflarea.

Femeia întră grăbită și mohorâtă – și probabil pregătită pentru orice.

Pentru orice, mai puțin pentru adunarea din acea încăpere.

Înflăcărata lui Séraphine își scosese pălăria înainte să ajungă.

Și, oricum ar fi fost Lord Caire, prost nu era. O privi lung și, fără a-și lua ochii de la ea, întrebă:

– Mamă, cine este femeia aceasta?

Bridget descoperise unde urma să se ducă Val ca urmare a unor vorbe inocente rostite de Mehmed, cu jumătate de oră în urmă: „Nu înțeleg. Cum poate o lady să fie *o grijă*?[1] Lui Bridget nu îi luă decât un minut să pună totul cap la cap și să își dea seama ce implicații ar putea avea vizita lui Montgomery la Lady Caire, și îi luă și mai puțin să priceapă faptul ca Val urma să se bage unde nu era treaba lui.

[1] Mehmed folosește cuvântul „*care*", care înseamnă, printre altele, și „grijă" . În limba engleză, numele „Caire" și cuvântul „*care*" se citesc la fel. (n.tr.)

Alergase ca o nebună, temându-se că Val urma să îi șantajeze din nou mama, mai ales acum, după ce deveniseră iubiți. Era și rănită, și furioasă. Cum putuse să o trădeze? Fără să gândească limpede, nu reușise să pună la cale un plan pentru când urma să intre în casa lui Lady Caire. Fusese atât de nerăbdătoare să îl oprească pe Val, încât nu se întrebase *cum* ar fi putut să facă asta.

Cinci oameni își fixară privirea asupra ei: Valentine, cu zâmbetul lui fermecător și pervers; Lady Caire, calmă și atentă la tot ce mișca; o brunetă nedumerită, dar curioasă; o fetiță dulce foc, cu degetul în gură și cu mâna pe genunchiul unui bărbat înalt.

Un bărbat cu părul atât de alb, încât părea de argint.

Știu imediat cine era, desigur. Avea părul mamei lor, alura de aristocrat și...

Era aristocrat, nu? Baron.

O privi cu ochii lui albaștri – precum ochii lui Val, dar totuși diferiți – și întrebă:

– Mamă, cine este femeia aceasta?

Ah. Lady Caire.

Bridget nici nu putu să o privească. Simți cum obrajii îi iau foc, pentru că știa că Lady Caire nu își dorise o asemenea întâlnire... Îi veni să plângă, dar nu putu, așa că se mulțumi să facă o reverență respectuoasă și să spună:

– Sunt Bridget Crumb, domnule.

Dintr-un motiv necunoscut, zâmbetul lui Val îi pieri de pe chip.

– Bridget Crumb, spuse încet Lord Caire. Privi lung la șuvița de păr alb din părul ei, iar Bridget începu să aibă mustrări de conștiință pentru că își scosese pălăria la intrare.

Pentru că dăduse buzna peste ei.

Val îi întâlni privirea și ridică dintr-o sprânceană.

Bridget se încruntă, dar apoi își controlă expresia.

– Ei bine, spuse ea, ar cam trebui să plec.

– Dar abia ai venit, spuse Val, ticălosul. Și ești atât de agitată. Nu-mi pot lăsa menajera să alerge de nebună prin Londra.

– Menajera *dumneavoastră?* întrebă Lord Caire, privindu-l uimit pe Val.

– O, da. Și chiar mai mult de atât, spuse Val, luând-o de mână și sărutându-i încheieturile într-un stil îngrozitor.

Bridget rămase mută de uimire. Pentru numele lui Dumnezeu, ce naiba făcea Val?

– Vrei să plecăm împreună? întrebă el, punându-și brațul în jurul gâtului ei și trăgând-o spre el într-un mod necuviincios.

Bridget încercă să se tragă înapoi fără a da naștere vreunei scene neplăcute, dar era cam greu să se miște, căci Val o ținea cu forță.

Fetița își scoase degetul din gură chiar în acel moment și-l îndreptă spre Val.

– Nu-mi *pace* de tine!

Val se uită în jos spre el.

– Nu, și nimeni altcineva nu mă place, deși toți par bucuroși să mă lase să o iau pe dulcea Séraphine cu mine și să mă destrăbălez cu ea după bunul meu plac. Crezi că ar sta cu mâinile în sân și dacă ar fi să te iau pe *tine?*

– Val! strigă Bridget, oripilată.

În acel moment, fetița deschise gura și își strigă mama.

Bruneta se grăbi s-o ia pe fetiță în brațe și îl privi furioasă pe Val.

– Hai să mergem, *te rog,* murmură Bridget și-l trase de mână. Toată scena era o farsă, o comedie ridicolă, dar se putea transforma în orice clipă în tragedie, o tragedie ireversibilă, iar lui Bridget i se făcu brusc frică. *Te rog.*

Val se ținea tare ca piatra, deși, privindu-l pe Lord Caire, schiță un zâmbet ironic.

– Mamă? zise Lord Caire.

Bridget nu se putu abține. O privi lung pe mama ei.

La rândul ei, Lady Caire o privea pe Bridget cu o expresie de nedescris. Era de parcă.... de parcă i-ar fi fost dor de ceva. Dar nu putea fi asta, nu? Apoi închise ochii și spuse:

– Este fiica mea.

Brusc, tăcură toți. Chiar și fetița încetă să mai plângă.

Lady Caire deschise ochii și privi în ochii fiului ei.

– Lazarus, ea este sora ta.

Lazarus încuviință din cap, destul de calm.

Apoi se mișcă brusc și îi dădu un pumn în față lui Val.

*

Câteva minute mai târziu, în trăsură, Val își pipăi cu grijă maxilarul. În ciuda durerii, fusese o după-amiază plină de întâmplări incitante și cumva plăcută.

– Este foarte bine că știu să încasez loviturile. În caz contrar, Caire mi-ar fi spart falca.

Femeia din fața lui – care refuzase vehement să stea lângă el – nu scoase o vorbă.

Val o privi preț de câteva clipe. Draga lui Séraphine era cam palidă, iar sânii îi săltau și coborau iute.

Fără îndoială, trebuia să acționeze cu precauție.

Păcat că nu făcea asta niciodată.

– Recunosc că ar fi o tragedie să se distrugă un asemenea chip frumos, spuse Val. Ar fi păcat ca femeile de pretutindeni să vadă așa ceva, și chiar și pentru bărbați ar fi o mare pierdere. Ai văzut ce repede se mișcă fratele ăla al tău? Nu mulți bărbați de talia lui ar putea acționa așa. Trebuie să am grijă mâine-dimineață, altfel aș putea să îmi pierd o ureche, sau un ochi, sau...

– Încetează! spuse ea cu o voce care aducea mai degrabă a mormăit. Încetează! Nu te vei duela cu Lord Caire!

– Ba te asigur că așa voi face! replică el. Noi, aristocrații, luăm lucrurile astea foarte în serios, știi, nu? De fapt, nu ai de unde să știi, pentru că maică-ta și-a tras-o cu vreun grăjdar sau vreun cârpaci, nu-i așa? Sau era vreun lacheu înalt și arătos? Aha! exclamă el, pentru că în cele din urmă o nimerise. Un lacheu. Cât de plictisitor pentru o femeie ca ea... Orice lady cu titlu și statut vrea să călărească un lacheu tânăr. Mă așteptasem să fie mai originală de atât.

– De ce vorbești așa? întrebă Bridget.

– *Tu* de ce nu vorbești așa? îi răspunse el, cu toată furia care se adunase în el, în urmă cu câteva zile, atunci când văzuse șuvița ei de păr alb și înțelese pe loc care era semnificația ei. Iar maică-ta ce a făcut? S-a ascuns într-o căsuță izolată când a început să i se vadă sarcina, te-a fătat în secret ca o *pisică*, apoi te-a încredințat primului fermier care și-a făcut apariția? „O, ia-o pe fiica mea și ai grijă de ea, în vreme ce eu mă întorc la viața mea minunată și pretind că ea nu *s-a întâmplat?*"

Bridget roși și simți că ochii îi scapără flăcări.

– Nu așa au stat lucrurile...

Val își încrucișă picioarele și adoptă alura unui om foarte interesat.

– A, nu? Dar cum au stat?

Bridget ridică bărbia, încăpățânată și mândră, și, deși nu își dădea seama, semăna cu mama ei mai mult ca niciodată.

– Mami a fost o femeie bună, iar tatăl meu vitreg... nu a fost tocmai rău.

Val își reținea cu greu furia.

– Ce mai laudă strașnică. Te-a lovit vreodată?

– *Nu*, zise ea și-l privi mânios. Ți-am spus. Nu a fost un om rău.

Val făcu o pauză.

– Obișnuia să îmi spună că sunt un pui de cuc în cuibul lui, continuă Bridget. Dar mami m-a iubit, știu că m-a iubit. Lady Caire s-a asigurat că ajung pe mâna unei familii bune la suflet. Și obișnuia să mă viziteze.

– Serios? Cât de des?

Bridget fremătă.

– De vreo patru ori, din câte țin minte. Nu avea cum s-o facă mai des. Ar fi trezit suspiciuni.

Val bătu din palme în semn de batjocură.

– Câtă generozitate! Și, cu toate astea, ai început să muncești la doisprezece ani.

– Dar am vrut să lucrez.

– Chiar așa? Se aplecă spre ea și adoptă o expresie foarte serioasă. Nu mă minți, Séraphine, nu pe mine. Chiar ți-ai dorit să muncești de la doisprezece de ani în loc să citești cărți? Te-ar fi putut trimite la o familie de rangul ei sau puțin mai jos. S-au mai întâlnit cazuri. Ai fi putut fi crescută ca o lady. Școlită întocmai. Ai fi văzut lumea largă. Ai fi putut purta mătase și brocart în loc de lână. Ai fi putut petrece nopțile dansând, nu frecând podelele aristocraților. Ți-a *furat* dreptul la viața pe care o meritai.

Pentru un moment, Bridget îl privi, cu respirația accelerată, de parcă ea ar fi fost cea care scuipa venin și otravă. Apoi închise ochii, epuizată.

– Și, dacă aș fi devenit acea femeie în mătase, care dansa la baluri și nu știa ce este munca... nu te-aș mai fi întâlnit. Bridget deschise ochii. Știi asta, nu?

– O, da! răspunse el. Și acesta se prea poate să fie delictul ei cel mai grav.

Bridget clătină din cap și se aplecă înainte.

– Nu contează. *Dacă* și *ce s-ar fi întâmplat* și... Nu contează. Asta este ceea ce sunt și asta este viața pe care am trăit-o. Poate e greu pentru tine să înțelegi, dar chiar mi-a plăcut. Îmi place să fiu menajeră. Nu o învinovățesc pe Lady Caire pentru viața pe care am dus-o, și nici tu nu ar trebui să faci asta.

– Și totuși, o fac.

– *Te rog!* Bridget închise ochii. Nu te poți duela cu Lord Caire.

Val zâmbi, dar fără să pară amuzat.

– Ba pot și o voi face, te asigur.

Bridget trase aer în piept și se albi la față.

– Voi duce cutia pe care mi-ai dat-o la ducele de Kyle.

Val tresări, dar apoi clătină cu blândețe din cap.

– Oh, Séraphine.

– Să știi că așa am să fac, spuse ea privindu-l lung, cu bărbia ridicată. Nu vreau să fac asta, dar o voi face dacă vei continua cu duelul. Anulează-l, și nu voi mai fi nevoită să fac asta.

Val oftă. Era o femeie formidabilă. Ar fi putut să-și petreacă toată viața căutând-o, și nu ar fi găsit-o. Cine ar fi crezut că așa minune se afla chiar sub nasul lui, în propria lui casă?

– Nu voi anula duelul, pentru că tu nu mă vei trăda.

Pe Bridget o podidiră lacrimile, iar Val simți o durere în piept, de parcă ceva se trezise în el.

– Nu mă pune în situația de a o face, te rog! Nu vreau să te duelezi cu fiul lui Lady Caire.

– Fratele tău! spuse el.

– Lord Caire!

– Fratele tău!

Îl privi.

– Chiar are vreo importanță?

– O, da! spuse el. Și mâine voi dovedi acest lucru – chiar dacă asta înseamnă să-l ucid.

Capitolul 17

De dimineață, magicianul văzu pânza nereușită care rezultase din eforturile lor.

– Și acum, Maiestate, trebuie să brodați materialul la..., apucă el să spună.

– La lumina lunii! se răsti Regele fără Inimă. Da. Știu. Dar, în ciuda a două nopți de nesomn, eu mă simt exact la fel. Unde este inima mea?

– Mai aproape decât v-ați putea gândi, răspunse magicianul cu înțelepciune.

Prue își dădu ochii peste cap...

din *Regele fără Inimă*

Încercase aducându-i argumente. Încercase urlând la el. Încercase implorându-l. Dar nimic nu funcționase.

O, era încântător. Inteligent, frumos și nebun, dar în egală măsură încăpățânat și hotărât să meargă pe calea lui.

Și intenționa să-l ucidă pe Lord Caire, care, până la urmă, chiar era fratele ei, deși îi era foarte greu să îl numească așa pe aristocratul acela înalt.

După ore și ore de certuri, contraargumente și lacrimi, Bridget făcu singurul lucru pe care îl putea face.

Târziu după lăsarea întunericului, Bridget înainta grăbită pe o stradă bine luminată din Londra. Vântul încerca să-i dădea jos boneta de pe cap și-i aducea lacrimile-n ochi.

Știa foarte bine că făcea toate astea pentru ea și că, oricât de bizar ar fi fost comportamentul lui, nu făcea decât să denote o formă de... loialitate, poate chiar de afecțiune. În orice caz, asta era ceea ce își spunea ea. Uciderea fratelui ei era pentru Val echivalentul oferirii unui buchet de flori.

Bridget râse amar și-și șterse obrajii. Era foarte aproape de piața St James, și privi agitată împrejur. Chiar și la ora aceea târzie din noapte, străzile Londrei erau înțesate de oameni. Piața St James era luminată de felinare, focuri mici în aer liber, menite să îi încălzească

pe trecători. Însă nu îl vedea. Dacă nu primise mesajul ei? Dacă nu era acolo? Cumva trebuia...

– Doamnă Crumb!

Tresări puțin din cauza agitației care o cuprinsese și se întoarse.

Uitase cât de înalt era ducele de Kyle. Se ivise de nicăieri, iar Bridget se întrebă cum de putuse să nu-l vadă, fiind atât de aproape de ea.

Lordul își plecă ușor capul de parcă ar fi vrut să îi citească expresia feței, iar Bridget speră să nu o poată face.

– Excelență, spuse ea. Vă mulțumesc pentru că ați acceptat să mă vedeți.

– Plăcerea este a mea, răspunse el pe un ton aparent politicos. Nu scoase nici un alt cuvânt, ci așteptă ca Bridget să vorbească.

Bridget trase adânc aer în piept.

– Val... adică... ducele de Montgomery l-a provocat la duel pe Lord Caire.

– Serios? Vocea lui trăda o sinceră curiozitate, lucru pentru care Bridget fu recunoscătoare. Duelul era ilegal și era pedepsit cu exilarea definitivă din Anglia.

– Am încercat să îl fac să își ceară scuze sau... să evit cumva duelul, dar Excelența Sa este foarte încăpățânat și nu vrea cu nici un chip să îl anuleze.

Kyle își drese vocea.

– Da, ei bine, chestiunile acestea sunt foarte importante pentru bărbați.

Bridget se apropie de el în întuneric. Oare chiar *toți* bărbații erau idioți?

Ducele de Kyle păru să simtă critica din mintea ei.

– De asta m-ați chemat aici, doamnă Crumb?

– Nu, spuse ea, cotrobăind prin traista pe care o târâse după ea. Își dădu seama că începuse să tremure. Am ceva pentru dumneavoastră. Dacă i-o arătați ducelui de Montgomery, va fi nevoit să oprească duelul.

Bridget scoase cutia de fildeș din traistă, iar Kyle rămase nemișcat.

Încercă să îi descifreze expresia de pe chip, dar lumina slabă făcea imposibil acest lucru.

– Excelență, trebuie să îmi promiteți că nu veți folosi conținutul acestei cutii împotriva ducelui de Montgomery. Vă pun în mâini viața lui și... Închise ochii și înghiți în sec. Este o persoană foarte dragă mie.

– Doamnă Crumb, ce vă face să credeți că voi accepta ceea ce îmi cereți?

– Pentru că, dacă îl forțați să anuleze duelul, puteți negocia cu el și să îi cereți scrisorile cu care îl șantajează pe rege în schimbul acestei cutii. Conținutul ei este foarte important pentru ducele de Montgomery. Și... Bridget își mușcă buza, forțându-se să nu plângă. Și cred că mă veți ajuta pentru că sunteți un om bun. Veți face ceea ce este corect și vă veți ține de cuvânt.

Preț de câteva momente, Kyle nu spuse nimic. Apoi luă cutia de fildeș din mâinile lui Bridget și îi zise:

– Așa este, doamnă Crumb. Așa este.

– Știu că duelul are loc mâine, dar nu știu unde și nici ora exactă.

– Mă ocup eu de asta, nu vă faceți griji.

Ducele de Kyle plecă, dar reveni brusc și îi spuse lui Bridget:

– Aveți grijă de dumneavoastră, doamnă. Nu aș vrea să pățiți ceva.

Apoi dispăru în întuneric.

Bridget își strânse brațele în jurul trupului și plecă spre reședința Hermes, pe un frig și mai aprig decât mai devreme. Se simțea goală pe dinăuntru, de parcă ar fi pierdut ceva.

Se întrebă dacă așa se simțise și Val de-a lungul timpului.

O trăsură trecu pe lângă ea și o stropi cu mocirlă înghețată. Ochii îi erau uscați și o dureau, și se întrebă dacă avea timp suficient să se întoarcă și să îl ajungă din urmă pe ducele de Kyle. Să îi explice că totul fusese o greșeală și să-l implore să îi returneze cutia.

Dar nu făcu așa. Se îndreptă spre reședința Hermes.

Ajunsă pe o alee îngustă și întunecată, pe care nu era nici țipenie de om acum, în toiul nopții, i se păru că aude zgomot de pași în urma ei. Aproape că-și ridică fustele pregătindu-se să o ia la goană. Noaptea era sumbră, și o cuprinse amărăciunea, dar luptă împotriva propriilor temeri, așa că părăsi aleea, apoi o coti pe o stradă luminată.

Ajunse, în cele din urmă, la intrarea principală de la reședința Hermes, cea pe care servitorii intrau rareori.

Privi în sus și văzu frontonul masiv, slab luminat de felinarele agățate la poartă. Pe fronton era un basorelief cu zeul Hermes care ținea într-o mână sceptrul pe care era încolăcit un șarpe, iar de cealaltă mână îi atârna o mantie.

Semăna cu Val, ceea ce era normal, pentru că el construise casa. Ceruse să îi fie sculptată în piatră statuia în nud, deasupra intrării în reședința Hermes, pentru ca toată Londra să o vadă.

Bridget își mușcă buza și privi sculptura și îi fu greu să se decidă dacă să plângă sau să zâmbească. Un bărbat atât de îngâmfat. Frumos, aprig, dar îngâmfat.

Iar ea era cea care avea să-l distrugă.

Urcă treptele și ciocăni încet la ușă.

Bob, lacheul, deschise imediat – el era de serviciu în noaptea aceea, și Bridget îi spusese că urma să iasă pentru a rezolva niște treburi.

– Mulțumesc, îi spuse ea lacheului. Ai grijă să încui bine.

– Da, doamnă Crumb.

Își dădu jos pălăria și șalul și se duse în micuța ei cameră de lângă bucătărie.

La acea oră din noapte, în bucătărie era întuneric, iar lustragiul dormea pe o rogojină, lângă vatră. Acum avea și o prietenă, care dormea lângă el, pe rogojină – pisica roșcată de la castelul Ainsdale, cuibărită într-un coș, lângă cei opt pisoiași colorați. Mehmed strecurase pisica în trăsură, înainte de întoarcerea la Londra. Nu o descoperiseră decât câteva ore mai târziu, când pisoiașii se treziseră și începuseră să miorlăie. Pip, care nu încetase să adulmece suspicios, sărise brusc de pe scaun și începuse să latre ca un apucat.

Cu siguranță Pip întâlnise și cu alte ocazii pisici în Londra și de aceea le privea cu un amestec de prudență și admirație

Bridget deschise ușa camerei și fu întâmpinată de Pip, care dădea din coadă.

În ciuda prieteniei care se legase între el și Mehmed la castelul Ainsdale, Pip decisese să doarmă în camera lui Bridget, la întoarcerea la Londra, chiar dacă ea nu prea mai dormea acolo.

Bridget își atârnă pălăria și șalul în cuier și se privi în micuța oglindă agățată lângă ușă. Femeia din oglindă o privea cu seriozitate. Sprâncene drepte erau un pic prea groase și prea negre. Nas îngust și banal, gură la fel de banală. Bărbia îi era un pic prea agresivă.

Nu avea nimic din eleganța mamei ei. Nu era chiar urâtă, dar nici nu era vreo frumusețe. Arăta ca o femeie din clasa muncitoare.

Și, cu toate astea, ea era femeia cu care hotărâse să se culce ducele de Montgomery. Cel care urma să se dueleze. Acel bărbat prostuț, minunat și frumos.

Bridget oftă, epuizată.

Ochii îi erau puțin înroșiți, iar obrajii și nasul erau rozalii de la frigul de afară.

Se întoarse și își dădu cu apă rece pe față, apoi se șterse cu o cârpă.

Se uită din nou în oglindă și-și aranjă șuvițele de păr rebele. Încercă să zâmbească. Bun. Zâmbetul părea aproape natural.

Îl mângâie pe Pip, care moțăia, și închise ușor ușa în urma ei. Casa, casa *ei* – pentru că ea era cea care o curăța, o lustruia și o întreținea, cea căreia *îi păsa* – era adormită. Porni pe hol și observă că în anumite locuri zugrăveala începuse să se murdărească, de la oamenii care treceau pe acolo. La intrarea principală, podeaua roz trebuia lustruită cât mai curând. Deasupra scărilor principale, Val părea că privește lung din portretul în mărime naturală. Fusese pictat acoperit cu falduri din blană de hermină, cu un ușor zâmbet șugubăț pe buze. Uneori, în lunile când ar fi trebuit să fie plecat în străinătate, Bridget obișnuia să se uite la acel portret și să se întrebe unde ascunsese scrisorile lui Lady Caire. Îi trecu acum prin minte că ar fi putut să îl întrebe unde le ascunsese, mai ales că acesta îi mărturisise, în timpul unei certe petrecute mai devreme în acea după-amiază, că i le înapoiase lui Lady Caire.

Urcă spre etajul superior și merse spre camera lui Val. Deschise ușa. Aruncă o privire scurtă și înțelese că ducele nu era în cameră, și nici Mehmed sau Attwell. Probabil că cei doi se culcaseră devreme.

Merse spre bibliotecă și-și aminti de momentul când o văzuse prima oară, plină cu mii și mii de cărți și străjuită de coloanele corintice de marmură neagră cu capiteluri aurite. Biblioteca era pur și simplu spectaculoasă. La fel ca bărbatul care o deținea.

Lucrase și în trecut pentru familii de viță nobilă, dar niciodată pentru un duce atât de extravagant. Biblioteca îi tăiase răsuflarea, deși nu lăsase să se vadă acest lucru.

Servitorii nu afișau vreo emoție.

Deschise ușa și privi înăuntru.

Val stătea lângă șemineul imens, frumos decorat, lungit pe un maldăr de perne de catifea, în culorile nestematelor. Era îmbrăcat în halatul lui preferat, cel cu dragonul brodat pe spate. De o parte a lui, la picioare, era un pahar cu vin roșu. Pe măsură ce se apropie, Bridget văzu că Val ținea în mână o carte mică, ale cărei coperte erau incrustate cu pietre prețioase.

Se apropie de el și o privi.

– Bridget.

Bridget clătină ușor din cap. În seara asta ea urma să fie tot ce ar fi putut însemna pentru el.

– Séraphine.

El trase brusc aer în piept, iar ea observă că pupilele lui se dilataseră.

– Serios?

– Da. Își scoase cingătoarea și se opri să o studieze. Lady Caire mi-a oferit-o. La plecarea în Londra.

– A, spuse el și păru aproape... tandru.

Desfăcu încuietoarea cu roșu și albastru a cingătorii și-și aminti cât de mândră fusese atunci când primise cadoul de la mama ei.

– Mi-a dat și o carte când eram mai mică. *Călătoriile lui Gulliver.* Nici nu mai știu de câte ori am citit-o.

Bridget îl privi lung, așteptând să facă pe glume pe seama ei, dar, în schimb, el o privi cu o urmă de tristețe.

Ea puse deoparte cingătoarea și își desfăcu șorțul, pe care îl lăsă să cadă pe podea, apoi îl împinse cu piciorul.

– Ce citești?

– Hmm, murmură el distras de faptul că Bridget începuse să își desfacă nasturii de la corsaj. Citesc Coranul. Cartea sfântă a poporului lui Mehmed, care este foarte plictisitoare, dar cred că asta se explică prin faptul că trebuie să mă pun la punct cu studiul limbii arabe.

– Atunci de ce o citești? întrebă ea, dându-și jos corsajul.

Val zâmbi.

– Pentru că trebuie să îmi îmbunătățesc limba arabă. Și pentru că, în partea aceea a lumii, toți oamenii citează din această carte. Ești practic analfabet dacă nu o cunoști.

Bridget încuviință din cap. Avea sens ce spunea el. Își scoase fustele.

– Vei mai călători acolo? În Istanbul, și în Arabia, și în locurile în care se citește Coranul?

– Sper! spuse el, punând cu grijă deoparte cartea cu coperte aurite. Aerul este atât de cald acolo, cald și parfumat, cerul e atât de albastru, iar mâncarea nu are nici pe departe gustul celei de aici. Mănâncă măsline, curmale și brânzeturi fine. Cred că ți-ar plăcea acolo, Séraphine a mea. Te-ai putea îmbrăca în roz, auriu și maro ca mahonul și te-ai putea odihni pe perne din mătase, și ai putea asculta muzică ciudată... Ți-aș cumpăra o maimuțică îmbrăcată în vestă și cu o pălărie pe cap, care să te facă să râzi, iar eu te-aș privi și ți-aș da să mănânci boabe de struguri.

Bridget zâmbi cu o ușoară tristețe și continuă să se dezbrace.

– Și cum am ajunge acolo?

– Aș închiria o corabie, spuse el și luă o gură de vin. Nu, aș *cumpăra* o corabie – una numai a noastră. Cu vele albastre și cu un steag cu un cocoș. Am lua potaia ta, pe Mehmed și toți pisoii lui și am porni la drum cu vreo cincizeci de bărbați fortoși. În timpul zilei, am sta pe punte și am cerceta marea în căutare de sirene și de monștri ascunși printre valuri, iar noaptea ne-am uita la stele, și aș face dragoste cu tine până în zori.

– Și după îndepărtata Arabie? șopti ea, scoțându-și cămășuța și rămânând doar în ciorapi și pantofi. După Arabia, unde am merge?

Zâmbetul pieri de pe fața lui Val și adoptă o expresie gravă privind-o în timp ce se descălța și își dădea jos ciorapii.

– Păi, draga mea Séraphine, am călători spre Egipt, India sau China, sau oriunde îți dorești tu. Am putea chiar să ne întoarcem aici, în Londra etern învăluită în ceață, unde măcar plăcintele și cârnații sunt gustoși – dacă asta ți-ai dori. Contează doar să fim împreună, draga mea Séraphine.

Bridget închise ochii și se întrebă cât de serios vorbea Val, pentru că acesta era și visul ei. Să fie cu el pentru totdeauna.

Deschise ochii și îngenunche lângă el.

– Sună minunat.

Se ridică și își scoase una câte una agrafele din păr și le puse lângă carte. Apoi își scutură părul și-și trecu degetele prin el, trăgându-l peste umeri.

Val era sprijinit într-un cot și o privea aproape fără nici o expresie pe chip, iar Bridget se întrebă dacă el știa ce făcuse. Dar, dacă

ar fi aflat, ar mai fi lăsat-o, oare, să vină la el? I-ar mai fi vorbit despre Istanbul, și măsline, și vapoare cu vele albastre?

Poate că da. În definitiv, era Valentine.

Poate că nu conta. Ce era făcut era bun făcut.

Se aplecă și se așeză lângă el, complet goală, cu părul atingând podeaua. Se cuibări cu grijă lângă corpul lui și îi desfăcu nasturii halatului de mătase. Apoi îi dezgoli pieptul și îl lăsă îmbrăcat doar cu mânecile fine ale halatului.

Val ridică o sprânceană spre ea.

Bridget începu să îi lingă delicat sfârcurile roz, unul câte unul. Apoi suflă ușor peste sfârcurile care se întăreau sub respirația ei.

Val înghiți în sec, dar nu spuse nimic.

Bridget se aplecă și-și trecu dinții peste proeminența șoldului lui. Mirosea a cuișoare și a alte arome exotice, iar Bridget și-l imagină în acele locuri îndepărtate, fumând narghilea, lungit pe perne de mătase și vorbind într-o limbă străină.

Fără ea.

Simți gust de sare în colțul gurii ei în timp ce continua să-l dezmierde cu limba, coborând spre buric, simțindu-i abdomenul cum se contractă sub limba ei.

Bridget trase aer în piept și coborî fără a-și înălța capul, fără a-l lăsa să o privească în ochi, și-i luă mădularul între mâini. Un mădular atât de frumos. Drept și cu vârful rozaliu. Venele se reliefau de-a lungul lui în vreme ce îl ținea între palme, falnic și întărit.

Îl sărută exact acolo, amestecându-și sarea și lacrimile, deși el nu era conștient că ea plângea. Părul îi căzuse în față asemenea unui scut care îi proteja chipul. Astfel, Bridget se putea bucura de puțină intimitate în timp ce îi atingea cu buzele glandul fierbinte. Desfăcu buzele și îl luă cu totul în gură, apoi îl ținu așa, lăsându-l să se odihnească pe limba ei.

Apoi începu să îl sugă, cu ochii închiși, concentrându-se pe gustul acestuia, pe senzația de a-l avea pe Val în gura ei, într-un mod mult mai intim decât dacă mădularul i-ar fi intrat între picioare. *Ea* alese să facă asta, un gest la care nu fusese obligată, un gest care în mod normal nu i-ar fi provocat nici o plăcere.

Și totuși, de data asta nu era așa.

Simți că se umezește. Gemu ușor, iar gura i se umplu cu gustul lui, coapsele i se încordară, în vreme ce îi strângea mădularul în pumni.

Deschise ochii și observă că Val o privea, cu fața înroșită.

Cu grijă, de parcă ea ar fi fost o căprioară fricoasă, Val îi luă capul între mâini. Delicat, dar hotărât.

–Ai grijă, șopti el cu voce răgușită. Dinții tăi... Își trase șoldurile puțin mai sus și se înfipse mai adânc în gura ei. Poți să... Val înghiți în sec. Poți să miști mâinile? În sus și în jos.

Privindu-l și continuând să îl țină în gură, Bridget se conformă, mișcându-și mâinile delicat de-a lungul mădularului erect.

–*Așaaaa*, șuieră el. Așa. Fix așa. Suge-mă, Séraphine, draga mea, suge-mă. *Dumnezeule* mare!

Îl văzu dându-și capul pe spate, complet absorbit de plăcerile carnale. Oare câte femei îl văzuseră așa?

Oare câte urmau să îl mai vadă?

Dar, în acel moment, numai ea îl vedea. Ea era cea care avea control asupra lui. Cea în al cărei păr Val își afundase degetele. Ea era cea care îl făcu să geamă.

Până când nu mai rezistă.

Val se ridică brusc în șezut într-un val de mătase purpurie, o prinse și o trase în poală, astfel încât ea să-i cuprindă șoldurile cu picioarele. Privind-o în ochi, Val o penetră cu forță, iar ochii azurii îi străluceau de pasiune și triumf.

Bridget îl apucă de după gât cu mâinile și se mișcă în ritm cu el, privindu-l, încercând să surprindă în detaliu momentul: mirosurile, sunetele, privirea lui în timp ce o penetra.

Val se aplecă și luă paharul cu vin, apoi îl turnă peste sânii ei.

Bridget își lăsă capul pe spate, iar Val linse vinul de pe sfârcurile ei, continuând să o pătrundă.

Bridget simți că înnebunește de plăcere și izbucni în lacrimi.

–Valentine. Valentine. Valentine, șopti ea printre fiorii de plăcere. Te iubesc.

Iar el urlă și își dădu drumul.

Zorii erau un moment propice pentru un duel, în opinia lui Val. În primul rând, erai complet treaz, pentru că nu dormiseși în noaptea

de dinainte. În al doilea rând, toți ceilalți erau somnoroși, pentru că fuseseră nevoiți să se trezească devreme. În al treilea rând, majoritatea oamenilor dormeau dimineața devreme – mă rog, cei mai mulți –, ceea ce reducea numărul de martori. Și, în al patrulea rând, răsăritul este în general un moment plăcut al zilei – ceața, lumina rozalie apărând la orizont și altele asemenea.

De fapt, își dădu seama că nu prea îl încânta răsăritul la sfârșit de octombrie.

Tremura de frig pe iapa lui neagră, în vreme ce călărea spre parc. Răsăritul părea mai degrabă cenușiu decât luminos și cu siguranță urma să plouă. Spera să îl înjunghie repede pe Caire, eventual în braț sau într-un alt loc dureros, dar nu fatal – și apoi să se întoarcă acasă pentru a-și bea ceaiul.

În drumul lui prin ceața groasă, putea zări câțiva oameni. Fie erau partenerii lui de duel, fie nimerise la duelul altcuiva. Daca așa stăteau lucrurile, era dispus să facă schimb pentru a termina cu duelul înainte să înceapă să plouă. Séraphine era toată caldă, și, acum că se gândea la asta, o lăsase în pat, rumenă în obraji.

Dacă avea puțin noroc, avea să-o găsească la fel de caldă la întoarcere.

– Montgomery, spuse Lord Caire și se apropie. Unde îți este martorul?

– Nu am unul, răspunse Val și descălecă. Dacă mă vei ucide, martorul tău va trebui să se mulțumească să lovească în cadavrul meu.

Replica lui Val stârni hohote de râs bărbatului care îl asista pe Caire, un gentleman cu ochelari, care purta o perucă sură.

Caire mormăi.

– Ei bine, eu am adus martor. Godric St. John, acesta este Valentine Napier, duce de Montgomery.

St. John păru să ofteze și făcu o plecăciune, cu o expresie serioasă în ochii cenușii.

Val făcu plecăciunea lui elegantă când fu prezentat și celui de-al treilea bărbat, doctorul.

– Pot să verific săbiile? întrebă St. John.

– Dacă e nevoie, spuse Val, scoțând sabia din teacă și dându-i-o bărbatului. Caire, sper să terminăm repede. Am lăsat-o pe sora ta în pat.

St. John înjură și se așeză între ei, cu fața la Val.

– Ești nebun?

– Mulți așa spun. Val îl privea pe Caire, cu buzele zvâcnind.

Caire stătea neclintit. Numai din priviri se putea observa că auzise întocmai cuvintele lui Val. Ochii îi erau arzători și semănau puțin cu ai lui Séraphine, își spuse Val și se întrebă dacă celălalt bărbat chiar voia să îl ucidă în acea dimineață.

Ei bine, măcar ar putea să *încerce*.

Val zâmbi larg.

– Începem?

St. John le înapoie săbiile. De departe, se auzea tropot de copite.

Val luă poziția de duel, cu mușchii încordați, cu brațele întinse și cu moartea în vârful sabiei.

Îi zâmbi lui Caire.

Caire avea o poziție mai bună, dar Val putea paria că era mai rapid decât oponentul lui. Și era și cu vreo opt ani mai tânăr, poate chiar cu mai mulți.

Își lăsă greutatea pe piciorul din spate și așteptă.

– *En garde!*

Caire lovi, repede și cu forță, iar Val început să râdă parându-i lovitura, retrăgându-se și calculând momentul.

– Opriți-vă! Opriți-vă numaidecât!

Strigătele veniră de la un bărbat care călărea un cal atât de mare, încât părea unul de tracțiune. Calul se trase înapoi, iar Val fu cât pe ce să se aleagă cu capul strivit de o copită enormă.

Dueliștii se dădură îndărăt, coborându-și spadele.

– Ce înseamnă asta? întrebă Caire.

Martorul lui Caire întrebă ceva mai calm:

– Cine sunteți dumneavoastră, domnule?

– Hugh Fitzroy, duce de Kyle, spuse călărețul. Îl privi pe Val. Și trebuie să vorbesc cu tine.

Val ridică sabia.

– Sunt ocupat.

– Acum!

Val ridică dintr-o sprânceană și se dădu într-o parte, mânat de curiozitate. Habar nu avusese că ducelui de Kyle îi plăceau momentele dramatice.

Kyle scoase ceva de sub pelerină, și Val avu nevoie de o clipă pentru a recunoaște obiectul.

O lovitură de grație era chiar și pentru el o surpriză.

– Știi ce este asta, spuse Kyle.

– Da, răspunse Val, simțind gustul de sânge din gură, deși se prea poate să fi fost doar imaginația lui. Întrebarea este dacă tu știi ce se află în cutie.

Kyle se uită la cutia pe care o ținea în mână.

– Știu că, orice ar fi în cutia asta, este suficient pentru ca tu să oprești duelul. Și mai știu și că ți-o pot returna în schimbul scrisorilor prințului. În schimbul tuturor scrisorilor!

– Ah! exclamă Val. Deci nu știi ce e în cutie. Dacă ai ști, ai folosi-o pentru lucruri și mai importante decât niște scrisori neînsemnate. Se întoarse și îl privi pe Caire, fără să zâmbească. Anulez duelul. Îmi cer scuze. Sunt un nemernic, un ticălos, o haimana, un mincinos, un hoț, un șantajist, un criminal, și da, sunt cel care ți-a sedus sora. Regret că te-am ofensat și că am atentat la onoarea ta.

Caire îl privi și încuviință din cap.

Val se aplecă și se întoarse spre Kyle. Ducele îl privi bănuitor.

– Ce este în cutie?

– Ah, spuse Val și urcă pe cal. Inima mea – sau, mai bine zis, ce a mai rămas din ea. Ți-a dat inima mea.

Capitolul 18

În noaptea aceea, Regele fără Inimă și Prue înaintau osteniți spre grădină.

– Cred că tatăl tău mă ia de prost, mârâi regele. Dacă e într-adevăr așa, îl voi decapita.

Prue aruncă acul cu care începuse să țească.

– De asta spun oamenii că n-ai inimă.

– Pai, n-am inimă, spuse regele. La ce altceva te așteptai?

din *Regele fără Inimă*

Bridget habar nu avea ce avea să facă mai departe. Ciudat, ținând cont că toată viața și-o petrecuse fiind cu un pas înainte, cu toate

sarcinile la zi, trecând metodic și practic de la o situație la alta. Viața ei era prestabilită din momentul trezirii și până la culcare, când stingea lumânarea, și se rezuma la o înșiruire de sarcini și de evenimente bine plănuite.

Iar acum?

Acum înainta pe o stradă din Londra, dimineața devreme, cu o traistă în care ținea mica ei avuție și cu Pip țopăind lângă ea.

Nu avea unde să se ducă.

Londra se trezea în jurul ei, servitoarele ieșeau din case pentru a mătura scările de la intrare, trăsurile treceau pe stradă, iar ea... ea habar nu avea ce să facă.

Primise un mesaj de la ducele de Kyle în care scria: „Treabă rezolvată. Totul este în regulă". Și apoi plecase. Nici nu avusese curajul să aștepte întoarcerea lui Val. Să facă față furiei lui și durerii de a-l fi trădat.

Cât de lașă fusese.

O trăsură se opri lângă ea.

Bridget rămase locului, iar inima i se strânse în piept, neștiind cine era în trăsură.

Dar portiera se deschise, și apăru Lady Caire.

Bridget clipi.

Un lacheu se dădu jos și coborî scărița.

– Hai, intră, draga mea, spuse Lady Caire, și Bridget urcă.

Pip sări și el în trăsură. Portiera se închise, și porniră.

– Nu știam că ai un câine, spuse Lady Caire, privindu-l lung pe Pip.

Bridget se uită la Pip, care era preocupat să-și muște piciorul din spate.

– Da, am un cățel.

– Înțeleg, spuse Lady Caire.

Pip sări pe locul de lângă Bridget, și trăsura înaintă o vreme săltat.

Lady Caire își drese vocea.

– Montgomery a anulat duelul.

Bridget încuviință din cap.

– Dacă am înțeles bine, ție ar trebui să îți mulțumim pentru asta, nu-i așa?

Bridget o privi.

– Dumneavoastră mi-ați pus numele?

Lady Caire o privi, uimită de întrebare.

– Poftim?

– Dumneavoastră mi-ați pus numele sau, pur și simplu, m-ați dat mamei și tatei și i-ați lăsat să îmi aleagă ei numele? Îi cunoșteați măcar? Bridget își agita mâinile în poală și începu să râdă amintindu-și cuvintele lui Val. Sau poate m-ați pus într-un coș ca pe un pisoi și ați trimis o servitoare să găsească pe cineva care să mă crească. V-a păsat dacă oamenii cărora m-ați dat erau buni sau răi?

Lady Caire se albi la față.

– Am păstrat legătura cu o prietenă de acolo. Ea îi cunoștea pe... părinții tăi adoptivi. Am fost la ei acasă să vorbesc cu ei atunci când... cu puțin timp înainte să te naști. Mami a ta a fost de față când te-ai născut. A fost a doua persoană, după mine, care te-a ținut în brațe. Te-am ținut în brațe și am văzut că aveai perișor negru, ca familia mea, și o față rozalie bucălată. Erai foarte tăcută. Fiul meu a urlat la naștere, dar tu pur și simplu priveai cu ochișorii larg deschiși. Te-am înfășurat în niște cârpe și te-am dat mamei tale. Lady Caire se uită la mâinile ei. Ți-am dat numele Bridget pentru că... știam că nu îți pot da numele cuiva din familia mea. Bridget era numele bătrânei mele dădace. Era din Irlanda, și am iubit-o enorm. Lady Caire ridică privirea, și lacrimile îi curgeau pe obrajii ei aristocratici. Regret multe lucruri pe care le-am făcut în viață, dar nu există pentru mine regret mai mare decât ceea ce ți-am făcut ție, Bridget.

Iar Bridget izbucni în plâns.

Plecase.

Plecase.

Plecase.

Plecase.

Menajera lui, arhanghelul lui, inchizitorul lui, Bridget a lui.

Séraphine a lui.

Lumina lui. Căldura din întuneric. Femeia care îi furase și inima, și sufletul.

Cu toate că își primise inima înapoi. O recuperase în schimbul câtorva scrisori regale.

Val privi lung la cutia de fildeș și duse sticla cu vin la gură. Începuse să bea direct din sticlă, pentru că rătăcise paharul și nici un servitor nu avea curaj să se apropie de el, oricât de tare ar fi urlat. Așa se întâmplă când te părăsește menajera.

Îi spusese că îl iubea. Ca îl *iubea*. Ce lucru ciudat și minunat. Și cât putea să doară iubirea asta! Câtă durere îi provocase această iubire, ca mici cuțite înfipte în vene. Nu era convins că îi plăcea foarte tare, dar ar fi îndurat durerea, cu condiția ca ea să se întoarcă să îl înjunghie din nou.

Își desfăcu brațele și privi tavanul bibliotecii lui imense, locul favorit din reședința Hermes, casa care fusese construită conform planurilor lui. Tavanul era imens, pictat și suflat în aur.

Și rece.

Totul era rece.

Focul nu încălzea suficient, asta era problema. Așa că Val luă câteva dintre superbele lui cărți și le aruncă în foc. Marginile aurite începură să se topească, paginile în flăcări pluteau în șemineu și se ridică un miros puternic de piele arsă. Ce păcat... Séraphine l-ar fi certat dacă ar fi fost acolo. Le-ar fi scos direct din foc și nu s-ar fi ars la degețelele ei, pentru că ea însăși era o creatură a focului. Una care ardea și ardea.

Dar nu era acolo.

Plecase.

Plecase.

Plecase.

Iar, când privi la cărțile preschimbate în cenușă, își dădu seama că răsturnase sticla cu vin. Călcase pe cioburi, și sângele care îi curgea din tălpi se amestecase cu vinul de pe jos.

Sau poate că era invers. Poate că vinul se amestecase cu sângele din venele lui.

Séraphine cea bună încercase să îi explice diferența dintre bine și rău. Pentru ea totul era normal, pentru că ea ardea și era un înger. Dar, pentru el, o creatură a gheții și a durerii, totul părea confuz fără să o aibă prin preajmă, ca să îi explice.

Iar ea nu mai era acolo ca să-i pese, nici de el și nici de victimele lui.

Așadar, îi scrise lui Dyemore.

*

– Mă bucur că te-ai hotărât să iei masa cu noi, îi spuse Temperance Huntington, Lady Caire, în dimineața următoare, lui Bridget.

Bridget își mușcă buza și se uită la ouăle de care încă nu se atinsese. Cu o zi în urmă, după o ciudată călătorie cu trăsura, Lady Caire o condusese pe Bridget la reședința fiului ei și plecase în mare grabă. Bridget nu fusese un oaspete tocmai plăcut, pentru că își petrecuse ziua dormind la ea în cameră, epuizată și prea deprimată pentru a cunoaște oameni noi, care oricum gândeau ce era mai rău despre ea.

În acea dimineață însă, decisese să nu fie lașă.

– Vă mulțumesc că mi-ați permis să rămân, milady. Apreciez gestul și vă promit că nu va fi pentru mult timp. Doar până îmi găsesc un nou post și...

– O! Femeia își încruntă sprâncenele deasupra ochilor ei căprui-aurii. În primul rând, află că ești mai mult decât bine-venită să locuiești cu noi, atât cât vei dori, sincer. Ești sora lui Lazarus. Și, te rog, spune-mi Temperance. Femeia zâmbi, iar chipul i se lumină. În definitiv, suntem surori, nu?

– Eu... Bridget își luă privirea de la chipul binevoitor al lui Temperance. Îi venea să plângă, la naiba. Nu fusese niciodată o plângăcioasă, iar acum era ca o țâșnitoare. Ești foarte drăguță, spuse ea încet.

Bridget ridică privirea la auzul scârțâitului unui scaun pe podea.

Temperance se ridică și o luă de mână.

– Vino cu mine, te rog! Vreau să îți arăt ceva.

O conduse pe Bridget pe niște scări superbe, dar nu la fel de extravagante ca acelea din casa dragului ei Val. O luară de-a lungul unui culoar care ducea la camerele membrilor familiei și ajunseră în fața unor uși mari. Le deschise, iar Bridget clipi uimită.

Acesta era dormitorul principal, folosit, în mod evident de stăpânul și de stăpâna casei.

Bridget o privi pe Temperance, dar aceasta se îndrepta liniștită spre la un dulap cu multe sertare. Deasupra erau aranjate câteva obiecte, iar Temperance luă unul și îl întoarse către Bridget.

– Aceasta este Annalise, spuse Temperance. *Prima* Annalise. Sora mai mică a lui Lazarus – și cred că sora ta mai mare.

Bridget luă miniatura și o privi atentă. Din tablou părea a se uita la ea o fată micuță, cu părul negru și ochi căprui și care purta o rochie severă cu decolteu pătrat și o fundă la gât.

Bridget ridică privirea și văzu ochii triști ai lui Temperance.

– Tatăl lor era... Din câte am înțeles, era teribil. Poate chiar nebun. Și nu cunoștea decât legea pumnului. La vârsta de cinci ani, Annalise s-a îmbolnăvit și a făcut febră. Tatăl ei nu a vrut să cheme doctorul. Amelia, adică Lady Caire, l-a implorat, dar el... Temperance clătină din cap și strânse din buze. Annalise a murit. Lazarus avea zece ani la vremea aceea.

Bridget înghiți în sec și o privi pe Temperance în ochii aurii și triști.

– Eu nu sunt Annalise.

– Nu, nu, spuse Temperance. Nu asta am vrut să zic. Nu o poți înlocui, bineînțeles. Doar că... Femeia oftă. El nu a avut niciodată pe nimeni. I-a reproșat lui Lady Caire moartea surorii lui, deși... Copiii sunt încăpățânați și plini de prejudecăți, nu-i așa? Oricum, doar de curând au început să își vorbească iar. Ani de zile, Lazarus a fost complet singur. Știu că poate părea intimidant, tăios și... capricios. Își dădu ochii peste cap. Și nu a făcut o primă impresie tocmai bună acceptând să se dueleze cu... ducele de Montgomery, ceea ce, sincer, e un soi de ipocrizie, ținând cont de modul în care m-a curtat el *pe mine*. Sper însă că îi vei acorda o șansă. Ești un miracol, să știi...

Bridget privi pictura unei surori moarte de mult și se întrebă dacă nu cumva își găsise, în sfârșit, familia.

Capitolul 19

Prue începuse chiar să îl îndrăgească pe rege în ultimele două nopți, în ciuda temperamentului acestuia, așa că îi spuse:

– Aștept înțelepciune, dreptate și bunătate de la un rege. Faptul că nu ai inimă în piept nu înseamnă că nu te poți comporta ca și cum ai avea una.

Regele se uită la ea cu o privire feroce, dar Prue ridică bărbia și rămase fermă pe poziție.

– Prea bine! spuse regele.

Se așezară la lucru și, deși nu prea își mai vorbiră în noaptea aceea, regele muncea gânditor...

din *Regele fără Inimă*

Totul era atât de anost fără Val, constată Bridget cu tristețe câteva ore mai târziu. Hotărî să facă o scurtă plimbare cu Pip, care țopăia vesel pe lângă ea. Acum, ținând cont că devenise sora unui baron, merita să fie acompaniată de un lacheu. Gândul acesta i s-ar fi părut amuzant dacă nu ar fi văzut totul în nuanțe așa cenușii, în ciuda vremii însorite.

Dacă...

Dacă ar mai avea măcar o șansă să îi vorbească, să încerce să îi explice, în timp ce el s-ar juca cu cuvintele, iar ea l-ar săruta tandru și cu ardoare...

Să-i spună iar și iar că îl iubea, chiar dacă el nu i-ar putea declara același lucru, privind-o cu ochii lui arzători, albaștri și vii.

Dar îl trădase în momentul în care încredințase unuia dintre dușmanii lui cel mai cumplit secret pe care îl avea el, cea mai teribilă vulnerabilitate, și, deși Valentine era minunat, frumos, de-o nebunie nestatornică, nu ar putea niciodată să o ierte pentru așa ceva.

Niciodată.

Simți că ochii care o dureau deja se umpleau din nou de lacrimi. Își plecă ușor capul pentru a-și ascunde lacrimile, motiv pentru care nu văzu trăsura urmărind-o până când aceasta nu ajunse foarte aproape de ea, iar portiera se deschise brusc.

Pip lătra ca apucatul, lacheul striga la ea, dar două brațe puternice o înșfăcară, o băgară în trăsură și îi traseră o glugă peste cap.

Apoi simți cum trăsura se urnește și se chinui să respire, sa-și elibereze mâinile din acea strânsoare puternică, în timp ce lătrăturile lui Pip dispăreau în depărtare.

Problema cu societățile secrete era că își organizau întâlnirile stupide în locuri oculte, pentru a invoca mai bine presupusele forțe.

Patru zile mai târziu, la miezul nopții, Val privea pe fereastra trăsurii sale. Se afla aproape de domeniul Dyemore, și-și spuse că, în mod normal, la ora aceea, s-ar fi aflat la reședința Hermes, citind o carte pe care n-o aruncase încă în foc. Sau uitându-se pe pereți.

Făcea des asta în ultima vreme.

Era destul de posomorât și nici nu era sigur că ar fi făcut față ceremoniei ritualice pe care i-o pregătise Dyemore.

Avea tot timpul reflexul să se întoarcă și să îi ceară lui Bridget părerea, dar ea nu mai era acolo, nu?

Nu era niciodată acolo.

Chiar și faptul că urma să i se îndeplinească dorința și să devină șeful Lorzilor Haosului, cu toată puterea pe care i-o dădea acest statut, i se părea acum o corvoadă plictisitoare. Fără Séraphine care să îl mustre și să-l țintuiască cu ochii ei arzători, să îi spună că nu ar trebui să facă asta sau ailaltă, să îi explice cu atâta seriozitate că era ceva *greșit* și că ar trebui să își dea silința să facă lucrul corect... fără toate astea, inițierea era o treabă obositoare.

I-ar fi cerut vizitiului să întoarcă și să pornească înapoi spre Londra dacă nu s-ar fi temut că avea să ardă din temelii biblioteca și să rămână astfel fără nici o sursă de confort în viață.

Oh, Bridget.

Închise ochii și se gândi că, dacă nu și-ar fi scos inima din piept s-o pună în acea cutie de fildeș cu mult timp în urmă, ar fi fost posibil – da, posibil – ca acum să aibă ceva frânt în pieptul lui.

Trăsura se opri.

Val deschise ochii și fu martorul unui peisaj de coșmar, cu torțe și bărbați goi purtând măști cu chip de animal.

Așadar, trebuia să meargă mai departe.

Bridget petrecuse trei zile și două nopți teribile pe podeaua trăsurii, zgâlțâită, rănită și îndreptându-se spre o destinație necunoscută. Avusese suficient timp să fie îngrozită gândindu-se la viol și la crimă, să ajungă la epuizare și să atipească pe podeaua ce se mișca neîncetat, aproape nepăsătoare, numai pentru a se trezi, din nou înspăimântată, la fiecare oprire.

Îi dăduseră voie să se ușureze, la intervale regulate, umilitor, pe marginea drumului, în fața celor care o răpiseră.

Îi dăduseră apă și pâine.

Și nu-i oferiseră nimic altceva.

Iar asta o speria și mai tare. Dacă și-ar fi pus în gând să ceară răscumpărare de la fratele ei, nu ar fi avut interesul să o hrănească mai bine? Nu voia să se mai gândească de ce anume fusese răpită dacă nu pentru răscumpărare, dar fusese o călătorie *foarte* lungă.

Răpitorii nu prea vorbeau, dar putu distinge patru voci: două în interiorul trăsurii și două de afară. Toate, spre marea ei surpriză, îi părură pline de rafinament.

Asta nu avea nici un sens.

Îi legaseră strâns încheieturile mâinilor la spate, cu o sfoară aspră. Stătea pe podeaua trăsurii, și încercase de mai multe să-și desfacă legăturile. Nu reușise decât să strângă și mai tare sfoara în jurul încheieturilor, iar degetele îi amorțiseră, aproape că nici nu le mai simțea, ceea ce o speria și mai tare. În cea de-a doua zi, răpitorii își dăduseră seama de intențiile ei de a evada și o loviseră cu piciorul în spinare. Spatele încă o durea.

În momentul în care trăsura se opri pentru ultima dată, Bridget depăși spaima, epuizarea și teroarea și hotărî că trebuia să se salveze. Nu așa urma să moară.

Așadar, când portiera se deschise, iar bărbații îi dădură gluga jos de pe cap și reuși să vadă torțele arzând și bărbații goi cu măștile pe față, începu să opună rezistență. Lovi cu picioarele și mușcă, își lăsă capul în jos și apoi îl ridică și lovi cu forță în bărbia bărbatului care stătea deasupra ei.

Acesta înjură și se dădu înapoi, cu sângele curgându-i de sub masca de iepure pe care o purta.

Alți trei bărbați o ținură de mâini.

Unul care purta o mască de vulpe se așeză în fața ei. Ținea în mână un cuțit și avea un delfin tatuat pe partea interioară a încheieturii mâinii.

Și era înfiorător de excitat.

Se răsuci și se repezi spre bărbatul din spatele ei, luându-i pe toți prin surprindere. Toți cei trei bărbați căzură la pământ. Se rostogoli, dându-i unuia un cot în burtă, dar celălalt o ținea strâns. Vulpea apropie cuțitul de corpul ei și începu să îi taie hainele.

Bridget fu cuprinsă de o senzație teribilă de spaimă. Ridică picioarele și începu să lovească, își roti capul și-l mușcă pe bărbatul care o ținea de mână. Dar și mai multe mâini o apucară și o împiedicară să se ridice, în timp ce vulpea îi tăia hainele cu cuțitul. Stătea goală pe pământul rece, cu lacrimile prelingându-i-se în păr.

Se apropie de ea un bărbat, cu corpul stafidit și plin de riduri, cu masca lui diferită de celelalte prin faptul că înfățișa un tânăr chipeș cu struguri în păr.

– Aduceți-o! spuse acesta.

Bridget își lipi strâns coapsele și închise gura. Nu avea de gând să-i lase pe acești aristocrați sălbatici, pe acești blestemați Lorzi ai Haosului, căci despre ei era vorba, să-și ducă la bun sfârșit ritualul.

Bărbații o ridicară deasupra capetelor și, în lumina torțelor, începură să o poarte spre o destinație necunoscută. Simțea mâinile lor pe trupul ei gol. Pe umeri, pe fese, căci aceștia o țineau de parcă ar fi fost un miel sacrificat pentru un festin medieval. Oare ce aveau de gând să îi facă?

O așezară pe o lespede rece, înconjurată de torțe aprinse. Vulpea era din nou acolo și îi tăie legăturile de la mâini. Dar, înainte să poată face vreo mișcare, aceștia îi pironiră mâinile de colțurile de sus ale lespezii. Gleznele îi fură apoi depărtate și țintuite în colțurile de jos ale pietrei.

Era parte a unui sacrificiu pregătit pentru conducătorul suprem.

Ridică privirea, terifiată, uimită, oripilată, iar un bărbat veni deasupra ei. Purta o mască de lup, avea corpul armonios, sfârcurile roz și câteva fire de păr blond care îi acopereau pectoralii. Nu putu să îi vadă tatuajul cu delfinul, dar știa că îl avea pe fesa stângă.

O, Dumnezeule, *nu!*

Bărbatul în vârstă îi dădu cuțitul celui care purta masca de lup.

– Acesta este sacrificiul tău de inițiere. Bucură-te de ea așa cum îți dictează poftele. Poți invita și pe alții să se desfete cu ea, dacă vrei. Apoi ucide-o.

Iar Bridget nu putu să se gândească decât la cuvintele pe i le șoptise Val cândva: „Trebuie să ucizi ceea ce iubești".

Val ridică cuțitul deasupra ei...

Capitolul 20

De dimineață, Prue și Regele fără Inimă îi arătară țesăturile magicianului.

– Ei bine, spuse el, întorcând materialul de o parte și de alta. Este o țesătură... fină... și reprezintă un...

– Un leu, spuse regele, căscând de oboseală.

– Sau poate un porc, bombăni Prue.

– Am terminat cele trei probe, spuse regele.

Apoi îi ceru doctorului regal să îi asculte inima. Dar, deși doctorul se strădui, nu auzi nici o bătaie de inimă...

din *Regele fără Inimă*

Val înălță cuțitul deasupra lui Bridget, Bridget a lui, o privi în ochii ei arzători, și se gândi: „Trebuie să ucizi ceea ce iubești".

Probabil că nu îl va ierta niciodată. Niciodată, niciodată, nici într-o mie de ani.

Dar trebuia să o facă, pentru că, deși pierduse dragostea ei, nu putea să o piardă cu totul. Nu acum. Niciodată.

Se întoarse brusc și înfipse cuțitul în burta ducelui de Dyemore. Îl privi în ochi pe boșorogul căzut la pământ și spuse:

– Este a mea!

Apoi întoarse cuțitul, îl bagă și îl retrase, scoțându-i măruntaiele.

Val avu grijă să nu se atingă de mațele lui, răsturnă două torțe și îi tăie legăturile lui Bridget, pentru a o elibera, apoi o luă în brațe. Scena construită din lemn luă foc împrejurul lui Dyemore, iar Vulpea se apropie de Val cu un cuțit. Val vru să îl lovească în testicule, dar rată și îi făcu o tăietură în coapsă.

Vulpea căzu la pământ, cu sângele țâșnindu-i din arteră.

Ceilalți bărbați înlemniră. Erau confuzi, căci rămaseseră fără lider, și nu știau ce era de făcut. Chiar și cu măștile pe față erau niște lași. Altfel de ce și-ar fi ascuns dorințele abjecte în sânul unei secte?

Val fugi cu Bridget în plină noapte, goi precum Adam și Eva. Trecură pe lângă alți Lorzi ai Haosului, care nu pricepeau exact ce se întâmpla. Val ajunse repede pe strada lăturalnică unde lăsase

trăsura. Aristocrații, nici măcar cei goi și petrecăreți, nu erau înclinați să meargă prea mult pe jos. Trăsura era, din fericire, îndreptată în direcția bună.

– Castelul Ainsdale! strigă el la vizitiu, înainte să o suie pe dulcea lui Séraphine în trăsură.

De îndată ce se urniră, Val se întoarse spre Bridget și o acoperi cu pelerina lui. Observă că avea vânătăi pe umeri și pe brațe. Încheieturile îi sângerau, iar Val gemu de tristețe văzându-i trupul rănit. Degețelele ei rotofeie erau reci, mânjite de noroi și pline de tăieturi. Le încălzi cu mâinile lui și suflă aer cald peste ele. Avea o rană destul de serioasă pe partea stângă, iar el o mângâie și încercă să o aline șoptindu-i cuvinte dulci. De-ar fi fost acolo când o agresaseră Lorzii Haosului... Le-ar fi scos ochii! Le-ar fi tăiat nasurile și i-ar fi obligat să le mănânce! Le-ar fi tăiat...

– Valentine!

Val clipi și conștientiză faptul că palmele lui Bridget erau pe fața lui, iar ea îl privea lung.

– Valentine, sunt teafără!

O privi atent, pentru că nu putea să îl păcălească. Știa clar că ei o ținuseră, probabil, mai multe zile captivă ca să o aducă aici.

– Chiar ești teafără?

Se uită la el și îi răspunse:

– Da!

– Nu te-au violat?

– Nu!

– Te-au atins în vreun fel necuviincios?

Bridget oftă.

– M-au răpit și m-au legat.

Val se gândise deja la acest lucru. Și nu-i plăcea deloc.

– Te-au forțat să faci ceva împotriva voinței tale?

Bridget șovăi, iar el înlemni.

– Spune-mi!

– M-au... Bridget roși și își luă privirea de la el. M-au... Când mă duceau să-mi fac nevoile, se uitau la mine.

– Ah!

Val răsuflă ușurat. O luă în brațe.

– Regret nespus că ai trecut prin asemenea situații, draga mea Séraphine. Dacă aș fi putut, aș fi călătorit înapoi în timp și i-aș fi strangulat pe acești nemernici, încă din copilărie.

– Asta e...

Bridget înghiți în sec și-și lipi capul de pieptul lui gol, apoi începu să tremure.

Poate că erau consecințele coșmarului pe tocmai îl trăise? Val o privi alarmat.

Bridget ridică privirea și începu să râdă.

– Valentine, ce o să mă fac eu cu tine?

Val o privi gânditor. Părea să-și mai fi revenit din șoc, ba chiar părea deschisă sugestiilor. Îi zâmbi fermecător, cum numai el știa.

– Te-ai putea căsători cu mine!

Bridget zâmbi, puțin întristată.

– Aș putea?

– Da, spuse el. Ai putea.

Dar Bridget clătină abia perceptibil din cap și îl așeză din nou pe pieptul lui Val.

Valentine se gândi și se tot gândi – multă lume, începând cu el însuși, îl considera un geniu –, și în cele din urmă îi veni în minte ceva ce ar putea spune:

– Îmi pare rău.

Ea ridică privirea.

– Poftim?

Da, era fără îndoială, lucrul corect care trebuia spus.

– Îmi pare rău că l-am ucis pe ducele de Dyemore. Își aminti de balta de sânge de lângă Vulpe. Și că e posibil să-l fi ucis și pe bărbatul cu masca de vulpe.

Val se gândi la bărbații care o răpiseră. Dar acestora nu le făcuse nimic... *încă*. O privi cu coada ochiului. Doar nu avea reguli și pentru crimele *viitoare*, nu?

Spera să nu fie cazul.

Îi zâmbi.

Dar Bridget îl privea ciudat.

– Nu trebuie să îți ceri scuze pentru că l-ai ucis pe ducele de Dyemore... sau pe bărbatul cu masca de vulpe.

Val clipi.

– Ce-ai spus?

– Ai procedat astfel ca să mă salvezi și ca să te salvezi. Și sper din suflet că nu vei fi acuzat de crimă.

– Cine să mă acuze? Toți martorii participau la o orgie ritualică păgână. Încearcă să explici asta la tribunal. Val reveni la ideea mai importantă. Dar nu înțeleg. Vrei să spui că uneori e perfect legitim pentru mine să ucid?

– Ei bine... Bridget își mușcă buza, și Val fu convins că îi era foarte greu să răspundă, dar o făcu totuși: Da!

El afișă un zâmbet leneș.

– Séraphine, inventezi pe loc regulile astea?

– Nu, spuse ea. Nu.

Și ochii ei înflăcărați, de sfântă, erau atât de sinceri, încât Val simți nevoia să o strângă în brațe și să o sărute cu pasiune, pentru că o mai pierduse o dată... O pierduse și se temuse că fusese pentru totdeauna.

Bridget îl privi, cu ochii ei negri pe chipul livid, și-i spuse:

– Val, ce adevăr ascunde scrisoarea de la mama ta?

O oră mai târziu, Bridget stătea în fața șemineului de la castelul Ainsdale, învelită în haina de catifea mov a lui Val – cea pe care o purtase când o ajutase pe domnișoara Royle să evadeze pe terenul de vânătoare. Domnul Dwight recuperase haina și se ocupase să o spele. Mirosea vag a bacon și era încântător de confortabilă.

Făcuse o baie caldă și mâncase ce îi pregătise doamna Smithers, iar acum stătea cu mâinile în poală, privind lung la teribila cutie de fildeș. Val o avusese cu el din momentul în care ducele de Kyle i-o restituise.

Val îi dăduse cutia lui Bridget după ce făcuseră baie și mâncaseră, apoi el ieșise din cameră. Bridget se gândi că îi era cu neputință să fie de față când ea citea scrisoarea. Acest gând o întristă puțin.

Oftă și luă cutia, o întoarse și apăsă mecanismul pe care i-l arătase Val cu câteva săptămâni în urmă. Compartimentul de fildeș se deschise, iar Bridget scoase scrisoarea.

Clipi și mijì ochii. Ducele de Kyle se ținuse de cuvânt și o returnase. Luă scrisoarea și o despături. Mama lui avusese o caligrafie impecabilă. Precisă și delicată, precum broderiile fine. O folosise pentru a-l descrie pe fiul ei drept un om posedat de diavol și paricid, iar spre final oferise data crimei și detalii ce păreau adevărate.

Bridget lăsă scrisoarea în poală, apoi privi gânditoare la flăcările din șemineu. Dădu din cap și o aruncă în foc. O privi cum ardea, apoi porni în căutarea lui Valentine, adevărata ei iubire.

Turnul era întunecat și rece, stelele de pe cer se aflau la mii de ani-lumină depărtare, iar Val se gândi că la fel de rece și de întunecată ar fi și viața lui dacă Bridget l-ar părăsi. Rece, întunecată și goală, cu el privind către stelele aflate la mult prea mare depărtare pentru a fi atinse. Apoi, mâinile lui Bridget îi cuprinseră trupul, îl încălziră, iar el se întoarse și o strânse la piept, ușurat, ușurat pentru că nu avea să fie nevoit să privească spre stele singur.

Își ascunse chipul în părul ei negru proaspăt spălat, apoi îi șopti la ureche, pentru că merita să știe:

– O găsise. Pe Eve. O dusesem destul de departe, la Geneva. De fapt, am crezut că era suficient de departe. Dar, cumva, tata a găsit-o, două luni mai târziu, și urma să o înapoieze Lorzilor și... a trebuit să... Am luat un pumnal și l-am înjunghiat în timp ce dormea. I-am înfipt pumnalul în gât. Mama știa. Mi-a cerut să părăsesc Londra. Dacă nu o făceam, avea să dea scrisoarea magistraților. Val trase aer în piept și căzu pe gânduri. Mama considera uciderea unui părinte drept o crimă teribilă. Aveam de ales între el și Eve, draga mea Séraphine. Trebuie să înțelegi. Dacă nu l-aș fi ucis pe el, ar fi trebuit să o ucid pe Eve, și nu puteam face asta. Nu puteam. Nu pe Eve.

– Șșștt, îi șopti Bridget și se trase de lângă el, deși Val încercă să o țină aproape. Șșștt. Înțeleg, Valentine. Înțeleg.

Apoi îi observă ochii înflăcărați. Îl priveau cu calm, și văzu binecuvântarea în ei.

Căzu în genunchi în fața ei și-și puse fața pe pântecul ei moale.

– Séraphine, Séraphine, Séraphine, cea mai iubită dintre femei, cea mai aprigă printre sfinte, să nu mă părăsești niciodată, te rog. Voi înălța coloane de marmură albă pentru tine, voi construi grădini ale plăcerilor numai pentru tine, voi porni corăbii în larg și voi cere războinicilor să lupte pentru tine, numai să rămâi lângă mine.

Bridget zâmbi și îi cuprinse obrajii între mâini.

– Valentine, mă iubești?

Dumnezeule, întrebarea fusese ca un glonț în măruntaie.

Închise ochii. Atât de aproape de ea și atât de aproape de a o pierde din cauza asta...

– Dacă aș fi în stare să iubesc, te-aș iubi așa cum nici un bărbat nu a mai iubit vreodată.

Bridget îngenunche și îi șopti:

– Dar *ești* în stare!

Val o strânse puternic. Nu vru să îi dea drumul, nu, nici măcar în momentul în care Bridget își dădu seama că....

– Séraphine, draga mea înflăcărată, nu ții minte? Ți-am spus cu mult timp în urmă că îmi lipsește acea parte. *Nu pot...*

– Ba poți, Valentine!

Îi atinse obrazul cu degetul, apoi i-l arătă.

Val clipi.

Degetul ei era umed. Ochii lui erau umezi.

Séraphine a lui cea înflăcărată îi zâmbi, și Val avu senzația că cerul nopții se luminase.

– Mă iubești.

– Te iubesc, răspunse el uimit și simți cum pieptul i se umple de căldură. *Te iubesc.*

– Și eu te iubesc, îi șopti ea.

Val o sărută până când se topi toată în brațele lui, apoi îi șopti la ureche:

– Asta înseamnă că vei deveni ducesa mea, draga mea Bridget Crumb?

– O, da, Val! îi răspunse ea, iar el o luă pe sus și o duse pentru a-și face mendrele cu ea.

Pentru că, deși acum avea o inimă, unele lucruri pur și simplu nu se schimbă *niciodată*.

Epilog

Ei bine, toți curtenii și sfătuitorii se ascunseseră îngroziți, pentru că se așteptau ca magicianul și fiica lui să fie executați pe loc. Acesta era modul în care acționase întotdeauna regele – fără milă –, și, cum magicianul nu îi găsise o inimă, nu se așteptau la un alt deznodământ.

Dar regele părea epuizat și-i spuse magicianului:

– Mi-ai promis o inimă. Și uite că nu o am.

Magicianul ridică privirea și îl întrebă:

– Sunteți sigur, Maiestate?

Regele făcu un semn doctorului.

– Nu e nici o inimă în pieptul meu.

– Dar o inimă nu trebuie să fie întotdeauna în piept, spuse magicianul.

Regele se încruntă la auzul unor asemenea vorbe.

– Spui numai aiureli.

– Ba deloc, răspunse magicianul. V-am promis o inimă și v-am dat-o, Maiestate. Arătă spre fiica lui. Nu a fost Prue cea care v-a ajutat în ultimele trei nopți?

– Ba da, răspunse încet regele.

– Și nu ea este cea care v-a sfătuit să vă schimbați purtarea?

– Ba da.

– Și nu sunteți un om mai bun mulțumită faptului că ați cunoscut-o?

Regele încuviință din cap și o privi lung pe Prue, iar aceasta roși și își luă privirea de la el.

– Prue este inima dumneavoastră, sire, spuse magicianul. Și am găsit-o pentru dumneavoastră.

Ei bine, se prea poate ca regele să nu fi avut inimă, dar prost nu era. Se așeză în genunchi în fața lui Prue și îi luă mâna.

– Prue, vrei să te căsătorești cu mine și să fii regina, inima și tovarășa mea pentru tot restul zilelor?

Prue deschise și închise gura.

– Dar eu nu sunt o prințesă. Sunt doar Prue.

Iar acela fu momentul în care regele zâmbi pentru prima dată în viața lui.

– Așa este, dar tu ești inima mea, iar un bărbat nu poate trăi fără inimă.

Prue nu putu decât să fie de acord cu acest lucru și se căsători cu regele. Nunta lor fu cea mai frumoasă nuntă din câte s-au putut imagina vreodată. Regele nu mai era fără inimă, ci devenise Regele cu Inimă.

Cât despre magician? Se spune că niciodată nu înfăptuise miracole, dar cred că zvonurile erau mincinoase, căci ce miracol mai frumos poate exista dacă nu acela de a aduce laolaltă două inimi care se iubesc?

Nu sunteți de acord?

din *Regele fără Inimă*

Două luni mai târziu, la palatul St James

– Ambasador al Imperiului Otoman? Hugh îl privi lung pe Shrugg. Du*cele de Montgomery?* Chiar crezi ca e bine să trimitem un butoi cu pulbere ca el acolo?

– O fi el un butoi cu pulbere, dar e al nostru. Bătrânul luă o gură de cafea. În plus, Montgomery e mai subtil de-atât, mai ales de când e lângă soția lui. Ai cunoscut-o? I-a fost menajeră, dar știi cum e Montgomery. S-a căsătorit cu ea, a scandalizat pe toată lumea, deși e cel mai sănătos și firesc lucru pe care l-a făcut vreodată. A, și bine că mi-am amintit. M-a rugat să îți dau asta.

Shrugg cotrobăi prin birou până găsi o bucată de hârtie șifonată, pe care i-o întinse lui Hugh.

Hugh o privi atent. Hârtia conținea numele a patru bărbați, toți aristocrați. Nu văzu nici o legătură aparentă între ei. Se uită mirat la Shrugg.

– Ce trebuie să fac cu asta?

– Nu știu exact, spuse Shrugg. Dar Montgomery a vrut ca tu să știi că toți sunt membri ai sectei Lorzilor Haosului.

Între timp...

Erau mulți copii în grădină, se gândi Val nemulțumit. Își făcuse și el apariția doar pentru că în casă erau nenumărați adulți, iar mulți dintre ei încercaseră, la un moment dat, să-l ucidă. Sărbătoreau nunta lui Eve la reședința Hermes, iar Bridget îi interzisese să otrăvească pe cineva – nici măcar pe Wakefield. Val se gândi că pentru Wakefield ar fi trebuit să i se dea dispensă specială.

– Nu-mi *pace* de tine, se auzi o voce de fetiță.

Annalise Huntington îl privea încruntată, cu o fundă roz prinsă în păr.

Val se uită spre Lazarus Huntington, Lord Caire, unul dintre cei care încercaseră să îl ucidă. Deși Val o transformase pe sora lui în ducesă, Lord Caire continua să își arate antipatia, lucru pe care Val îl observase în nenumărate ocazii. Simțea că Lord Caire îl privea ca un uliu care se gândește cum să își dezmembreze prada.

Val îi zâmbi drăcește fetiței și bagă mâna în buzunar.

– Îți plac pisoiașii? întrebă el.

Și scoase din buzunar un pisoiaș negru și pufos, cu pieptul alb.

Annalise clipi văzând ochii verzi ai pisoiului.

Pisoiul clipi drept răspuns.

– O, *da!* exclamă Annalise.

Val puse pisoiașul în brațele rotofeie ale fetiței și se duse în bucătărie, unde pisica Hecate și puii ei își aveau culcușul, fluturîndu-și bastonul lui de aur.

Nu mai rămăseseră decât șapte pisoiași, iar grădina era plină de copiii dușmanilor lui...

O lună mai târziu, în Istanbul

Soarele strălucitor al Mediteranei își revărsa razele afară, dar în interiorul camerei lor imense era suficient de răcoare, datorită arcadelor mari ce străjuiau ferestrele înalte din tavan până în podea. Acestea erau placate cu plăci albastre, galbene și albe și aveau un motiv decorativ care se continua pe podea, pe tavan și în partea

de sus a unor coloane subțiri care erau presărate de-a lungul pardoselei. De undeva, din înaltul unui minaret, se auzea vocea imamului care îi chema pe credincioși la rugăciune, vocea lui crescând și scăzând obsedant în intensitate.

Bridget adora acel moment al zilei. Era cald și putea lenevi, iar Val petrecea timpul cu ea.

Stătea tolănită pe un pat acoperit cu cearșafuri din mătase de culoarea mușțarului, ronțăind prăjiturele cu miere și citind o scrisoare primită de la cumnata ei, Lady Temperance Caire. Pip moțăia ghemuit pe o pernă cu ciucuri, la picioarele patului.

– Annalise i-a dat pisicuței pe care i-ai oferit-o numele de Lord Sneaky[1].

Val, care era absorbit și el de o scrisoare personală, mormăi:

– Abilitatea ei de a da nume pisicilor este la fel de teribilă ca a mea, pe vremea când aveam vârsta ei.

Bridget strâmbă din nas.

– Mi se pare un nume drăguț.

– O, spuse soțul ei, mulțumit de ceva ce citise în scrisoare.

– Ce e? întrebă Bridget care, ridicându-se, își vărsă din greșeală câteva picături de miere pe sâni.

Din nefericire, devenise și ea adepta nudității care îl caracteriza pe soțul ei.

Valentine se ridică, dar privi brusc la mierea care se prelingea pe sânii ei.

– Val...

Bridget vru să-și curețe mierea cu degetul. Val îi prinse mâna.

– Ah, nu! gemu el, lăsându-se peste ea, obligând-o să se întindă pe spate.

Se aplecă, închise ochii și îi linse mierea de pe sâni.

Ea se cutremură.

– E ziua în amiaza mare, șopti ea.

Val deschise ochii, amuzat și pervers.

– Știu. Momentul tău favorit.

Bridget îi zâmbi și își trecu degetele prin părul lui auriu.

– Te iubesc.

[1] Lordul cel Șmecher

– Și eu te iubesc, murmură el, înainte să înceapă să o sărute apăsat, cu pasiune.

Scrisorile căzură pe jos, dar lui Bridget nici că îi păsa.

Era alături de iubirea ei adevărată, iar restul lumii putea aștepta.

Mulțumiri

Ca de fiecare dată, le mulțumesc oamenilor care m-au ajutat să-mi scriu romanele: minunatei Susannah Taylor, care a contribuit la coerența acestei cărți, și neobositei Amy Pierpont, un redactor pe cinste.

Mulțumiri speciale prietenelor mele de pe Facebook: Lara Mansfield, care i-a dat câinelui numele Pip, și Desiree Cleary-Lacasse, care mi-a oferit numele pisicii, Hecate.

Vă mulțumesc tuturor!